REBECCA ROANHORSE

O eroină care vânează monștri,
într-o rezervație indiană postapocaliptică

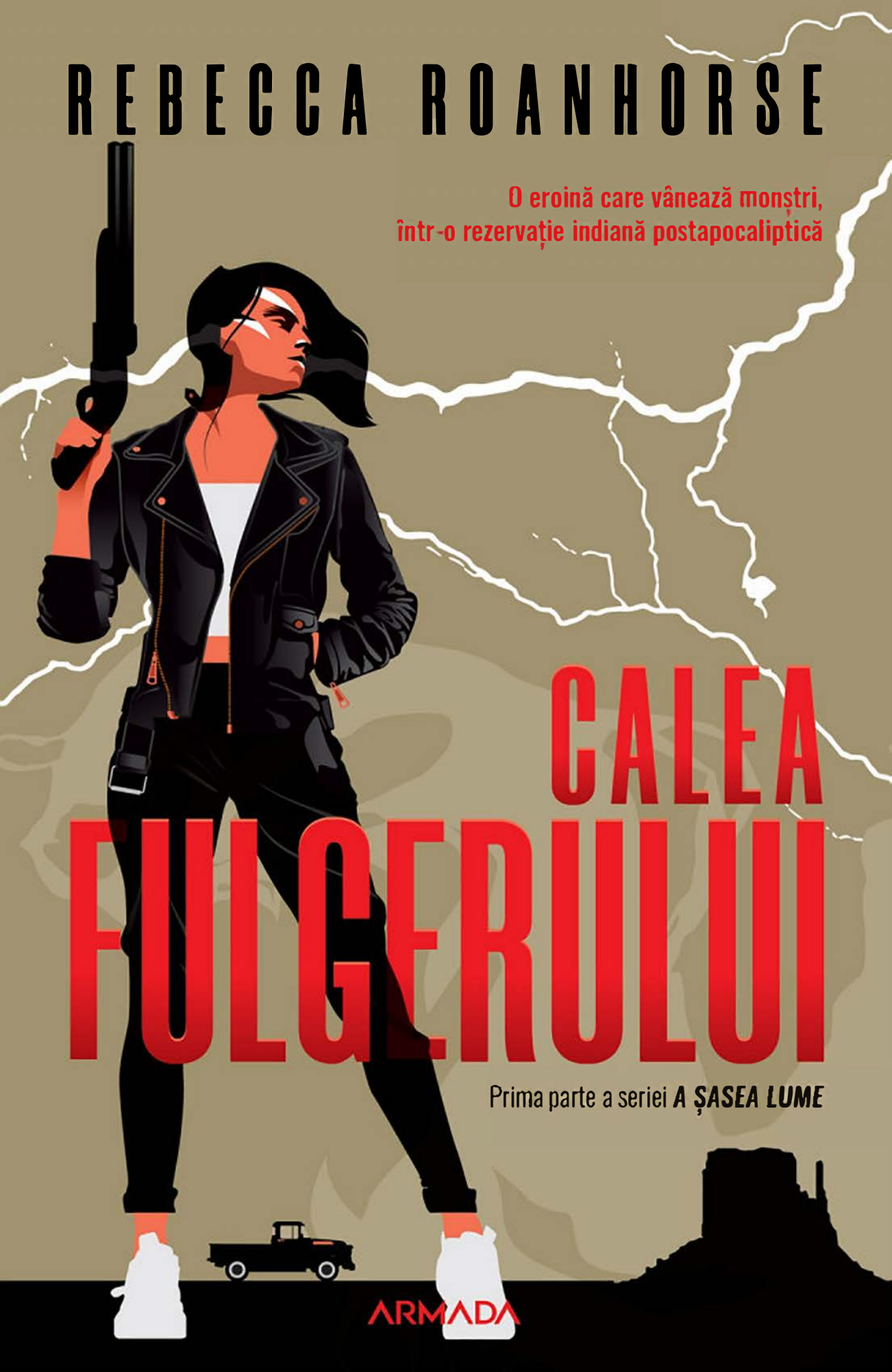

CALEA FULGERULUI

Prima parte a seriei ***A ȘASEA LUME***

ARMADA

„Neizghání mi-a zis cândva că răul e o boală. (...) E o boală fizică, reală, aproape ca una infecțioasă. Și că te poți molipsi de rău, dacă răul ajunge în tine. Și, odată intrat în tine, te controlează. Te face să comiți tot felul de fapte oribile. Să distrugi ceea ce ai iubit cândva. Să rănești oameni pe care, altfel, n-ai vrea să-i rănești și, în cele din urmă, să-i ucizi."

ARMADA

REBECCA ROANHORSE

CALEA FULGERULUI

Traducere din limba engleză de
IONELA CHIRILĂ

ARMADA

Redactor-şef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE, Alexandru CSUKOR
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROANHORSE, REBECCA
Calea fulgerului / Rebecca Roanhorse; trad. din lb. engleză: Ionela Chirilă. -
Bucureşti: Nemira Publishing House, 2020
ISBN 978-606-43-0615-9

I. Chirilă, Ionela (trad.)

821.111

Rebecca Roanhorse
TRAIL OF LIGHTNING
@2018 by Rebecca Roanhorse
Published by arrangement with Saga Press, An Imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.
All rights reserved.

© Nemira, 2020
ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Tiparul este executat la tipografia EVEREST

Orice reproducere, totală sau parţială,
a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0615-9

Pentru inima mea shí, *Michael.*
N-aș fi putut face asta fără tine.

1

Monstrul a fost aici. Îi simt mirosul.

Duhoarea lui e un amestec de sudoare acră de pe urma efortului fizic, putoare râncedă scursă de pe carnea nespălată a carnivorului și încă ceva, dar nu-mi dau seama ce anume. Întinează aerul serii, emanația lui e mai mult decât un miros, e ceva mult mai profund, mai animalic. Mă tulbură, îmi trezește instinctele, făcându-le să urle a avertizare. Broboane de transpirație îmi înfloresc pe frunte. Le șterg cu dosul palmei.

Simt în nări și mirosul copilei pe care a furat-o. Mirosul ei e mai ușor, mai curat. Nevinovat. Îmi miroase ca și cum ar fi vie sau ca și cum ar fi fost vie când a trecut pe aici. Dar acum ar putea mirosi altfel.

Ușa spre Sala Capitulară din Lukachukai se leagănă deschisă. O femeie, cel mai probabil mama fetiței, stă cu chipul împietrit, într-un scaun vechi, pliant, din metal îndoit, în fața unei săli mici de ședințe. E flancată de un bărbat între două vârste, cu o pălărie Silver Belly pe cap, și de un adolescent care arată cu câțiva ani mai mic decât mine, îmbrăcat în pantaloni de uniformă militară. Băiatul ține mâna femeii și-i vorbește în șoaptă la ureche.

Mai tot orașul Lukachukai s-a înființat acolo. Ca să ofere sprijin sau din pură curiozitate ori pentru că oamenii au fost atrași de spectacolul durerii. Stau adunați în grupuri de câte doi sau trei, gheboșați în aceleași scaune jerpelite, niște adunături ursuze, respirând aerul stătut pe care ferestrele zăvorâte și aglomerația trupurilor în spațiul strâmt îl fac înăbușitor. Sunt toți localnici, din triburile navajo, sau diné, cum ne numim noi înșine, ai căror strămoși au trăit la poalele munților Chuska mai multe generații decât au locuit *bilagáanas* pe continent și care încă pot depăna povești despre rudele lor bătute sau ucise în Pelerinaj ori în internatele pentru indieni, cum s-a întâmplat anul trecut, oameni care probabil n-au pășit niciodată în afara rezervației, nici măcar pe vremurile alea, când nu era nimic mai mult decât o văgăună uitată de lume, în coasta Statelor Unite, și nu dezvoltată în stilul dinétah, cum e azi. Acești diné cunosc poveștile străvechi cântate de *hataałii*, legendele din vremuri de demult despre monștri și despre eroii care i-au răpus, chiar înainte ca monștrii să pășească afară din tărâmul legendelor și să-i smulgă pe copiii satului din paturile lor. Și acum caută un erou în mine.

Numai că eu nu am stofă de erou. Eu sunt mai degrabă ultima șansă, măsura de urgență de după apocalipsă. Eu sunt omul pe care îl angajezi când eroii deja s-au întors acasă în saci de morgă.

Mocasinii mei nu fac niciun zgomot când înaintez pe podeaua din gresie crăpată ca să ajung în fața mamei. Apariția mea amuțește orice șușotit, iar capetele încep să se întoarcă în direcția mea. E clar că reputația mea a ajuns prin partea locului și nu toate privirile sunt prietenoase. Câțiva băieți, care trebuie să fie prietenii adolescentului, se foiesc pe lângă peretele din fundul sălii. Chicotesc zgomotos, urmărindu-mă cu privirea, dar nimeni nu se deranjează să le ceară să-și țină gura. Îi

ignor și-mi spun că nu-mi pasă. Că sunt aici să-mi fac treaba și să-mi iau răsplata și că n-are nicio importanță ce cred cei din Lukachukai despre mine. Dar am mințit întotdeauna îngrozitor de prost.

Mama fetei are o singură întrebare pentru mine.

– Poți s-o salvezi?

Dacă pot? Asta e întrebarea adevărată, nu-i așa? La ce sunt bune toate însușirile mele, puterea mea de clan, dacă n-o pot salva?

– Pot s-o găsesc, îi răspund.

Și da, chiar pot, fără îndoială. Dar a o salva și a o găsi sunt două lucruri total diferite. Mama simte asta, așa că închide ochii și își întoarce fața de la mine.

Bărbatul cu pălăria de cowboy își drege vocea și se ridică de pe scaun. Poartă blugi Levi's care probabil că, în urmă cu zece ani, îi veneau bine, dar care acum, intrați la apă, îi lasă burta să se reverse peste centură. O cămașă la fel de strâmtă, tot de cowboy, îi acoperă burdihanul care începe să îmbătrânească. Privirea ochilor lui injectați îmi spune că deja o jelește pe fată. Că poate nici el nu prea crede că ar putea fi salvată.

Mi-o prezintă pe mamă, mi-l prezintă pe băiat, apoi se prezintă și el. Numele mic, numele de familie, apoi clanurile, așa cum se cuvine. El e unchiul fetei dispărute, iar băiatul e fratele ei. Sunt toți din familia Begay, un nume la fel de comun aici precum e Smith pentru *bilagáanas*. Dar clanul lui, cu legăturile ancestrale care îl fac un diné și care decid obligațiile noastre ca neamuri, îmi este necunoscut.

El se oprește, așteaptă să-mi spun și eu numele și clanul, pentru ca el și ceilalți să știe de unde să mă ia în lumea lor mică, să-și dea seama care sunt legăturile dintre noi și ce *k'é* mi-ar putea datora. Sau ce *k'é* le-aș putea datora eu. Dar nu-i fac pe

plac. N-am fost niciodată o mare adeptă a tradițiilor și e mai bine pentru toată lumea dacă rămânem niște străini.

În cele din urmă, cel mai vârstnic Begay dă din cap, pricepând că n-am nicio înclinație spre manierele elegante diné, și arată spre traista de pânză de la picioarele lui.

– Asta e tot ce avem de oferit, îmi zice.

Mâinile îi tremură în timp ce vorbește, ceea ce mă face să cred că e un mincinos la fel de prost ca mine, dar își ridică bărbia sfidător, căscând ochii sub borul larg al pălăriei.

Fac un pas înainte și mă las pe vine să mă uit în traistă, calculând rapid în minte. Bijuteriile din argint sunt frumoase – mărgele, brățări vechi, ștanțate, câteva coliere cu detalii în formă de floare –, chiar dacă turcoazul nu-i de calitate, lipsindu-i nervurile fine care fac pietrele să valoreze mult pe piață. Pot să schimb argintul pe bunuri în bazarul din Tse Bonito, dar turcoazele sunt inutile, nimic mai mult decât niște pietre albastre drăguțe.

– Turcoazul e de rahat, îi zic.

Se aude un geamăt puternic și fratele își împinge scaunul în spate. Picioarele de metal scrâșnesc pe gresie în semn de protest. Își încrucișează brațele cu dezgust într-un gest teatral.

Îl ignor și-mi îndrept privirea iar spre unchi.

– Poate ar trebui să găsiți pe altcineva. Ogarii Legii sau Băieții Însetați.

El scutură din cap, momentul lui de bravadă încheindu-se sub povara opțiunilor limitate.

– Am încercat. N-a venit nimeni. N-am fi trimis un alergător dacă n-am fi fost...

Disperați. Nu trebuie s-o spună. Pricep și așa.

Alergătorul era un puști pe motocicletă. Scund și îndesat, termenul fiind deci oarecum impropriu, dar purta o pereche

de Nike veche, cu scotch înfășurat cu grijă, în straturi groase, în jurul degetului mare de la picior și în jurul cusăturilor de la călcâie, ca să le întărească, așa că, în fond, ce știu eu? Stătea în curtea mea, cu motorul la ralanti, întărâtându-mi câinii. M-am dus la ușă să-i zic să se care dracului. Nu mă mai ocupam cu vânătoarea de monștri. Dar mi-a spus că oamenii din Lukachukai aveau nevoie de ajutor, că nimeni altcineva nu voia să vină, că era vorba de o fetiță și că, în plus, erau dispuși să plătească. I-am replicat că nu e problema mea, dar puștiul insista și, cinstit vorbind, eram interesată. Tot ce-am făcut în ultimele nouă luni a fost să mă holbez la pereții rulotei mele, așa că de ce nu? Prin urmare, când puștiul a refuzat să plece, m-am hotărât să merg la Lukachukai să văd ce vor. Dar acum încep să regret. În lunile de izolare autoimpusă, am uitat cât de mult urăsc mulțimea de oameni și cât de mult mă urăște mulțimea pe mine.

Unchiul întinde mâinile, implorându-mă din priviri când cuvintele nu-i mai servesc la nimic.

– Am crezut că, odată ce vei vedea...

Și am văzut. Dar consider că familia Begay nu-mi spune tot adevărul. Poate că nu vor să plătească pentru că sunt femeie.

Sau poate pentru că nu sunt El.

– Ce porcărie! zice fratele cu voce tare, iar tonul lui provocator trimite un fior de neliniște în rândurile mulțimii adunate acolo. Ce poate ea să facă și noi nu putem? adaugă el, făcând un gest atotcuprinzător spre gașca lui de prieteni de lângă perete. Puterile de clan? Nici măcar nu vrea să ne spună care e clanul ei. Ucenica lui Neizghání? Nu avem altă dovadă decât cuvântul ei.

Când aud numele lui Neizghání, inima începe să-mi bată mai repede și nodul din gât mă împiedică să respir. Mă forțez să înghit, să alung suferința familiară, durerea abandonului.

Jalnicul fior al dorinței. N-am mai reprezentat nimic pentru Neizghání de foarte mult timp.

– Nu e doar cuvântul ei, îi răspunde unchiul. Toată lumea o spune.

– Toată lumea? Toată lumea spune că nu e întreagă la cap. Că nu e cum se cuvine după regulile navajo. Asta susțin toți.

Un murmur străbate mulțimea care s-a apucat, fără îndoială, să-și compare impresiile despre felurile în care sunt eu anapoda. Dar unchiul îi calmează pe toți, făcându-le semn cu mâinile.

– E singura care a venit. Ce vreți să fac eu? S-o alung? S-o las pe sora voastră să stea acolo, noaptea, cu chestia aia care a luat-o?

– Trimite-mă pe mine! strigă fratele.

– Nu! Nu ai ce căuta pe munte după lăsarea nopții. Monștrii...

Ochii îi strălucesc când se uită la mine, persoana pe care e dispus s-o trimită pe munte după lăsarea întunericului. Dar pe chipul lui nu se citește nici urmă de confuzie. În definitiv, mă plătește să-mi risc viața, deși trocul e unul foarte prost pentru mine. Nepotul îi e rudă și o cu totul altă problemă.

– Deja l-am pierdut pe unul dintre noi, încheie el cu glas stins.

Pentru o clipă, băiatul pare că vrea să-și sfideze unchiul, apoi surprinde privirea mamei lui și umerii îi cad. Oftează adânc și se trântește pe scaun.

– Nu mi-e frică, mormăie el, ca o ultimă răbufnire.

Dar nu e adevărat. În ciuda hainelor militare, e doar gura de el și a renunțat destul de rapid. Le arunc o privire băieților de lângă perete. S-au potolit, se uită în toate direcțiile, numai spre prietenul lor nu. Îmi dau seama imediat că e mai mic cu câțiva ani decât estimasem inițial.

Îmi las ochii să se îndrepte spre fereastra închisă cu scânduri, dincolo de care soarele apune rapid. Dacă aș fi avut un ceas, aș fi avut grijă ca toată lumea să mă vadă verificându-l.

– Mie mi se pare că toate astea mă fac să irosesc lumina soarelui, le zic. Plătiți-mi cât am cerut și lăsați-mă să-mi fac treaba, sau nu mă plătiți și lăsați-mă să mă întorc acasă. Pentru mine e același lucru, adaug, apoi mă opresc, înainte să mă uit înspre mamă. Dar s-ar putea să nu fie același lucru pentru fiica voastră.

Băiatul tresare. Simt o ușoară împunsătură de plăcere privindu-l cum roșește de rușine, înainte ca o voce să despice aerul apăsător.

– Deții puterile unui clan?

Sunt primele cuvinte pe care le rostește mama de când m-a întrebat dacă pot să-i găsesc fata. Pare tulburată de propria izbucnire și ridică mâinile să-și acopere gura. Dar se oprește înainte să ducă gestul la capăt, își lasă mâinile în poală, prinde între degete țesătura fustei lungi, apoi continuă pe un ton scăzut:

– Asemenea lui, Ucigașului de Monștri. Umblă vorba că e adevărat. Că el te-a învățat. Că ești... ca el.

Nu sunt ca Neizghání, nu. El e Ucigașul de Monștri din legendă, un nemuritor născut din doi Divini. Eu sunt om, o fată cu cinci degete. Nu sunt nici tocmai normală, nu sunt ca fratele fetei și ca prietenii lui. Dacă m-ar fi întrebat ceilalți, băiatul sau unchiul, aș fi refuzat să răspund. Dar nu pot să nu-i răspund unei mame îndurerate.

– *Honágháahnii*, născută pentru *k'aahanáanii*.

Doar primele mele două clanuri, dar e suficient.

Murmurele de neîncredere ale mulțimii au devenit ostilitate exprimată sonor și unul dintre băieți îmi aruncă niște cuvinte pline de răutate.

Mama se ridică în picioare, cu spatele drept, și reduce mulțimea la tăcere cu o căutătură aprigă. Privirea ei are ceva sălbatic, aprins, ce-mi stârnește simpatia, în ciuda eforturilor mele de a nu-mi păsa nici cât negru sub unghie.

– Avem mai multe de dat, zice ea.

Unchiul se pornește să protesteze, dar ea i-o retează scurt, vocea ei fiind din ce în ce mai puternică, autoritară.

– Avem mai multe de oferit. Vom plăti. Găsește-o doar. Găsește-mi fata.

Și ăsta e momentul în care rolul meu începe.

Îmi îndrept umerii, mișcând arma de foc care stă în tocul de pe spate. Din obișnuință, îmi duc mâna spre centura cu gloanțe de la brâu și spre cuțitul de vânătoare Böker de la șold. Vârfurile degetelor pipăie cuțitele de aruncat, îndesate în legătorile mocasinilor mei, argint în dreapta, obsidian în stânga. Pun traista pe umăr și fac stânga-mprejur, cu pași silențioși, mișcându-mă prin mulțimea tăcută. Țin capul plecat, mâinile pe lângă corp și privesc drept înainte. Împing ușa și ies din sufocanta Sală Capitulară chiar în clipa în care fratele strigă în urma mea:

– Și dacă nu te mai întorci?

Nu mă deranjez să-i răspund. Dacă nu mă mai întorc, cei din Lukachukai vor avea probleme mult mai mari decât o fată dispărută.

2

Urc pe munte de mai bine de o oră, luându-mă după urmele ușor de deslușit, crengi rupte și iarbă lucioasă, fără ca prada să-mi fi picat sub ochi. Îmi văd în continuare de drum, sigură de calea pe care am ales-o. Și, pentru o clipă, pierdută în frumusețea lumii scăldate în lumina apusului și în ritmul propriei respirații, uit că am venit aici să omor.

Pădurea mă înconjoară. Pini și molizi acoperă munții înalți ai deșertului, adăpostind hârciogi mici, șoareci și păsări de noapte. Pinii parfumează aerul, acele lor căzute scârțâind ușor sub tălpile mele. În jur insectele zboară fericite în aerul răcoros, bâzâindu-mi pe lângă urechi, atrase de transpirația mea. E multă frumusețe aici, un calm pe care îl savurez. O să savurez la fel de bine și sângele vărsat, dar echilibrul dintre pământ, viețuitoare și sinele meu mi se pare real. Mi se pare corect.

Soarele apune, luna răsare și noaptea se lasă peste fire ca un giulgiu greu. Copacii devin umbre, ființele din jur dispar din fața prădătorilor nopții și insectele își iau zborul. Plăcerea mea se estompează odată cu lumina zilei.

Merg în continuare, până când duhoarea descompunerii devine atât de puternică, încât mă copleșește. Groaza, ca o intuiție neagră, se adună în stomac, spunându-mi că sunt, probabil,

destul de aproape. Îmi înghit frica, am gura uscată și amară, dar merg mai departe. Îmi pipăi armele, pentru siguranță.

Surprind cu privirea o străfulgerare de lumină drept în fața mea, pe cărare, și mă tentează să mă apropii. Mă aplec și mă duc într-acolo, ca să văd mai bine. Un foc tremură, trimițând limbi roșietice în toate direcțiile, pe fundalul copacilor înalți. Flăcările încearcă din răsputeri să se înalțe, dar la baza lor e doar o grămadă de găteje aruncate într-o groapă prea puțin adâncă, lemne menite să ardă rapid, dar prost alese pentru asta.

O iau spre sud, ca să ajung cumva în contra vântului și la est de tabără. Îmi încarc pușca cu gloanțe pline cu polen de porumb și pulbere de obsidian, ambele sacre pentru diné. Muniție făcută anume pentru ucis monștrii din speciile *yee naaldlǫǫshii* și *ch'íjídii*, dar bune și pentru ceilalți monștri care și-au găsit cuib în Dinétah. Dacă mă înșel și monstrul ăsta e dintr-o specie umană ceva mai comună, muniția pe care o am va funcționa de minune și în cazul lui. O gaură în inimă e o gaură în inimă, indiferent cu ce-a fost făcută.

Găsesc un loc potrivit, frunzișul oferindu-mi o acoperire bună, fără să-mi incomodeze vederea spre tabără, și-mi fixez arma la umăr. Privesc în josul țevii. Ce văd îmi întoarce stomacul pe dos.

Monstrul arată ca un bărbat, dar eu știu bine că nu e. Zace întins pe un sac de dormit albastru, sub un pavilion improvizat din prelată groasă prinsă de doi molizi, cu sfoară groasă de cort. Trupul lui o ascunde pe fată, dar, deși n-o văd, o aud. Îi aud gemetele înăbușite în timp ce gura lui se mișcă pe gâtul ei, iar ea îl imploră să se oprească.

Dar el nu se oprește.

Furia îmi inundă trupul și-mi încețoșează vederea, încerc să mă lupt cu un val de amintiri. Din străfundurile memoriei,

apar senzația unui trup care îl țintuiește pe al meu la pământ, sângele gros, înecăcios, care-mi umple gura, degete puternice care mă apucă de țeastă și mă izbesc cu capul de podea. În nări stăruie un miros greu ce n-ar trebui să existe.

Amintirea trece prin mine ca un fior, îmi face mâinile nesigure. Mă forțez să-mi revin. Să-mi spun că nu e decât o amintire și că nu mă mai poate răni – monstrul care mi-a făcut asta e mort. Eu l-am omorât.

O clipă încă sper că Neizgháni va alerga în sus, pe munte, cu sabia de foc deasupra capului, să rezolve situația. Ba chiar stau locului o secundă, să văd dacă nu cumva chiar așa se va întâmpla. Dar... nu se întâmplă nimic. Sunt doar eu. Singură.

Ridic iar arma, o pun la umăr. Pășesc înainte, concentrându-mă la ce se află în fața mea. Calc apăsat pe o creangă. Creanga se rupe cu un zgomot care se propagă în noaptea altfel liniștită.

Îl aștept să se miște, să trag fără opreliști. Nicio șansă.

Cu ochii încă la spinarea monstrului, mă întind și culeg un bolovan de jos. Îl arunc cu forță într-un oțetar din depărtare. Piatra se izbește de trunchiul copacului cu o bufnitură. Strâng arma, cu degetul pe trăgaci.

Tot nimic, iar țipetele fetei se întețesc, devin mai chinuite.

La dracu' cu toate! Lovesc cu patul puștii în copacul pe care îl folosesc drept pavăză și urlu:

– Hei, tu! Ăla de colo!

El își îndreaptă spinarea, răsucește brusc capul când în dreapta, când în stânga, căutându-mă în noapte. Se uită în lumina focului și orbește pe moment.

Înghit fierea care mi s-a urcat în gât. Gura lui e acoperită de sânge. Și-a înfipt colții în gâtul ei. Ticălosul ăsta o mănâncă de-a dreptul.

Trag. Gloanțele îi sfâșie pieptul. Se clatină, dar nu cade. Sângele apare întâi în picături, strălucind ud în lumina focului, apoi începe să curgă șiroaie. Număr descrescător de la zece. Zece secunde și trupul uman pierde suficient sânge cât să cadă la pământ ca un sac. Știu că are doar formă umană, sper totuși că se aplică regula: eu supraviețuiesc zece secunde și câștig.

E înalt, lat în umeri și mătăhălos. Nici nu e de mirare că a reușit să care fata pe munte kilometri întregi. În lumina pâlpâitoare a focului ce se stinge, nu văd prea multe detalii. Forma e umană, dar cu umflături cioturoase pe spinare, umeri și șolduri, ca niște tumori de mari dimensiuni. Brațele sunt prea lungi, ating pământul. Pielea e atât de străvezie, că aproape strălucește. Iar acum poartă frumos și o gaură însângerată în piept.

Reîncarc și trag din nou, de data asta zburându-i o bucată din umăr. Carne și așchii de os o împroașcă pe fată, care se retrage în patru labe.

Monstrul e încă în picioare și urlă la mine ca un urs rănit, înfuriat.

– Fugi! îi strig fetei, înaintând spre el.

Șase, cinci, patru și el abia dacă ezită, deși are o gaură în inimă și jumătate din braț lipsă. Și știu că am dat de dracu'.

– Cazi! rostesc în șoaptă. Cazi!

Își strecoară una dintre labele masive, ca de animal, sub sacul de dormit și scoate de acolo un topor lung, înspăimântător, menit să taie copaci și să spargă ferestrele fetițelor. N-am nicio îndoială că mă poate felia frumușel, fără nicio problemă. Dar n-am de gând să-i dau ocazia.

Cu o mișcare bine exersată, bag arma în teaca de pe spate și-mi scot Bökerul. Cincisprezece centimetri de oțel încovoiat, bine echilibrat pentru o lovitură precum cea de macetă. Dar,

până să atac eu, el face stânga-mprejur spre fată, o ridică, o aruncă pe umăr și o ia la sănătoasa.

– Rahat!

Mă iau după el, chinuindu-mă să pun la loc cuțitul de vânătoare și să scot un cuțit mic, rapid, ascuns în mocasini. Arunc cu viteza fulgerului lama de obsidian care zboară drept, fără să se învârtă, aruncată cu măiestrie. Monstrul urlă și se poticnește, aproape scapă fata, care țipă cuprinsă de groază. Dar continuă să alerge. Mai rapid decât ar trebui cu un cuțit în picior. Mai rapid decât ai crede când te uiți la el. Dispărând curând în pădurea întunecată. Așa că fac singurul lucru pe care îl pot face. Îl urmăresc.

Și, odată cu nevoia mea, vine și *honágháahnii*. Ca o undă de foc sălbatic prin vene, trezindu-mi mușchii, transformându-mă în ceva mai mult decât sunt de obicei. Vederea îmi devine mai ageră. Plămânii își măresc capacitatea. Și încep să zbor, ușoară-n picioare, abia atingând pământul. Mă feresc de copaci din instinct, sar peste crengile căzute și tufișurile dese. Mă apropii de monstru mult prea rapid, respir sacadat la interval de milisecunde. Mă pregătesc, alergând cu pași mici și iuți, apoi mă arunc în spatele lui lat.

Pic peste el și ne prăvălim toți trei la pământ. Fata îi zboară din brațe, iar el aterizează cu mutra în pământ. Trupul lui mare îmi amortizează căderea, oferindu-mi un avantaj de o secundă pe care îl și valorific. Mă rostogolesc și țâșnesc în picioare, scoțându-mi în același timp cuțitul. Când se ridică monstrul, sunt deja pregătită.

Ochii îi sclipesc, uitându-se când la fată, când la cuțitul meu. Copila stă cu fața în jos, nemișcată. Poate e deja moartă, nu sunt sigură. Monstrul își plimbă privirea de la mine la ea și își linge buzele când ochii i se opresc asupra fetei.

Reped cuțitul spre gâtul lui, încă sub influența puterii *honágháahnii*, dar el ridică iute un braț, blocându-mă. Mă repoziționez, învârtindu-mă, înainte să înfig cuțitul, agilă ca o felină, și-i invadez spațiul intim, protejat. Îi implânt cuțitul în stomac și spintec. Din nou. Apoi, a treia oară. Cu forță, rapid și fără milă, așa cum am fost învățată. Mâinile încep să-mi alunece din cauza sângelui. Duhoarea mațelor lui e atât de puternică, încât mă copleșește, ochii încep să-mi lăcrimeze și să se tulbure, dar nu mă opresc. Nu mă opresc între lovituri ca să văd dacă funcționează. Aștept doar ca trupul lui să cadă.

N-am eu norocul ăsta, căci brațe imense mă cuprind și mă strâng cu forță. Patul pușții mi se înfige adânc în spinare. Mă chinui să respir. Umărul începe să mă ardă, iar el strânge și mai tare, încercând din răsputeri să mă muște prin haina de piele.

Urlu, un urlet animalic, și încep să mă zvârcolesc în brațele lui masive. Panica mi se răspândește în valuri în oase și văd stele verzi explodând în jur. El strânge și mai aprig. Îmi molfăie umărul ca un câine osul. Încă mai am Bökerul în mâna dreaptă. În disperare de cauză, mut cuțitul în stânga, eliberându-mi mâna dreaptă. Și, cu toată forța de care mai dispun, mă proptesc în gâtul lui cu lama cuțitului. Lovesc prost și neîndemânatic, dar eficient. Îmi dă drumul cu un muget de durere. Mă azvârle cât colo. Zbor câțiva metri, dând înnebunită din mâini și din picioare.

Mă izbesc de pământ. Durerea din trup mă trimite în agonie. Nu reușesc să-mi recapăt suflul și umărul îmi zvâcnește, dar mă străduiesc să mă ridic în picioare, punând cu chiu, cu vai cuțitul între noi.

Dar nu mai e nevoie. El se clatină, încercând stângaci să apese pe gât, ca să-și țină la un loc tendoanele și carnea, și-mi

dau seama că i-am retezat capul. Mă uit cu uimire cum se rostogolește la pământ.

Mort.

Monstrul e mort.

Cad în genunchi, epuizată. Căci *honágháahnii* îți și ia înapoi ce-ți dă și până și felul limitat în care mi-am folosit puterile de clan m-a lăsat fără vlagă. Inima îmi bate în piept ca o tobă. Vuietul furtunii mi se izbește de timpane și tremur din toți rărunchii într-un mod absolut ridicol. Întregul trup mi se înfioară, în timp ce adrenalina îmi dispare din mușchi.

Urlu exaltată, obscen de euforică. Cunosc această efuziune. *K'aahanáanii*, puterea mea de clan, o dorință de a vărsa sânge care se manifestă cu fiecare omor. Vina și groaza mă inundă și încerc cu mintea să resping forța *k'aahanáanii*, dar nu poate fi negată, câtă vreme sunt acoperită de sângele dușmanului meu, iar trupul lui zace neînsuflețit la picioarele mele. Ascult cum vocea mi se întoarce prin ecouri răspândite printre copaci și aștept ca perversitatea puterii mele ucigașe să dispară.

O vreme, nu aud decât zgomotul propriei respirații. Foșnetul docil al vântului printre copaci.

De pantalonii mei strâmți și năclăiți de sânge, s-au prins noroi și pietre care-mi înțeapă fără milă genunchii când mă târăsc să-mi recuperez cuțitele. Le șterg pe amândouă cât pot de bine și bag în teacă lama din obsidian.

Mă folosesc de Böker să ciopârțesc ce-a mai rămas din gâtul monstrului, până când capul se desprinde complet de trup. Nu știu precis ce fel de monstru am ucis adineauri, dar știu că i-a luat mult prea mult să moară și asta mă face să am mare grijă. Decapitarea e cam singura modalitate de a mă asigura că n-o să se ridice în secunda în care mă răsucesc pe călcâie.

Aud un foșnet în spatele meu.

Mă întorc prea rapid și capul începe să-mi zvâcnească de durere. Dacă e încă un monstru, nu mai sunt în stare să lupt.

E fata. Am uitat complet de fată.

S-a chinuit să se ridice, sprijinindu-se cu spatele de trunchiul golaș al unui copac. Cămașa ei de noapte e sfâșiată și murdară. Părul îi atârnă în șuvițe încărcate de sânge închegat. Arată fantomatic. Acum îi văd și rana, sângele negru, albeața oaselor și a tendoanelor dezvelită în locul unde dinții monstrului au sfâșiat carnea. Mă cutremur o clipă, apoi mă întreb cum de mai e vie. Monstrul nu doar că a mușcat-o. A încercat să-i rupă gâtul cu totul.

Fata încearcă să vorbească, gura i se mișcă, dar rana e atât de mare, că nu poate scoate un sunet. Ochii îi sunt căscați și încețoșați. Nu poate să aibă mai mult de doisprezece ani. Și, uitându-mă la rana aia, instinctul îmi zice că n-o să apuce treisprezece.

Mă duc la ea, mă las pe vine, ca să o pot privi direct în ochi. Seamănă cu mine în multe privințe. Același păr negru, aceeași piele măslinie și față mare, colțuroasă.

Încă am Bökerul în mână, dar îl țin lipit de pământ, să nu-l vadă.

– Monstrul te-a atins, îi zic blând și arăt spre rană.

Ochii i se învârt, încearcă să vadă rana sângerândă de la gât.

– Știi ce înseamnă asta?

Nu poate să scoată mai mult de un sunet înăbușit, plin de durere.

Neizghání mi-a zis cândva că răul e o boală. Mi-a zis că o vedea în oameni, ca pe o pată. Că *bilagáanas* greșiseră și că răul nu e doar un concept spiritual oarecare sau că stă în faptele unui om rău. E o boală fizică, reală, aproape ca una infecțioasă. Și că te poți molipsi de rău, dacă răul ajunge în tine. Și, odată intrat în tine, te controlează. Te face să comiți tot felul de fapte

oribile. Să distrugi ceea ce ai iubit cândva. Să răneşti oameni pe care, altfel, n-ai vrea să-i răneşti şi, în cele din urmă, să-i ucizi. Şi dacă se întâmplă, rişti să devii un monstru, ca toţi ceilalţi.

Mi-a mai zis că şi eu am un rău în mine, că sunt întinată de ceea ce mi s-a întâmplat în noaptea în care m-a găsit. Şi că boala asta se manifestă sub formă de *k'aahanáanii* şi că mă face puternică, iar la nevoie, rea şi dură dincolo de raţiune. Dar calea pe care am pornit-o nu e una sănătoasă. Trebuie să fiu atentă să nu las sămânţa răului să crească în mine, să n-o hrănesc dacă nu e necesar. Căci soarta mea nu e încă hotărâtă. Aş putea fi un vânător de monştri sau un monstru în sine.

Când mi-a spus-o, am râs şi nu l-am crezut. I-am replicat că sună mai curând a superstiţie, a poveşti de-ale bătrânilor. Nici nu conta că stăteam de vorbă cu un nemuritor. Dar adevărul e că mă scotea din minţi, pur şi simplu. Pentru că ştiam de ce-mi explica toate astea.

La momentul respectiv, stăteam într-un câmp de cadavre, el, cu ochii pe mine, dar cu privirea distantă şi de nepătruns, precum cele mai îndepărtate colţuri ale universului. Îmi ştergeam Bökerul de haina unui mort. Dar curbura buzelor lui Neizghání şi unghiul sprâncenelor lui dese îmi transmiseseră exact ce gândea.

A doua zi de dimineaţă, nu mai era. Nu sunt sigură de ce el, Ucigaşul de Monştri, nu m-a omorât, dacă avea convingerea că eram pe cale să devin un monstru. Poate că toţi anii ăia petrecuţi ca ucenică au însemnat ceva. Poate că, în ultimele clipe, a avut dubii. Dar aici, faţă în faţă cu copila asta, care nu e foarte diferită de mine, amintirea mă loveşte ca un pumn în stomac.

Mă gândesc să-i ţin predica pe care mi-a ţinut-o mie Neizghání, dar nu sunt crudă, doar cinstită. I-o spun simplu:

– Înseamnă că eşti infectată.

Plânsetul ei devine și mai jalnic.

– Chiar dacă supraviețuiești, infecția se va înrăutăți. Va trebui să lupți împotriva ei cu toată ființa. Te va mânca pe dinăuntru, te va poseda, îi zic, înghițind în sec, încercând să-mi dreg vocea. Ți-am cunoscut familia. Pe cei din târg. Par oameni de treabă.

Cu dosul palmei, îmi șterg nasul, care începe brusc să mă mănânce.

Fata se leagănă sprijinită de copac, dar nu mă scapă din ochi.

– Vor încerca să-ți spună ce vrei să auzi. Vor încerca să rezolve problema. Să te repare. Dar nu vor înțelege. Pentru că ceea ce ți s-a întâmplat ție nu poate fi reparat.

N-am mai adresat atât de multe cuvinte unei alte ființe umane de luni întregi. Dar acum, că m-am pus pe vorbit, mi se pare necesar ca ea să știe. Să înțeleagă că nu am încotro decât să fac ceea ce am de gând să fac.

– Infecția, îi zic. Te va transforma... în altcineva pe dinăuntru. Ceva care va răni oameni. Ceva ce tu nu vrei să fii. *Ceva monstruos*, aș vrea să-i zic. Înțelegi ce-ți spun?

Ea înghite greu și, prin carnea sfâșiată, îi văd mușchii gâtului mișcându-se, umezi și alunecoși.

Îi fac un semn din cap și strâng cu putere cuțitul în mână. Vreau să-i spun că-mi pare rău, dar mă gândesc că „închide ochii" e destul.

Închide ochii, tremurând. Îi dau părul la o parte de pe față. Îi dezgolesc gâtul.

– Îmi pare rău, îi șoptesc în final.

Și-mi spun că fata pricepe că o fac pentru ea, chiar dacă nu pare așa.

Ridic Bökerul.

Capul i se desprinde de pe umeri.

Trupul îi cade pe covorul de frunze al pădurii.

Stomacul mi se strânge ghem, mă chircesc, îmi vine să vomit. Încerc să ignor felul în care cuțitul mi-a devenit dintr-odată greu în mână, ca și cum n-are ce căuta acolo. Să ignor felul în care mânerul familiar e aspru ca glaspapirul în palmă. Și nu pot să nu mă întreb de ce, dacă am făcut ce trebuia, am sentimentul că e al naibii de greșit?

Mă îndepărtez de trupul ei, clătinându-mă. Pământul e înțesat de urmele carnajului pe care l-am provocat în doar câteva minute. Mă forțez să văd toate amănuntele. Mirosurile, sângele, cadavrele decapitate. Mi le gravez în memorie. E o imagine de coșmar.

Pădurea din jurul meu e tăcută și indiferent că mă vede drept monstruoasă sau plină de compasiune, nu-mi împărtășește judecata. Lemnele golașe ale focului sfârâie și trosnesc înainte de a cădea pradă flăcărilor. După câteva clipe, și flăcările mor, lăsându-mă doar cu întunericul și cu cenușa.

3

Nu mă întorc în Lukachukai decât mult după miezul nopții.

Distrug tabăra improvizată a monstrului, aprinzând pentru puțin timp focul ca să ard tot ce nu poate fi salvat pentru a fi refolosit și adun cele două capete în doi saci de pânză. Desfac unul dintre gloanțele din pușca mea, vărs câteva fire de polen de porumb în palmă și apoi le presar peste ambele trupuri, cu o scurtă rugăciune. Nu că aș fi genul care se roagă des, dar bunicul Tah mi-a zis că polenul leagă rămășițele trupești de pământ. Eu cred că și tăierea capului e o metodă destul de eficientă, dar cine sunt eu să mă pun cu învățămintele unui vraci?

Capetele tăiate sunt grele și le simt umede pe spate, iar drumul lung, prin pădure, în întuneric, cu ele în spinare, e un coșmar. Singurul lucru bun e că sunt singură. Nu sunt animale, nu mai sunt alți monștri. Surprind cu coada ochiului un coiot urmărindu-mă, o dată sau de două ori, dar păstrează distanța. Doar o pereche de ochi galbeni, strălucind în întuneric.

Un singur bec fără abajur luminează intrarea în Sala Capitulară. Ar trebui să-l simt ca pe un far care mă primește cu bunăvoință înapoi, însă el strălucește amenințător și rece. Ușa din față e închisă, baricadată împotriva monștrilor care apar noaptea. Nu

știu dacă sunt inclusă și eu printre aceștia, dar lovesc cu putere în ușă, sperând că cineva încă e treaz, așteptându-mă.

De partea cealaltă se aud zăvoare trase. Un chip iese la iveală. E alergătorul meu, puștiul care a venit la mine azi-dimineață cu oferta celor din Lukachukai.

– Unde e toată lumea?

El se uită la mine cu ochii cât cepele și-mi dau seama că probabil arăt ca de pe altă lume. Îmi dau părul de pe față, simțind cum sângele îmi curge pe frunte, și-i zâmbesc.

– Sunt închiși înăuntru, a zis el. Se tem de monștri.

– Chiar și fratele?

Gura i se strâmbă.

– Mai ales el.

Rânjesc. Nu sunt singura care n-a fost impresionată de tânărul Begay.

– Tu de ce nu ești cu ei?

– Eu m-am oferit să rămân. Nu mi-e frică de monștri.

– Nu? îl întreb, aruncând sacii însângerați de pe un umăr pe celălalt, auzind sunetul unui os cranian lovindu-se de alt os cranian. De ce nu?

– Știam că o să-l omori. Ești faimoasă.

Pufnesc.

– Faimoasă, ha?

– Iubita Ucigașului de Monștri.

Gura mi se curbează și mă încrunt la el.

– Nu sunt iubita lui.

El mă privește dezamăgit.

Crede-mă, așa simt și eu.

– Ascultă, îi zic, ai ce mi se cuvine?

– Dar tu ai adus obiectul pentru care te plătim?

Puștiul ăsta nu se joacă, vorbește scurt și la obiect. Cobor sacii de pe umăr. I-l prezint pe cel mare și-l las pe cel mai mic să cadă la pământ.

– Pe ăla să nu-l deschizi, îi zic și fac un semn din buze arătând spre sacul mic. Ăla e pentru familie. Să aibă ceva de înmormântat.

– N-ai salvat-o?

Nu-i răspund. E prea complicat și eu sunt prea obosită să mai explic. Deschid sacul mai mare și îi dau șansa să arunce o privire înăuntru.

Băiatul se uită și expresia impertinentă i se mai șterge de pe mutră. Înghite în sec.

– Ăsta e...

– Capul monstrului. Îl duc la un vraci pe care îl știu în Tse Bonito, ca să-mi spună ce e. Sau ce-a fost.

Băiatul încuviințează.

– Mișto.

O fi, la vârsta lui, dar pentru mine e orice numai *mișto* nu. Băiatul caută după ușă și scoate de acolo aceeași traistă de pânză Blue Bird pe care am mai văzut-o.

Stau câteva momente să verific ce-i în ea. Aceleași bijuterii de argint, aceleași rahaturi turcoaz.

– Pe bune?

– Oh, zice el ca și cum ar fi uitat. Caută iar după ușă și scoate două cuverturi. Una pare a fi Pendleton, groasă și călduroasă, dar nuanțele strălucitoare de albastru, verde și galben ale săgeților din model sunt destul de comune. Însă cealaltă... O recunosc ca fiind o Two Grey Hills, una dintre acele țesături despre care *nalí* mi-a zis că se găsesc greu și sunt prețioase, fiindcă nu se prea mai fac în zilele noastre.

Sunt impresionată.

– Plata e considerabilă.

El ridică din umeri, se scobește în dinți. Ochii i se opresc asupra sacului mic, însângerat, dar nu ca și cum i-ar fi frică de ce e înăuntru. Mai mult din curiozitate.

Păstrez Pendletonul, dar îi dau Two Grey Hills înapoi.

– Să-i spui familiei că suntem chit. Că și-au ținut cuvântul și mi-au plătit.

Plata e plată și eu nu mă înmoi. Dar nu pot să le iau cuvertura Two Grey Hills, când am capul fetei lor într-un sac.

Iau sub braț cuvertura țipătoare, cu o mână ridic de jos traista cu bijuterii și cu cealaltă apuc sacul cu capul monstrului. Dau să mă îndrept spre camionetă.

– Crezi că mai sunt monștri?

Aud vocea băiatului în spatele meu, ușor chinuită, încărcată mai mult de entuziasm decât de frică.

– N-o să știu sigur până n-o să-mi zică vraciul mai multe.

Mai degrabă îl simt decât îl văd întinzându-se după sac.

– Lasă-l acolo.

– E al ei, nu-i așa? întreabă el, agitat la culme. Al lui Atty?

Nu-i știam numele.

Arunc capul monstrului în spatele camionetei, pun pătura și bijuteriile pe scaunul de lângă mine. Mă uit în oglinda retrovizoare și-l văd pe băiat stând încă pe vine sub becul aprins, holbându-se la sacul în care se află capul lui Atty.

4

Locuiesc într-o rulotă mare, cu un singur dormitor, pe care am găsit-o acum câteva luni. Proprietarul anterior murise în somn și nimeni nu mai voia să locuiască în ea. Așa că a fost o ofertă nemaipomenită, în sensul că a fost gratis. Am parcat-o în Valea de Cristal, pe o parcelă cu arbuști, cam la o oră sud de Lukachukai. Se află la circa un kilometru de un vechi internat părăsit, de la care se și trage faima văii, și chiar dedesubtul intrării în pasul Narbona, singura șosea de acces peste munții Chuska pe o rază de 80 de kilometri. Trecătoarea în sine poartă numele unui nefericit șef al tribului navajo, Narbona, care, în 1849, s-a dus la niște negocieri de pace cu armata americană și a sfârșit împușcat mortal din cauza unui cal furat și a unui traducător prost. Așa pier pacificatorii.

În toată valea, care se întinde pe aproape 15 kilometri, nu sunt decât vreo douăzeci și cinci de familii răspândite pe ici, pe colo și majoritatea s-au înghesuit la popasul de pe autostradă, la vreo șase kilometri de aici. Asta înseamnă că nu am vecini apropiați, ceea ce-mi convine de minune. Desigur, a nu avea oameni în jur înseamnă și că, dacă ai probleme, n-o să vină nimeni să te salveze. În genere, mă salvez foarte bine și singură, dar chiar și formidabilii luptători

diné, cu sânge-rece în vene, au nevoie de ajutor câteodată. Întreabă-l pe Narbona, dacă nu mă crezi.

De aceea am câini. Un trio de corcituri care mă păzesc și care țin la distanță musafirii nepoftiți – oameni, animale și orice altceva. Pe primul l-am luat când era pui, după ce mi-am dat seama că Neizghání nu se mai întoarce. Al doilea a fost o cățea care s-a autoinvitat la mine și n-a mai plecat, iar al treilea e singurul supraviețuitor dintre puii ei – cam ca mine.

Acum mă întâmpină, când intru cu camioneta pe poartă și trec peste grătarul de protecție pentru animale. Latră și se reped la oricine trece de porți, în afară de mine. Dar pe mine mă știu, cunosc sunetul hodorogit al bătrânului Chevrolet pe care l-am făcut să meargă cu orice poșircă acum, că benzina e mai greu de găsit. Îmi cunosc pocnetul roților, mai ales al celei din spate, dreapta, unde a sărit un prizon și se izbește de mașină în semn de protest. Îmi aduce aminte că, mai devreme sau mai târziu, va trebui s-o repar.

Odată ajunsă înăuntru, mă duc în baie și dezlipesc de pe mine hainele murdare. Sunt atât de pline de sânge și de carne, că mă gândesc că ar fi mai bine să le arunc, dar le bag în chiuvetă, pun dopul și las să curgă peste ele puțin din apa mea prețioasă, ca să se înmoaie. Sper că cea mai mare parte din sânge o să iasă de la sine, dar, cu norocul meu, va trebui probabil să frec zdravăn ca să le fac iar bune de purtat. Hainele pe care le au la serviciul de mărfuri al guvernului din Tse Bonito sunt purtabile, dar făcute mai ales din lână nevopsită sau recuperate și vândute la un preț care miroase puternic a jaf la drumul mare.

Pornesc generatorul și-i las timp să încălzească ce-a mai rămas din apa din bazin. Știu că e o extravaganță să fac duș când apa e raționalizată sever, dar îl fac. Am în păr sânge și chestii scârboase și numai un duș fierbinte și săpunul din yucca pot

să mă mai ajute cu ceva. O să rămân fără apă tot restul lunii din cauza asta, pentru că cisterna n-o să-și facă apariția decât peste două săptămâni, dar merită. Ba chiar stau și lâncezesc o vreme în abur și stărui asupra sângelui închegat de sub unghii. Când termin, cuticulele îmi sunt carne vie, fața e roșie și mă ustură la atingere, dar sunt curată.

Iau în calcul să trag un pui de somn, dar mă răzgândesc. Nu pentru că n-aș fi obosită. Sunt epuizată și mă doare în continuare tot corpul, mai ales umărul din care monstrul a încercat să muște. Dar vreau să ajung la Tah foarte devreme, ca să-l prind înainte de micul dejun, așa că nu mai e timp de dormit.

Pun pușca înapoi în suportul din camionetă, verific dacă mai am în spate căpățâna monstrului și pornesc spre sud. Îmi ia o oră încheiată să ajung la casa lui Tah din Tse Bonito. Dau drumul la radio ca să-mi țină de urât. După Apa Mare, n-a mai rămas decât un singur radio ca lumea în tot Dinétah-ul, un AM bun la toate, care transmite o combinație de muzică veche country și buletine guvernamentale care se vor știri. Din când în când, cineva din afara Dinétah-ului reușește să-și intensifice semnalul suficient încât să se audă dincolo de Zid și, timp de o săptămână sau două, reușim să prindem niște comunicate despre lucrările masive la rețelele de apă de-a lungul noii formatei coaste, care se întinde de la San Antonio la Sioux Falls, sau despre revoltele civile neîntrerupte din New Denver. Dar, în mod obișnuit, Dinétah e la fel de izolată și de insulară precum era și înainte de Apa Mare, și pe majoritatea localnicilor nu pare să-i deranjeze.

Zidul. Consiliul Tribal l-a aprobat când au început primele Războaie Energetice. Cei mai mulți diné au susținut construirea Zidului. Noi toți am crescut cu povești care ne-au învățat că locul nostru e pe pământurile noastre ancestrale, teritoriile

din enclava dintre cei Patru Munți Sacri. Alții ziceau că Zidul e absurd, că e o încercare paranoică de a controla granițele, menită eșecului, la fel ca zidul pe care răposatul guvern american a încercat să-l construiască în sud, cu câțiva ani înainte să vină Apa Mare.

Dar Tribul l-a construit chiar și așa. Șeful Consiliului, numele lui era Deschene, a scris pentru *Navajo Times* un articol care a băgat spaima în oameni, mai ales după Măcelul de la Câmpie. Oamenii din tribul navajo nu mai erau în siguranță, a zis el atunci. A invocat fantoma coloniștilor, a destinului evident. Și n-a greșit. Măcelul a provocat apogeul jafurilor energetice, companiile petroliere au distrus teritorii sacre ca să facă loc conductelor lor, companiile de exploatare a gazului natural au cumpărat tot terenul pe care au putut pune mâna pentru exploatările de gaze de șist, cutremurând pământul, la propriu, cu lăcomia lor. În plus, Federalii au schițat un soi de plan de dizolvare a teritoriilor din patrimoniul rezervației care le-ar fi permis diverșilor dezvoltatori accesul la Regiunea Indiană, exact cum au făcut în perioada Sfârșitului. De data asta, dezvoltatorii erau multinaționale cu armate particulare de o mie de ori mai puternice decât coloniștii *bilagáana* inițiali. Deschene ne-a avertizat că, dacă vrem să rămânem diné, dacă vrem să ne apărăm casele, atunci trebuie să construim zidul.

Fondurile au primit aprobări într-o lună. Temeliile, făcute cu piatră din fiecare munte sacru, au fost așternute în mai puțin de un an. Oamenii râdeau și ziceau că n-au mai pomenit ca guvernul tribal să facă ceva într-un răstimp atât de scurt. Șase luni mai târziu, a avut loc cutremurul din Noul Madrid, iar Midwestul s-a prăbușit. Apoi au început uraganele. Și zidul lui Deschene a început să li se pară multora de-a dreptul profetic.

Îmi aduc aminte când am văzut zidul prima dată. Mă aşteptasem la ceva tern şi neinteresant. Un munte de beton cenuşiu de cinşpe metri înălţime, cu sârmă ghimpată deasupra, ca într-un film apocaliptic oarecare. Dar uitasem că cei din diné trecuseră deja prin apocalipsa lor în urmă cu mai bine de un secol. Nu ăsta era sfârşitul lor. Ăsta le era ceasul renaşterii.

Se zice că *hataalii* au muncit cot la cot cu echipa de construcţie şi că, pentru fiecare cărămidă, s-a cântat un cântec. Pentru fiecare leaţ, s-a rostit o rugăciune. Iar zidul a căpătat viaţă. Când muncitorii au venit dimineaţa, zidul măsura deja cincisprezece metri. În est, crescuse parcă făcut din cochilie albă. La sud, era turcoaz. În partea din vest, avea unduiri sidefate de scoică, iar la nord, lignit negru ca pana corbului. Era frumos. Era al nostru. Şi eram în siguranţă. Sau, mă rog, în siguranţă faţă de lumea de afară. Dar, câteodată, cei mai răi monştri sunt cei dinăuntru.

Ajung în Tse Bonito când răsăritul soarelui loveşte cu toată forţa în coastă, scăldând oraşul din deşert în aer fierbinte şi uscat. Asta poate pentru că e plasat în centrul unei zone de asfalt în formă de T, unde se întâlnesc cele două autostrăzi principale ale Dinétah-ului. Poate pentru că e înconjurat de costişe din stâncă albă care varsă căldura direct în canionul din Tse Bonito. Sau poate pentru că e făcut, în mare parte, din barăci cu acoperişuri de tablă şi din caravane din metal care absorb căldura ca şi cum numai pentru asta au fost făcute. Sau poate că toate trei la un loc. Indiferent de motiv, orăşelul închipuit din barăci, rulote şi colibe încropite ale pieilor-roşii se întinde pe vreo patru kilometri, sub necruţătorul cer al deşertului. După standardele Dinétah, e o metropolă prosperă.

Dar nu e cel mai sigur loc din lume. E un tărâm al fărădelegilor, cu excepţia intervenţiilor ocazionale ale Gărzii Civile,

care încearcă să mențină ordinea și legea pe străzi, dar asta nu înseamnă mare lucru. Tse Bonito e în continuare mai degrabă un orășel de frontieră din Vestul Sălbatic decât orice altceva. O adunătură de cowboy și indieni, deși majoritatea sunt diné. Data trecută când am fost aici, am avut mai curând sentimentul că sunt în OK Corral decât la o vânătoare de monștri. Nu pot să zic că mă bucur că m-am întors, chiar dacă am venit să-l văd pe bunicul Tah.

Tah trăiește în mijlocul târgului. Casa lui e una dintre cele șase colibe împrăștiate prin piața aglomerată și știu că, dacă nu-l prind dis-de-dimineață, o să se ducă să hălăduiască prin târg, să-și viziteze vecinii sau să verifice marfa de la magazinul doamnei cu mocasini, la câteva colibe mai încolo, ori să-și facă cumpărăturile zilnice sau, pur și simplu, să-și bage nasul peste tot. Ignorând încăierările ocazionale și mai preocupat de bârfele cotidiene decât de propria siguranță. Nu că cineva ar vrea să-i facă vreun rău. E aproape un sfânt pe aici. Bine știut și plăcut, ceea ce mă face să mă întreb de ce-și pierde vremea cu cineva ca mine, cu o reputație îndoielnică. Mă gândesc că, în ochii lui, sunt oarecum demnă de milă, de un an încoace. Și, în mod normal, o astfel de chestie m-ar determina să stau departe, cu mândria mea cu tot. Dar Tah e un om de treabă și încerc să fiu cumsecade cu el ori de câte ori am ocazia. În plus, e singura autoritate în materie de monștri din părțile astea și am nevoie de ajutorul lui.

Trag camioneta lângă ușa colibei, atentă să nu ocup drumul care într-un ceas va fi plin de oameni și de praf. O să iau înăuntru cu mine tot ce mi se pare că ar putea fi furat. Apuc cu o mână sacul lipicios în care am capul monstrului și în cealaltă pușca și mă îndrept spre intrare.

E genul de intrare tradițională pe care ai găsi-o în general undeva în afara orașului, nu într-un loc public atât de aglomerat. Nu tu încuietori, nu tu zăvoare, nimic care să arate a capcană pentru hoți sau vreo alarmă de vreun fel. Doar un pled prăfuit, alb cu negru, de felul celor pe care le iei ieftin de la serviciul de mărfuri al guvernului și care acoperă intrarea. Dar știu că aparențele înșală și rămân la distanță de prag.

– Tah! strig eu și apuc sacul mai bine, aruncând în același timp pușca pe umăr.

Mă pregătesc să mai strig o dată, când o mână cioturoasă trage pledul într-o parte. Țesătura groasă mătură pământul pârjolit și ridică rotocoale de praf roșiatic ce dansează în aer.

– Intră, Maggie, zice o voce la fel de cioturoasă și de bătrână ca mâna respectivă. Intră, fiica mea *shí*.

– *Ahéheé*, bunicule. Îți mulțumesc.

Bunicul Tah arată la fel ca întotdeauna. Blugi curați lacrimă, de un albastru strălucitor și cu câteva numere prea mari pentru silueta lui osoasă. La fel se poate spune și despre tenișii lui, care, în ciuda faptului că s-au demodat cu vreo douăzeci de ani înainte de Apa Mare, arată de parcă i-ar fi scos acum din cutie. Umerii înguști îi sunt acoperiți de o cămașă de cowboy, în carouri roșii și negre, cu nasturi de sidef strălucitori în lumină. Își poartă părul argintiu tăiat scurt, iar fața îmbătrânită îi e brăzdată de riduri mari, de râs. Dar cel mai mult îmi plac ochii lui. Ageri și plini de viclenie, ca și cum urmărește ceva mult mai distractiv decât orice ți-a fost dat ție vreodată să cunoști.

Îmi place Tah, chiar îmi place mult și e singura persoană pe care o pot numi familie. Nu suntem rude de sânge, nici măcar nu suntem din același clan, dar îmi zice fiică. Și asta înseamnă ceva.

Mă aplec să trec pe sub pătură și gura mi se întinde într-un rânjet. Nu pot să mă abțin. Rulota mea e un adăpost simplu.

Își face treaba, îmi oferă un acoperiș deasupra capului, dar coliba lui Tah o simt ca pe un cămin, parcă aș fi acasă, genul de loc despre care se vorbește în povești. E o colibă tradițională – o încăpere mare într-o clădire octogonală, cu pereți făcuți din bușteni ciopliți, legați strâns cu funie și lipiți cu ciment. În soba din mijlocul încăperii mocnește un foc, iar aroma puternică de pin este atât de plăcută, că o simt pe vârful limbii. Covoare țesute în nuanțe calde de roșu și portocaliu atârnă pe pereți, printre fotografii în rame vechi, portrete zâmbitoare ale membrilor familiei pe care n-o cunosc, dar pe care o invidiez. Partea de sud a colibei e ocupată de o canapea ieftină, iar o bucătărie improvizată, cu chiuvetă, câteva dulapuri suspendate și o masă veche, din melamină, domină partea din vest a încăperii, exact în fața intrării, situate în stânga. Podeaua e din lut bătătorit, acoperită cu ceea ce par a fi bucăți de covoare dispuse într-un amalgam de culori. Evident că provin din lucrurile abandonate de cineva, dar fiecare e curat ca lacrima. Patul lui Tah, frumos aranjat, se află lângă peretele sudic. Totul arată ca întotdeauna când vin în vizită, cu excepția teancului de pături atent aranjate de pe marginea canapelei vechi.

– Stă cineva aici, cu tine? îl întreb eu, cu ochii la pături, amintindu-mi de perioada în care eu însămi am dormit pe canapeaua lui Tah.

– Hmm? mormăie el întrebător, urmărindu-mi privirea. *Aoo'*. Da.

Aștept, dar nu mai adaugă nimic.

– Și...

– Hmm?

Scutur din cap.

– Lasă.

Știu că n-o să-mi spună decât atunci când va fi pregătit s-o facă și poate că oricum nu e treaba mea.

– Ți-am adus ceva.

– Îl miros de aici, mormăie el.

– Îmi pare rău.

– Ai fost la vânătoare de monștri?

– Mda. Unde vrei să-l las?

Se strâmbă, arătând spre masa de bucătărie.

– Acolo.

– Nu vrei să pun chestia asta pe masă. Crede-mă pe cuvânt.

Tah privește în jur.

– Atunci lasă-l lângă ușă. Și *wóshdéé*... intră, intră, te rog. Am ceva special. Ceva bun de tot!

Lepăd lângă ușă căpățâna, iar alături așez pușca.

– Bun, deci ce bunătăți ai? îl întreb, în timp ce dau o raită prin casă.

– *Gohwéé*h!

El rânjește șiret, chipul întunecat luminându-i-se când ridică o cutie de tablă cu cel mai minunat lucru din lume. Cafea.

– Cum de-ai pus mâna pe așa ceva? întreb, ușor șocată.

Cafeaua e scumpă și greu de găsit. Din fericire, crește la înălțimi mari. Majoritatea locurilor aflate la înălțimi de peste 1 300 de metri au supraviețuit Apei Mari fără să fi fost prea afectate, dar asta nu înseamnă că infrastructura pe care se baza transportul prețioaselor boabe a scăpat nevătămată. Am auzit povești despre cafeaua bună pe care duioșii etiopieni și cumințiii indonezieni o serveau în magazinele lor speciale, făcute anume pentru băut cafea, dar toate astea au dispărut de multă vreme, dimpreună cu accesul la țările exotice din care proveneau. Cafeaua ajunge acum pe cărările de munte din Aztlán, dacă reușește să ajungă.

Câteva minute mai târziu, apa fierbe într-un ibric pe plită. Tah pune direct în el câteva linguriţe cu vârf de cafea măcinată. O porţie generoasă, menită să fie împărţită cu mine. Aroma îmi copleşeşte imediat simţurile şi aproape că încep să torc de mulţumire. Nu-mi aduc aminte când am băut cafea ultima dată. Adevărul e că, în majoritatea zilelor, mă mulţumesc cu o cană de ceai navajo, plantă care creşte sălbatic la mine în curte. Când Tah îmi întinde o cană de metal plină ochi cu lichid negru, dens şi fierbinte, nu aştept să se răcească înainte să iau o gură. E fierbinte ca lava, dar în cel mai bun sens posibil.

Tah mai are un ceaun pe plită din care scoate două porţii mari de *tóschíín* pe care le pune în castroane. Terciul e gros şi gelatinos şi lingura stă dreaptă în el când Tah o înfige în mijloc. Mă întind după lingură, dar el îmi dă peste mână.

– Aşteaptă, aşteaptă!

Chicoteşte şi, cu o mişcare complet caraghioasă, ajunge la unul dintre dulapurile suspendate şi scoate de acolo încă o surpriză. Zahăr. N-am mai văzut zahăr de ani. Miere de salvie, sigur, dar zahăr de trestie, ca pe vremuri, înainte de Apa Mare? Mă uit la el cu gura căscată.

El râde.

– Maggie, o să-ţi intre o muscă în gură, mă avertizează rânjind fericit. Vrei şi tu zahăr în cafea?

Dacă vreau zahăr? Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte gustul cafelei cu zahăr.

– Nu vreau decât în terci, zic eu, hotărâtă să nu mă hazardez. Cafeaua e aşa de bună, că m-ar irita foarte tare dacă zahărul ar strica-o.

El pune o lingură plină de zahăr în terciul meu de porumb, iar eu amestec şi mănânc. Zahărul îmi explodează pe limbă atât

de dulce că mă dor dinții, în perfectă armonie cu gustul de nucă al porumbului. E minunat.

– De unde ai toate astea?

– Le-am primit.

– Păi, ăsta da, cadou, nu glumă. Cine e prietenul?

– Nu e un prieten. E o rudă. Un nepot.

Ah, misteriosul oaspete.

– E din Burque.

Îl pronunță „Buur-che" cu un *u* prelung. Cunosc locul. Un oraș la vreo 200 de kilometri la est de Zid. Cândva, înainte de războaie, se numea Albuquerque, dar acum e doar ce-a mai rămas din el. În parte oraș, în parte, doar un nume. Mi se pare de bun-simț. Am auzit că e un loc nasol. Un ținut neprietenos, distrus de curse de mașini și de baronii locali care dețin controlul asupra rezervelor de apă. Mari probleme cu refugiații.

Mai iau încă o lingură plină. Sorb din cafea și apoi ne concentrăm amândoi asupra micului dejun. Singurul zgomot e cel al lingurilor noastre răzuind marginile castroanelor, iar între timp mai luăm câte o gură de cafea din căni. Pentru prima dată după multă vreme, simt că încep să mă relaxez. Coliba e plăcută și familiară, iar cafeaua, caldă și aspră. Pentru o clipă, uit de monștri, de fete moarte și de rulote însingurate și totul este perfect.

– Ai vorbit cu Neizghání? mă întreabă Tah.

Și uite așa, perfecțiunea se spulberă. Las jos lingura, s-a dus pofta de mâncare.

– Neizghání s-a cărat. Nu-ți amintești?

– Câtă încăpățânare! La amândoi. M-am gândit că poate s-a întors la tine de atunci.

Cafeaua și zahărul mi-au ajuns în sânge mult prea repede, iar mâinile încep să-mi tremure. Cuprind cana în palme și-mi

pironesc privirea pe masa la care stăm. Mă holbez la melamina ieftină care se cojește pe la margini și încerc să-mi dau seama ce-aș putea spune. Nu-mi vine nimic profund în minte, așa că mă limitez la fapte.

– Tah, a trecut aproape un an. Nu cred că se mai întoarce.

– Nu se mai întoarce? repetă el, pe un ton de îndoială. Eu nu cred așa ceva. Și hai să mai zic și asta despre Neizghání. E o legendă. Ți-a salvat viața când ...

Se oprește, cu vocea stinsă.

Mă joc cu degetul pe marginea cănii de cafea.

Vocea bătrânului e moale, chinuită.

– Îmi pare rău, fiica mea *shí*. Știu că nu-ți place să te gândești la noaptea aceea, continuă el, apoi oftează și soarbe din cafea. Mi-aș dori să mă lași să rostesc o rugăciune pentru tine.

– Nu.

– Nu e deloc bine... toată moartea asta pe care o duci cu tine. Ceremonia potrivită te-ar putea ajuta să ...

– Tah. Te rog.

Tah renunță.

– Poate Neizghání a pățit ceva.

– Legendarul Ucigaș de Monștri? Nu prea cred.

– Dar n-a zis de ce...?

– Am mai discutat despre asta.

Sub nicio formă n-am cum să-i dezvălui lui Tah avertismentul lui Neizghání de pe Platoul Negru. Chiar dacă, în cele din urmă, mentorul meu n-a mai văzut partea bună din mine, Tah încă o vede și genul ăsta de încredere e prețios.

– Da, dar...

– Las-o moartă.

– Maggie.

– Tah!

De obicei nu ne ciondănim așa, dar simt că sunt la capătul răbdării. Sunt epuizată, plină de neliniști, după vânătoare. E clar că, în ciuda ospitalității lui Tah, nu sunt o companie plăcută și încep să cred că n-a fost o idee bună să vin aici. Mai ales dacă Tah e pornit să vorbească despre Neizghání.

El tace o clipă înainte să-mi răspundă.

– Trebuie să-ți aduci aminte că Neizghání nu e o ființă umană. Nu gândește ca noi.

Pufnesc. Asta da subapreciere.

– Ai de gând să-mi spui cândva ce s-a întâmplat pe Platoul Negru?

Cana de cafea tremură între palmele mele, așa că pun o mână peste ea ca s-o potolesc. Zahărul care încă persistă pe limbă se amărăște. Mă ridic de la masă și scutur scurt din cap. Conversația s-a încheiat.

Tah mă privește, evident curios. Dar nu mă întreabă încă o dată.

– Atât de multe secrete, se lamentează. Nici familie, nici prieteni, iar acum nu mai vorbești nici măcar cu Neizghání? Nu ai pe nimeni, Maggie.

Nu e ca și cum nu vreau să am prieteni sau familie. Vreau. Le vreau la fel de mult ca toată lumea. Doar că e... complicat. Neizghání era altfel. Un nemuritor. Când eram cu el, nu-mi făceam griji. Dar cu alții? Ființe umane în carne și oase? Nu cred că vreau să-mi asum responsabilitatea asta.

– Sunt în regulă, reușesc să-i spun. Te am pe tine și am câinii.

– Adică doar un moșneag cu care să vorbești, iar eu prea mult nu mai am de trăit. Apoi ce-o să faci? Nu e bine cum trăiești. Singură, fără nicio legătură. Felul diné de a trăi presupune să-ți stabilești niște legături – între tine și rudele tale, între tine și lume. Stilul de viață diné înseamnă *k'é*, legături de familie,

așa – își împreunează mâinile, împletindu-și degetele, apoi le depărtează, menținând degetele încleștate –, dar la tine, viața e separată de tot.

Își desface degetele, mișcându-le libere.

– Nu se poate trăi așa, zice el, apoi se oprește, aruncându-mi o privire lungă. Chiar dacă ai câini.

E o discuție pe care am mai avut-o cu el, dar azi, ținând cont că n-am dormit deloc și am o stare de rahat, la care se adaugă și cofeina cu care nu sunt obișnuită, pur și simplu nu mă simt în stare de asta.

– Ai de gând să mă ajuți cu chestia pe care am adus-o sau vrei să bârfim despre Neizghání?

Sună mai dur decât intenționam, așa că încerc să zâmbesc, ca să mai înmoi din tăria cuvintelor, dar zâmbetul aduce a rictus.

El se holbează la mine. Aștept până își revine, continuând să zâmbesc prostește. Într-un târziu, oftează și-și lasă umerii să cadă.

– Atunci hai să-mi arăți ce mi-ai adus.

– Unde ai găsit asta?

Stăm unul în fața celuilalt la masa din bucătărie, cu o cană de cafea proaspătă în mână, uitându-ne la căpățână. Tah a acoperit masa cu o mușama veche și eu trântesc capul acolo unde mi-a indicat el. E prima dată când îl văd bine, în lumină. Trăsăturile monstrului sunt grosolane, cu ochii și gura ca niște tăieturi în carne, ca și cum chipul i-ar fi fost modelat în lut, iar trăsăturile, săpate de un copil cu un băț. Nasul e aproape plat, parcă cineva i-a lipit fața de un perete de granit și a apăsat cu putere, iar pielea care atârnă pe cap e aproape translucidă, plină de vene și moale la atingere. Are fruntea neobișnuit de lată și mandibula mare și pătrățoasă, făcându-l să arate la fel de înfricoșător ca atunci când era viu. Fluier încet, analizându-l. Urât mai e!

– La est de Lukachukai, în munți, îi explic eu. Răpise o fetiță. L-am prins cam după o oră de urcat pe munte, într-un soi de tabără improvizată, molfăind din gâtul fetei, de parcă ar fi fost mâncare.

Tah se oprește din treburile lui și ridică spre mine privirea lui inteligentă și ageră ca a unui vultur.

– Molfăia?

– Da. Rupea din gâtul ei, de fapt. Cu dinții.

Tah se folosește de toiagul lui ca să-i deschidă gura. Se deschide cu o ușurință surprinzătoare.

– Ciudat, comentez eu. Nu s-a instalat rigor mortis. N-ar trebui ca mandibula să fie țeapănă?

– Ia uită-te aici, Maggie.

Îmi face semn să mă dau mai aproape, arătând cu bățul spre dinții monstrului. Mă aplec peste masă. Sunt toți drepți, uniformi, ca dinții falși de pe vremuri.

– Nu are incisivi, nici canini. Parcă ar fi o gură plină de molari.

– Foarte bizar. De vreme ce era evident carnivor, n-ar trebui să aibă dinți ascuțiți?

Asta explică de ce ronțăia din gâtul fetei și rupea din ea câte puțin. Și de ce n-a reușit să sfâșie geaca mea din piele.

– Nu are nici carii, nici nimic?

– De ce contează?

– Un animal adult fără niciun fel de carii? spune Tah și clatină din cap. Nu se prea întâmplă.

– Ce vrei să zici?

– Nu zic încă nimic, răspunde el și lasă gura monstrului să se închidă, apoi se întoarce spre un raft din spatele lui și scoate de acolo un fierăstrău de mână și o pereche lungă de clești. Ia hai să vedem ce are înăuntru.

Mă îndepărtez când se apucă să disece craniul. Nu sunt foarte sensibilă la astfel de chestii. Mă rog, poate că sunt un pic sensibilă. Doar eu i-am retezat capul, dar atunci am fost luată de val. Dintr-un motiv oarecare, îmi vine greu să ascult acum, la lumina zilei, cum un fierăstrău taie un craniu, în timp ce-mi beau cafeaua mea rară, din Aztlán.

– Vino să te uiți! mă cheamă Tah.

Mă întorc la masă.

– La ce-ar trebui să mă uit?

– Atrofiere. Anomalii. Boală.

Mă uit mai atent, simțindu-mă oarecum caraghioasă. Nu știu nimic despre creieri. Cei pe care îi văd sunt de obicei împrăștiați pe pământ sau împroșcați pe vreun perete de gloanțele din arma mea. Creierul creaturii arată ca oricare altul, din câte îmi pot da seama.

– Îmi scapă ceva? îl întreb în cele din urmă pe Tah.

– Nu, nu e nimic de văzut. Creierul arată normal.

– Creatura asta nu era normală.

– Te cred pe cuvânt.

– Și ai văzut ce dinți ciudați are.

– Da, da, zice el, târșâindu-și picioarele spre chiuvetă. Dă drumul la apă și-și spală mâinile cu puțin săpun din rădăcini. Pe mine nu trebuie să mă convingi.

– Nu încerc să te conving.

El ridică din sprâncene, dar nu scoate nicio vorbă. În schimb, se întoarce iar târându-și picioarele spre chiuvetă și își toarnă un pahar cu apă. Câteodată, când stai de vorbă cu bătrânul e ca și cum te-ai duce la un confesor. Îmi dă un sentiment de vinovăție chiar și când n-am făcut nimic rău.

Mă îndeamnă cu un gest să mă așez, apoi trage scaunul din fața mea și se lasă cu grijă pe el. Așteaptă o clipă înainte să vorbească.

– Spune-mi ce-ai văzut. Acolo, în pădure. Spune-mi ce-a făcut creatura.

– Ți-am zis. Încerca s-o mănânce pe fată. L-am împușcat în inimă, o lovitură curată care ar fi trebuit să-l doboare. Am mai tras încă o dată și i-am zburat umăru', da' el tot nu se oprea. În final, am ajuns la o luptă cu cuțite. Am câștigat.

– Ți-a vorbit?

– Să-mi vorbească? Nu prea aveam timp de conversație.

– Te întreb dacă folosea cuvinte.

Îmi reamintesc pas cu pas confruntarea, dar nu-mi vine nimic în minte.

– N-am reținut. Nu, aș zice că nu.

Tah își bea apa, privind în gol.

– Zi-mi ce-ai de zis, Tah.

– Cred că nu e bine... deloc.

– Mda. Și eu cred la fel. Dar de ce nu-mi spui cauza?

– De ce o mușca de gât, Maggie? De ce nu-i căuta inima? Sau abdomenul?

– N-are sens.

– Doar dacă avea vreun motiv, dacă voia ceva anume.

– Ce?

Tah oftează.

– Nu știu. Nu există așa ceva în niciuna dintre poveștile pe care le știu eu, monștri care mănâncă din carnea de pe gât.

– Nu crezi că pot fi mai mulți?

– Mai mulți astfel de monștri? întreabă el și dă din umeri.

Se ridică de la masă. Stă în picioare o clipă, apoi se așază la loc.

– Nu pot spune cu siguranță, dar creatura asta... Nu cred că monstrul ăsta s-a născut așa, cred că l-a făcut cineva. Cineva puternic.

– L-a făcut?

Pereții din jurul meu par să lucească, încețoșați și lipsiți de substanță. Dau vina pe cofeină, dar știu că amețesc din cauza fricii care mă cuprinde brusc.

El mă privește cu ochii lui blânzi, înconjurați de riduri. Pune o mână pe masă. Cu cealaltă ține lejer cana veche din tablă albastră. Pe degetul mijlociu are un inel de argint prea mare pentru mâna lui și care strălucește vag în lumina artificială.

– N-o să-ți placă ce-am de zis.

– Deja nu-mi place și mă stresezi.

– Nu pot să-ți spun prea multe despre monstru, dar știu că tânjește după carne de om. Dar nu de foame. Caută ceva, cred. Cum am spus, e ceva putred în toată chestia asta. Și singura explicație e că cineva a creat ființa asta, s-a folosit de farmece necurate pentru a o face să fie așa.

– Vrăjitorie.

Vocea îmi e slabă, chinuită.

– O știu. Am mirosit-o la el.

Vrăjitorii diné sunt puternici, bărbați și femei care și-au vândut sufletul pentru magia neagră prin care iau forma creaturilor nopții pentru a călători nestingheriți la adăpostul întunericului, care poartă podoabe pe care le-au furat de pe mormintele proaspăt săpate. Un vrăjitor a condus haita de monștri care m-a atacat în noaptea în care l-am cunoscut pe Neizghání, ființe a căror violență încă mă bântuie și în ziua de azi. Chiar am de gând să stârnesc așa ceva cu tot dinadinsul? Acum blândețea din ochii lui începe să aibă și mai mult sens.

– Nu-i problema mea, să știi, mormăi în barbă. Mi-am făcut treaba și mi-am primit răsplata. Dacă mă apuc acu' să-l caut pe vrăjitor sau ce-o fi fost, nimeni n-o să-mi dea nimic pentru asta.

– Maggie, ai venit la mine cu un scop, rostește Tah cu blândețe. Știu că ai stat luni în șir în rulota aia așteptându-l pe Neizghání. Dar a sosit momentul să începi să te miști și fără el.

– Nu știu ce să zic, Tah. Am puteri de clan, sigur, dar eu nu sunt Neizghání. Nu sunt nemuritoare. Dacă vrăjitorul ăla pune mâna pe mine, mor la fel ca toată lumea. Și pe bune că nu vreau să mor.

El nu comentează, așa că vărs tot ce mă deranjează cu adevărat.

– Canibalism. Vrăjitorie. Un pic cam prea familiare toate astea, nu?

Poate că nu prea vorbesc despre noaptea în care l-am cunoscut pe Neizghání, dar el știe în mare ce s-a întâmplat.

– Te temi?

– Poți să fii sigur că mă tem, răspund eu și mă ridic din scaun. Ar trebui să fiu tâmpită să nu mă tem, pornind în misiunea asta de una singură.

– Nu trebuie s-o faci singură, zice el luminându-se la față. Știu pe cineva care ți-ar fi un partener nemaipomenit.

5

– Nepotul tău?

Încerc să nu las uimirea să-mi răzbată din voce. Tah încuviințează din cap.

– Stă cu mine de la sfârșitul verii. Învață Calea Vraciului. E destul de bun la cântece de rugăciune, și le aduce aminte foarte bine. E bun și la rugăciunile de protecție. Și la vindecare.

Vară? E deja noiembrie. Atât de mult a trecut de când nu l-am mai vizitat pe Tah? Și ce spune despre mine faptul că nici măcar nu mi-am dat seama?

– Nepotu' ăsta al tău a vânat vreodată un monstru?

El scutură din cap că nu.

– Dar rugăciunile lui sunt puternice, memoria e bună. Și e și deștept. Deștept foc.

– Și e din Burque?

– Din Burque, confirmă Tah.

– Și ce caută acu', aici, în Dinétah?

– Ți-am zis, învață, răspunde bătrânul și vine mai aproape, parcă ar vrea să-mi împărtășească un secret, iar eu mă aplec spre el. O să aducă vremurile vechi înapoi. Cunoaște Știința Vremii. O să ne ajute. O să-i ajute pe diné. Poate chiar pe toți oamenii.

– Știința Vremii?

– Să aducă ploaia. Să terminăm odată cu seceta asta. Poate chiar să și vindece pământul de pe urma Apei Mari.

Nici nu vrea multe! Și ce glumă sinistră e asta cu Apa Mare? Poate că restul lumii s-a înecat, dar Dinétah se usucă încet-încet din cauza unei secete care a bătut toate recordurile.

– Și tu crezi că nepotul tău poate face toate astea?

Dincolo de stereotipul dansului indian al ploii, n-am auzit niciodată de așa ceva. Dar Tah nu vorbește despre cum să faci spectacol de dragul turiștilor, ca odinioară, el vorbește despre manipularea unei puteri adevărate. Despre crearea și menținerea vieții. Despre controlarea forțelor naturii. Un fior mă gâdilă în creștet și mă scarpin gânditoare.

– Nu-i rău ce zici tu, Tah, dar ce legătură are asta cu ajutorul necesar mie pentru a vâna monștri?

– E de vârsta ta. E un bărbat tânăr și cumsecade.

– Un bărbat cumsecade, repet eu... și în sfârșit îmi pică fisa. Predica lui de adineaori despre cum stau eu singură, întrebările lui despre Neizghání. Tah, tu încerci să-mi faci lipeala cumva?

Credeam că bătrânul se referea la un partener cu care să vânez monștri, dar acum îmi pare mai interesat să mă peteească.

Nici măcar nu se jenează.

– Ați fi buni unul pentru celălalt.

Râd mai tare decât aș fi vrut, dar gândul în sine e absolut ridicol. Eu vorbesc aici despre lupta cu monștrii, și Tah e îngrijorat de viața mea amoroasă.

Tah îmi aruncă o privire urâtă. Crede că râd de el, dar nu e asta. Încerc altă tactică.

– Mi-ai zis că e vindecător, corect?

– Unul bun. Mare Vraci.

– Așa, Mare Vraci. Bun, atunci nu-l vrei în preajma mea. Eu nu-l pot învăța decât despre moarte.

El mormăie.

– Dacă te duci să-l înfrunți pe vrăjitor, nicio armă nu-ți va fi de folos. Ai nevoie de vrăji puternice și nepotul meu le știe.

Bine, deci e posibil să nu vorbească despre viața mea amoroasă. Și are dreptate. Nu mă gândesc cu bucurie la posibilitatea de a lupta cu un vrăjitor suficient de puternic încât să creeze monștri, fără să am la rândul meu acces la vrăji.

– Poate că nici n-ar trebui să pornesc împotriva vrăjitorului ăstuia.

– Maggie, nu-ți cer decât să te vezi cu el.

– Bine, îi zic, ridicând mâinile învinsă. O să ne întâlnim. Unde e?

Ne uităm amândoi spre canapeaua goală, strânsă. Întind mâinile, într-un gest elocvent.

– Eu nu stau să-l aștept.

– Pe cine să aștepți? se aude o voce din spatele nostru.

În ușă văd o siluetă conturată de razele soarelui de dimineață.

Străinul se reazemă de tocul ușii, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, într-o atitudine relaxată. Ochelarii de soare albaștri, cu lentile opace, reflectorizante, îi ascund privirea, iar umbrele mă împiedică să-i observ fața. E slab, de înălțime medie. Cu vreo doi sau trei centimetri mai scund decât mine, care am 1,80 metri. Probabil de vârsta mea, cu vreun an mai mare sau mai mic.

– Cine ești? îl întreb și duc mâna automat spre Bökerul de la șold, în timp ce mijesc ochii, să-l studiez mai bine în lumină.

Tah se ridică.

– El e nepotul meu. Marele Vraci!

6

Se dovedește că numele nepotului lui Tah este Kai, nu „Marele Vraci", și devine clar foarte repede că eu și Kai nu vom fi partenerii din visurile lui Tah.

Poate de vină sunt hainele lui. O cămașă purpurie, încheiată până la gât, băgată într-o pereche de pantaloni verzi-albaștri, cu dunga încă țeapănă, și o cravată argintie vărgată. Pantofi argintii, la fel de improbabili în rezervație ca un condur de sticlă, și lucioși, curați ca lacrima în ciuda prafului roșiatic enervant, care pătrunde peste tot. Plus ochelarii albaștri, reflectorizanți, de aviator, care probabil că au costat cât mașina mea pe vremea când ambele erau noi-nouțe.

Poate de vină e fața lui. Arată bine. Nu, e mai mult de atât. E frumos în stilul boy-band, asta dacă boy-bandurile și starurile de cinema ar mai exista. Păr tuns perfect, aranjat anume să arate ciufulit, des și suficient de negru încât să capete o nuanță albăstruie care să se asorteze cu ochelarii de firmă și cu țoalele de fotomodel. Piele arămie fără cusur care mă face să mă simt prost pentru cicatricile pe care acneea mi le-a lăsat pe obraji.

Sau poate de vină nu sunt atât înfățișarea de băiețaș frumușel sau hainele scumpe, cât faptul că s-a înființat acasă la Tah la opt fără un sfert dimineața, întors clar după o noapte în târg.

Și, deși nu arată ca și cum ar fi petrecut – când își toarnă lapte de oaie în cafea, mâinile nu-i tremură deloc –, miroase vag a fum, a băutură și a transpirație. Nimic supărător, dar pun pariu pe orice că, în timp ce eu vânam monștri, Kai se distra cu băieții lui și încerca să vrăjească vreo fetișcană din partea locului.

Îl respect pe Tah, chiar îl respect, dar sub nicio formă acest Kai n-o să mă ajute la vânătoarea mea de monștri.

– Și ziceai că te cheamă Maggie? mă întreabă Kai, în timp ce amestecă laptele în cafea, inelele strălucindu-i pe cel puțin trei degete.

Nu reușesc să-i văd ochii în spatele ochelarilor reflectorizanți, dar am senzația că se holbează la mine. Că mă analizează din cap până-n picioare. Mi se pare normal. Și eu fac același lucru cu el.

– Exact.

– Și chestia asta îți aparține?

Privește spre capul de monstru, ușor încruntat, mai degrabă curios decât dezgustat. Mă așteptam la o reacție mai energică din partea lui. Nu ți se întâmplă în fiecare zi să te trezești cu un cap de monstru pe masa de bucătărie, dar trebuie să recunosc că acest Kai nu pare debusolat de situație.

– Nu m-aș exprima chiar așa, îi răspund, dar da.

– Maggie vânează monștri, sporovăiește Tah vesel. Antrenată de Naayéé' Neizghání însuși. I-am vorbit despre tine. Și despre cum ai putea s-o ajuți în lupta ei cu monștrii.

Mâna lui Kai se oprește brusc din amestecat, cu linguriță zgâriind zgomotos fundul cănii. Încruntarea i se adâncește, iar chipul fără cusur e dintr-odată brăzdat de riduri fine.

– Ai zis că vânează monștri?

– *Aoo'*! exclamă Tah, iar nivelul lui de entuziasm mă face să roșesc. Mai ales că sunt pe cale să fac ceva care, foarte probabil, o să-l determine să mă urască.

– Pot să vorbesc cu tine? îl întreb în șoaptă pe Tah.

Îi arunc o privire lui Kai. Răsucește linguriță de cafea între degetele lungi și mă privește.

– Între patru ochi, adaug eu.

– Hmm? Sigur, sigur.

Ne ridicăm și eu îi zâmbesc lui Kai în chip de scuze, în timp ce-l iau de brat pe Tah și-l împing ușor spre partea cealaltă a colibei.

– Ce-i? mă întreabă el.

– Îmi pare rău, Tah, dar nu am ce să fac cu el.

Stăm într-un colț. Nu suntem atât de departe încât Kai să nu ne audă, totuși suficient de departe ca să nu am senzația că îl înjur în față.

– De ce nu?

Roșesc, stânjenită. Privesc înapoi, spre Kai, care și-a aruncat cravata peste umăr și, aplecat deasupra mesei, împunge cu linguriță capul monstrului.

– Știu că ai zis că e Mare Vraci, răspund coborând vocea, da' uită-te la el! La țoalele de pe el, la părul ăla. Pe bune.

Tah scutură din cap.

– N-ai înțeles, Maggie.

Kai își drege vocea, iar noi ne întoarcem amândoi spre el.

– Nu știu exact despre ce vorbiți voi acolo, dar sunt dispus să vă ajut.

– Mersi, da' mă descurc, îi dau eu replica.

Tah oftează adânc.

– Măcar spune-i ce știm despre monstru. Nepotul meu e inteligent. S-ar putea să știe ceva.

– Tah, sunt sigură că ai dreptate, da' cred că o să mă descurc de una singură de data asta.

– Nu fi încăpățânată. Te poate ajuta, insistă Tah.

Simt că ne învârtim în cerc și e clar că Tah n-are de gând să accepte un refuz. Nu am nimic împotriva lui Kai, chiar nu am, dar o să trebuiască să fiu ceva mai directă dacă vreau ca Tah să mă asculte.

– Uite care e chestia, o fi nepotul tău și, da, sigur, învață diverse leacuri, incantații și ce-o mai fi, dar e un *burqueño*, Tah. Chiar te aștepți să se lupte cu monștrii îmbrăcat așa? Nu te supăra pe mine, dar n-ar ști să recunoască un monstru nici dacă l-ar mușca de...

– Vorbești de acest *tsé naayéé*?

Înlemnesc, incapabilă să termin fraza. Mă întorc spre el, cu gura căscată.

– Poftim?

– Un *tsé naayéé'*. Mă rog, un soi de *tsé naayéé'*.

Kai își scoate ochelarii. Îi pliază și-i pune atent pe masă.

– O creatură formată dintr-un amestec de carne și încă ceva organic. Lemn, piatră, poate chiar corn. Dar fără capacitatea de a vorbi. Deși probabil că a fost nevoie de un obiect sacru deosebit de puternic ca să-l aducă la viață. Sunt câțiva care au puterea s-o facă. O să vrei să-ți începi cercetările în biblioteca din Crownpoint. Acolo, în arhiva audio, există o mulțime de relatări ale strămoșilor. Mă pricep destul de bine să le traduc. Adică bine pentru un *burqueño*.

Mângâie absent părul aspru de pe căpățâna monstrului. Părul de pe scalpul pe care Tah l-a îndepărtat în timpul autopsiei. Kai duce cafeaua cu lapte la gura lui perfectă și mă privește pe deasupra cănii în timp ce ia o înghițitură.

Eu mă uit la Tah. El rânjește cu gura până la urechi. Dacă n-aș ști mai bine, aș zice că mi-a întins o cursă.

7

Am încărcat în spatele camionetei mele capul de monstru, un sfert de kilogram de zahăr, două cutii de cafea, o butelcă de whisky pe care Kai a insistat s-o luăm cu noi și provizii pentru o săptămână. Kai e înăuntru, îi spune ceva lui Tah după ce s-a jurat că e nevoie de o discuție în particular, iar eu pierd vremea rezemată de portiera de pe partea șoferului, privind mulțimile din Tse Bonito mișcându-se în sus și-n jos pe strada înecată în praf. Temperatura e deja în creștere, distanța mult prea mică dintre clădiri și construcțiile din metal menținând căldura și amplificând-o cu încă vreo zece grade. Simt cum transpirația îmi coboară pe spate, sub jacheta care se prăjește la soare.

Surprind o mișcare cu coada ochiului: doi bărbați în uniforme kaki și cu ochelari negri de soare vin spre mine. Mă întorc cu dezinvoltură, las capul în jos și deschid portiera camionetei. Mă rog ca ei să nu mă fi văzut și să pot pleca.

– Măi, să fie, Maggie Hoskie! Ia te uită cine a catadicsit să ne onoreze cu prezența în curu' ăsta de lume!

Oftez, mă dau bătută și mă depărtez un pas de camionetă. Trântesc portiera. Mă întorc cu mâinile pe lângă corp și încerc să nu mă uit dușmănos la ei.

– Longarm[1], îl salut pe Ogarul Legii din stânga, cu fața arsă de vânt și cu o mutră încrâncenată. Tocmai plecam.

– Așa ai zis despre Tse Bonito ultima dată când ai fost aici, nu? Cur de lume?

Rânjește, dar nu e nici urmă de veselie în vocea lui. Nu-i văd ochii din cauza nenorociților de ochelari de soare, dar știu că sunt mici și răi.

Numele real al lui Longarm e Chris Tsosie, dar cine a mai avut de-a face cu el îl știe de Longarm. E șeful Gărzii Civile, sau, pe scurt, GC, ori, mai des, Ogarii Legii. Longarm e stăpânul haitei de ticăloși cu legitimații și, norocul meu chior, sunt destul de sus pe lista lui de nelegiuiți. Dacă exista vreo persoană pe care voiam s-o evit cu tot dinadinsul în Tse Bonito, atunci aia era Longarm.

– Ca s-o zicem p-a dreaptă, când am spus-o, mă aflam în bătaia puștii, îi reamintesc.

El mormăie încruntat.

– Mie mi se pare că, de fiecare dată când îți arăți mutra pe aici, cineva încearcă să te omoare.

– Nu și de data asta, îi zic, plină de speranță.

– Ziua încă nu s-a terminat, îmi aruncă el în zeflemea.

Vine spre mine, umflându-se în pene ca un cocoș. Ochii mi se lipesc instantaneu de arma de la cureaua lui. Mâna îi e proptită pe fund. Eu mi-am pus pușca înapoi în suportul din camionetă. Nu am cum să ajung la ea. Dar mai am cuțitele de aruncat ascunse în legătorile de la picior și Bökerul la șold. Și poate că Longarm n-a venit decât să stea de vorbă. Sau poate că nu.

Partenerul lui se sprijină de portiera camionetei mele și ne privește. Câțiva gură-cască se uită în direcția noastră din

---

[1] „Braț lung", în limba engleză, în original (n. tr.).

curiozitate, dar nimeni nu se opreşte să împiedice brutalitatea forţelor de ordine care e pe cale să se manifeste. Sau poate că nu încă.

– Ce cauţi aici, Hoskie? mârâie Longarm la mine. Am crezut că am fost destul de clar când ţi-am zis că nu eşti bine-venită în Tse Bonito.

– Vizitez un prieten, atâta tot. Cum am mai zis, sunt pe picior de plecare.

Îşi fixează privirea pe grămada de lucruri din spatele camionetei. Îi face semn partenerului său.

– Verifică în spate.

– Fii serios! protestez eu.

Pocneşte din degete, la câţiva centimetri de faţa mea.

– Închide gura sau te duc la secţie pentru tulburarea liniştii publice.

Îmi vine să-l înjur pe ticălosul ăsta mojic, dar mă abţin. Nu vrea decât să-i ofer un pretext să mă arunce la răcoare şi să mă ţină acolo câteva zile. Ar trebui să fiu cretină să-i dau motive, aşa că îi fac semn că mi-am ferecat gura. Însă nu reuşesc să-mi îmblânzesc privirea.

Longarm întinde mâna şi mă apucă de umăr cu forţă. E umărul din care a încercat monstrul să ia o bucată şi mă doare suficient de tare încât să tresar. Longarm rânjeşte şi mijeşte ochii, de parcă ar fi dat peste o slăbiciune care merită exploatată. Se apropie de mine şi mai mult, intrând în spaţiul meu intim. Forţând ameninţarea tacită.

Corpul îmi înţepeneşte şi o simt. Simt cum *k'aahanáanii* se ridică în mine şi ajunge la suprafaţă. Ca la un semn, simţurile mi se ascut şi o deslușesc clar. Cea mai rapidă cale de a-i omorî pe Ogarii Legii.

S-ar întâmpla cam așa. Un pumn în gât și, în timp ce el se chinuie să-și recapete răsuflarea și duce instinctiv mâna la gât, eu îi iau pistolul din toc. Mă întorc folosindu-i trupul drept scut și ridic arma spre partenerul lui, a cărui reacție e destul de înceată încât să nu vadă glonțul venindu-i spre țeastă. Pac, pac, apoi pistolul e brusc la tâmpla lui Longarm și pac și el, mort. În patru secunde maximum, amândoi ar fi morți. Gândul mă face să zâmbesc.

Longarm probabil vede ceva în expresia mea, un soi de licăr în ochii mei care îi semnalează că se află pe o gheață mai subțire decât cea pe care credea el că pășește. Un moment chiar observ broboanele de transpirație care îi apar pe buza superioară și văd, ca și cum s-ar întâmpla cu încetinitorul, cum își linge buza, șovăind dintr-odată.

Partenerul lui îl strigă.

– Pe toți dracii, e un cap de om aici!

Longarm se holbează la mine, cu ochii cât cepele. Apoi rânjește iar, frica evaporându-se într-un val de moralitate ipocrită. Face repejor doi pași în spate.

– Mai zi o dată!

– Un cap!

Menține contactul vizual cu mine în timp ce se îndreaptă spre spatele camionetei să se uite și el în sacul pe care partenerul lui îl ține deschis. După o clipă se întoarce lângă mine, pășind cu aroganță.

– Ai face bine să explici rapid, Hoskie.

– Nu-i un cap de om.

– Rahat, pufnește disprețuitor.

Longarm știe cum îmi câștig pâinea cea de toate zilele. De ce simte nevoia să se prefacă acum că nu știe e peste puterea mea de înțelegere. Dar o face și, cu căpățâna drept dovadă a

presupusei mele fărădelegi, se proțăpește în fața mea. Respirația îi e neplăcută, râncedă și fierbinte.

– Pe cine ai mai omorât de data asta, ha? Vreun fraier care a avut proasta inspirație să-ți ofere ceva de băut? La dracu', poate că asta s-a întâmplat și cu partenerul ăla al tău, eroul. O fi încercat să te călărească într-o noapte, așa că i-ai tăiat căpățâna și acum o porți după tine, într-un sac.

Să mă călărească? Cine mai vorbește așa?

– Vânez monștri, răspund cu glas calm. Eu am grijă de siguranța oamenilor când Ogarilor tăi li se rupe.

Își arată dinții într-un rânjet, dar îmi dau seama că am atins o coardă sensibilă.

– Continuă să spui minciunile astea, Hoskie, și poate că într-o bună zi chiar o să te convingi singură că-s adevărate. Toată lumea știe că e ceva în neregulă la tine. Că ești un soi de ciudățenie, adaugă el și vine și mai aproape de mine, șoptindu-mi în ureche. Poate că n-ar trebui să vânezi monștri. Poate cineva ar trebui să te vâneze pe tine. Cu cât recunoști asta mai repede, cu atât pot să te omor mai curând și să scap lumea de o belea în plus.

Știu că n-ar trebui să-l las să mă provoace, dar a provocat *k'aahanáanii* și mâinile mele se duc încet, fără grabă, spre cuțit. Simt cum zâmbesc și îi șoptesc la rândul meu în ureche, cu respirația ca mângâierea unei amante.

– De ce nu azi, Chris? De ce nu încerci azi?

Îi aud inima bătându-i cu forță în piept. Îi simt mirosul acru al fricii. Savurez senzația că eu sunt prădătorul și el, prada. Închid ochii și trag adânc aer în piept, gata de luptă și cu energiile la maximum.

În dreapta mea răsună o tuse stridentă. Destul de tare încât să rupă tensiunea. Longarm clipește, derutat. Dă afară aerul pe

care îl ţinea în plămâni şi se îndepărtează de mine şi de violenţa pe care i-o promisesem.

Iritată, întorc capul şi-l văd pe Kai uitându-se la mine. Zâmbeşte prietenos, dar privirea îi e atentă, prevăzătoare, ca şi cum s-ar apropia de un animal sălbatic. Şi nu sunt sigură dacă privirea aia e pentru mine sau pentru Longarm.

– Maggie, a venit vremea să ne cărăm, zice el. Trebuie să ajungem în Crownpoint.

Expir şi *k'aahanáanii* dispare. Redevin eu însămi, îmi regăsesc echilibrul. A fost cât pe ce. Şi mare prostie ar fi fost. Aş fi făcut ceva ce m-ar fi dus de partea cealaltă a legii, indiferent de statutul meu de ucigaşă de monştri.

– Tu cine dracu' eşti? îl întreabă Longarm, cu o privire urâtă. Eşti noua iubită a lui Hoskie?

Kai se încruntă, confuz.

– Longarm crede că eşti frumuşel, îi explic.

Chipul lui Kai se luminează brusc înţelegând încercarea Ogarului de a-l insulta. Pentru cineva ca Longarm, nimic n-ar fi mai nasol decât să-i zică cineva că aduce a fată. Dar lui Kai nu pare să-i pese. Rânjeşte şi îi întinde mâna lui Longarm.

– Eu sunt...

– Dă-te înapoi! strigă Longarm, scoţând arma şi îndreptând-o spre Kai.

Şi, uite aşa, lucrurile se transformă din nasoale, în ditamai rahatul.

Urmează un moment de haos, în care timpul pare să încetinească şi să accelereze concomitent.

Am deja mâna pe Böker.

Îl aud pe partenerul lui Longarm încă în spatele camionetei, chinuindu-se să-şi scoată arma.

Se pare că, într-adevăr, nici azi nu am cum să ies din Tse Bonito fără să încerce careva să mă omoare.

– Dar eu n-am... vrea Kai să spună.

– Am zis să ții mâinile sus și să te dai mai în spate! urlă Longarm.

Dintr-odată îmi pare puțin cam prea nebun, cu ochii cam prea mari.

Cu o încetineală exagerată, Kai ridică mâinile și face un pas mare spre colibă, îndepărtându-se de Longarm.

– Faci o greș... încerc să-i spun lui Longarm, dar el îmi taie macaroana, întorcându-se rapid și îndreptând arma spre mine.

– Unul dintre voi, cretinilor, ar face bine să-mi explice în clipa asta ce-i cu cadavrul din portbagaj. Sau vă arunc pe amândoi în pușcărie, unde o să vă bat ca pe o *piñata* până o să vă cadă adevărul din gură ca niște nenorocite de bomboane.

Individul se pricepe la cuvinte, nu pot să nu remarc. Dar căpățâna a ajuns acum un cadavru întreg. Și știu că nu avem cum să scăpăm fără să se lase cu vărsare de sânge.

Kai îi răspunde primul.

– Domnule ofițer, dacă lași jos arma, putem sta de vorbă. Aș fi mai mult decât bucuros să-ți explic.

Mă uit la el. Kai afișează zâmbetul lui de revistă. Ba îmi face și cu ochiul.

– Longarm, nu? Am înțeles bine, continuă Kai. Dumneata ești *acel* Longarm? Ești de-a dreptul celebru în Burque.

– Despre ce vorbești? întreabă Longarm, bănuitor.

– „Brațul lung al legii". „Legea și ordinea din Dinétah". Capul familiei Urioste vorbește cu mare considerație despre dumneata.

Longarm clipește de câteva ori, surprins, dar evident flatat.

– Familia Urioste?

Mă îndoiesc că Longarm știe cine e familia Urioste. La naiba, nici eu nu știu cine e familia Urioste, dar sună impresionant în felul în care o spune Kai. Longarm se înfoaie ușor, cu pieptul înainte, ca un cocoș-de-prerie.

Kai dă din cap aprobator, cu vocea moale ca untul topit, de parcă s-ar afla cu Longarm la cine știe ce petrecere și nu ar avea un pistol ațintit asupra lui.

– Tata lucrează pentru cacicul[1] familiei în Burque. Numele lui este Juan Cruz. Am auzit povești despre dumneata.

Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește Kai, iar Tah n-a pomenit niciodată că ar avea vreo rubedenie importantă în Burque, dar se pare că informația are darul de a-l calma pe Longarm. Nu, de fapt se pare că tocmai Kai are o influență benefică asupra Ogarului. Îl studiază pe nepotul lui Tah de sus până jos. Kai stă nemișcat, cu o mutră nevinovată. Cu cravata și pantofii lui strălucitori. Tot numai farmec. Și, ce să vezi, Ogarul coboară arma. Nu mă întorc să mă uit, dar simt că și partenerul lui se relaxează.

Kai lasă mâinile jos și continuă să vorbească.

– Mare lucru că ne-am întâlnit. O să le povestesc celor de-acasă.

Îi întinde mâna.

Longarm mormăie. Îi văd rotițele creierului său limitat învârtindu-se, întrebându-se ce relații are Kai dincolo de Dinétah și cam ce-ar însemna asta pentru el. Poate că Zidul ne ține înăuntru în siguranță, dar asta nu înseamnă că nu există avantaje în a avea relații de partea cealaltă. Zahăr. Cafea. Ochelari de soare șmecheri.

---

[1] Denumire pentru vechile căpetenii ale triburilor caraibiene, mexicane sau peruviene (n. tr).

Într-un târziu, Ogarul dă scurt din cap, bagă pistolul înapoi în toc și întinde mâna s-o strângă pe a lui Kai.

Nemernicul naibii!

– Cară-te dracului din orașul meu, Hoskie, mormăie el, dându-se într-o parte, ca să-l lase pe Kai să treacă. Amândoi să vă cărați. Dacă vă mai văd pe aici vreodată, vă arunc în pușcărie.

Mi se pare corect.

Partenerul lui sare din camionetă.

– Și cu capul cum rămâne?

Longarm îi face semn să se dea la o parte, bolborosește ceva ce nu aud.

Kai îndrugă un mulțumesc, iar eu nu mai pierd vremea. Deschid portiera și mă urc la volan. Răsucesc cheia în contact. Kai se urcă lângă mine în timp ce motorul pornește, trezit la viață. Bag în viteză și o iau din loc.

Strada e plină de lume, dar forțez trecerea cu camioneta prin mulțime, folosindu-mă din plin de claxon. Drumul nepavat, plin de gropi, ne zgâlțâie bine. Kai se sprijină cu o mână de bord, până când ajung iar pe autostradă. De îndată ce am loc, îi dau bice. Îmi țin respirația până când Tse Bonito dispare din oglinda retrovizoare.

Kai mă privește, cu ochii mijiți contemplativ.

– Ce e? mă răstesc la el.

Încă sunt încordată, tensiunea e la cote maxime după vânătoarea monstrului, după confruntarea cu Longarm, după toate. Îmi simt degetele încleștate pe volan și mă forțez să mă relaxez. Sunt nervoasă și stresată și Kai nu e vinovat de niciuna dintre stările astea. Mi-a salvat pielea mai înainte și pentru asta îi sunt datoare. Și a făcut-o fără să fie cineva arestat, împușcat ori înjunghiat. Nu e puțin lucru, așa că măcar pot să mă controlez și să încerc să mă port frumos cu el.

– Interesant ce-am văzut acolo, îi zic, aruncându-i o privire peste umăr.

El se holbează la mine, așteptând. Ca și cum n-are de gând să mă scutească de politeți uri. Mai încerc o dată.

– Vreau să zic că e o chestie bună că taică-tău e cacic sau ce-o fi. Chiar ne-a ajutat treaba asta. Cu Longarm.

Gata. Am făcut. O ofertă de pace.

Dar el deja a întors capul și privește pe geam. Se uită la pereții de piatră albă care lasă loc altora roșii și la peisajul punctat ici și colo de flori galbene.

– Tata nu-l cunoaște pe cacicul Urioste, zice el absent. Tata e profesor la universitate. Sau, mă rog, a fost înainte de potop.

Mă încrunt, încercând să-mi aduc aminte ce i-a spus mai devreme lui Longarm.

– Mi s-a părut că ai zis că lucrează pentru familia Urioste.

– Da, lucrează pentru ei. Sapă șanțuri sau ce i-or mai da să muncească zilele astea. Nu prea mai există chestii pe care să le facă un prof de facultate.

– Numele lui nu e Juan Cruz, prieten cu nu-știu-cine celebru?

– Există un Juan Cruz care lucrează pentru cacic, dar nu e tata. Numele meu de familie e Arviso.

– Arviso? Asta înseamnă că... ai mințit?

El îmi aruncă o privire și-mi zâmbește scurt.

– Evident. Ogarul ăla nu voia să audă adevărul. El voia o poveste frumoasă, așa că i-am turnat una. Să fim serioși! „Legea și ordinea din Dinétah"? Crezi că a zis cineva vreodată așa ceva despre cretinul ăla? Am fabulat.

Nici nu știu dacă să fiu impresionată de tupeul pe care l-a dovedit sau să mă enervez gândindu-mă la riscul pe care și l-a asumat.

– Însă Juan are un fiu, continuă Kai. Un tip de treabă. Alvaro Cruz. Am fost la petreceri împreună, la galele alea fițoase ale familiei Urioste, din munți. Le-am mâncat caviarul și le-am băut șampania, precizează el și rânjește, prins pe moment în mrejele amintirilor.

Apoi mă bate pe umăr, același de care m-a mușcat monstrul. Tresar de durere, dar el nu pare să bage de seamă.

– E în regulă să zici „mulțumesc", continuă el. A fost plăcerea mea să te ajut. Individul părea un mare ticălos. M-am gândit că nu ți-ar strica o mână de ajutor, mă rog, înainte să bagi un cuțit în el sau ceva asemănător.

Eu mormăi înfundat și el râde. E un râs frumos, clar și autentic, dar eu tot nu pot să uit că a mințit.

– Apropo, zice el, scoțându-și ochelarii de soare din buzunarul de la piept și punându-i la ochi, ai whisky-ul ăla în spatele camionetei, corect? Te superi dacă ne oprim aici o clipă? Chiar am nevoie de o dușcă.

8

La câțiva kilometri după ce trecem de Fortul Defiance, frânez brusc.

Un coiot traversează șoseaua la nici trei metri în fața noastră. Se oprește o clipă și întoarce capul spre noi. Bot maroniu, cu pete cenușii, picioare lungi și zvelte. Se holbează la noi, cu ochii galbeni strălucitori, înainte să o șteargă într-un tufiș și să dispară în josul unui șanț.

– Nu-i a bună, zic eu.

– Ce nu-i a bună? mă întreabă Kai.

– Faptul că ne-a tăiat calea un coiot. E ghinion, fără doar și poate. Câteodată e și mai rău de atât.

Kai dă din cap gânditor, ca și cum mi-ar cântări cuvintele. Poate că nu mă crede, el fiind băiat de oraș. Poate că, în ciuda pregătirii lui într-ale magiei, consideră că sunt doar niște superstiții. Dar apoi spune:

– Să ne întoarcem? Mergem înapoi și găsim alt drum?

Privesc pe fereastră la soare. Nu e de glumă să-ți taie calea un coiot. Dar nu avem de ales.

– Nu. Pierdem prea mult timp dacă ne întoarcem acum din drum. Dar...

Trag mașina pe marginea drumului. Opresc motorul.

– E un moment la fel de bun ca oricare altul să bem whiskyul ăla.

Kai se uită după mine când mă dau jos din mașină și mă duc spre platforma din spate. Cobor rampa și mă urc. Găsesc butelca de whisky îndesată între niște pături vechi și o salt de acolo. Stând în picioare în spatele camionetei, scot dopul și iau o înghițitură zdravănă. Lichidul chihlimbariu îmi arde gâtul. Îi întind butelca lui Kai.

Kai a ieșit din mașină și stă acum cu brațele încrucișate lângă camionetă, cu privirea ațintită asupra mea. Soarele după-amiezii se joacă în șuvițele moi ale părului său, creând limbi de flăcări albastre de jur împrejurul feței, făcând să strălucească dungile argintii ale cravatei. Se uită la mine stăruitor, parcă ar încerca să priceapă ce-am de gând, apoi se întinde după butelcă. O duce la gură și trage cu sete o dușcă. Apoi încă una.

– Te duci des la distracții? îl întreb.

El lasă butelca și înclină capul într-o parte, ducând o mână la ochi, ca să-și ferească privirea de soare.

– Doar n-o să începi să-mi ții predici despre pericolele alcoolului la indieni! Să-mi spui că sunt un soi de stereotip demodat.

– Nu, doar mă gândeam că poate șampania e mai pe gustul tău.

El clipește și râde amuzat.

– Mă ascultai?

– Evident că te ascultam. Chiar dacă mâncai rahat cu linguriță.

El râde, în timp ce eu sar din camionetă și ridic rampa, trântind portiera în spate. Mă duc lângă el și-i iau butelca din mână.

– Eu n-am pus niciodată gura pe așa ceva. Nu prea e cerere de șampanie în rezervație. Aveam cinșpe ani când a venit Apa Mare. Cred că la vremea respectivă gustasem o dată din Coors.

Aia era șampania berilor, deci se pune la socoteală, nu? rânjesc eu la propria glumă.

Deschid rezervorul de benzină, bag în el pâlnia pe care o am în mână și torn whisky-ul înăuntru. Ne uităm cum butelca se golește treptat în timp ce rezervorul se umple.

Kai oftează dramatic.

– O să-ți treacă.

– Mă îndoiesc, zice el, trecându-și mâna peste buze, parcă încercând să-și amintească gustul. Deci mașina ta merge cu alcool.

– Merge cu orice tip de combustibil pe care reușesc să pun mâna.

– Am crezut că cei din Dinétah au o grămadă de combustibil fosil.

– Așa umblă vorba. Da' Consiliul Tribal a pus benzina sub cheie, se vinde bine în locuri ca New Denver, SRM și alte astfel de locuri răvășite de Războaiele Energetice. Acolo valorează mai mult decât aici. Așa că o exportă acolo unde există oameni dispuși să dea bani pe ea.

– Ce e SRM?

– Slăvitul Regat Mormon. N-ai auzit niciodată de așa ceva? Practic, e cam tot ce ține de partea din vest a Denverului și tot ce-a mai rămas din Arizona care n-a trecut spre Dinétah. Am auzit că e ceva ce merită văzut.

– SRM-ul?

– Mda, bine, dar eu ziceam de lacul Powell, unde sunt rafinăriile. La doar vreo 400 de kilometri vest, în apropierea părții vestice a Zidului. Se zice că rafinăriile lucrează zi și noapte și oficialitățile tribului trăiesc ca regii. Ai fi crezut că, după Războaiele Energetice, mai schimbă și ei ceva, nu? Să dea și oamenilor. Să facă un nenorocit de panou solar.

– Lăcomia e universală, comentează Kai.

Are o expresie contemplativă și privirea oarecum distantă.

– Noi avem în Burque baroni ai apei care sunt exact așa. Ei controlează tot. Puțuri de mare adâncime și instalații de furnizare a apei cum n-ai văzut în viața ta. Bazine de captare și instalații de vaporizare din munți. Apă care îi face mai bogați decât prinții Renașterii.

Își ridică ochelarii pe cap și se uită la soare cu ochii mijiți.

– Se pare că oriunde există o resursă naturală, există cineva dispus s-o exploateze în interes personal, ca să facă mai mulți bani decât e în stare să cheltuie.

Mă gândesc la Protectori, oamenii care s-au luptat cu multinaționalele în timpul Războaielor Energetice și au pierdut. Până când natura în sine a intervenit și i-a înecat pe toți, indiferent de opțiunile politice.

– Apa înseamnă viață, îi zic.

– Și nu poți bea petrol, răspunde el, vechiul slogan al Protectorilor, pe care l-am învățat în copilărie.

Dar ceva în vocea lui nu-mi sună cum trebuie și, pentru o secundă, chipul i se înnorează și ochii îi lucesc aproape metalic. E surprinzător și-mi trezește instinctele de ucigaș de monștri. Dar, înainte să pot analiza ce se întâmplă, el lovește cu palma în caroseria camionetei, făcându-mă să tresar.

– Mă mir că mașina asta chiar poate să meargă. Câți ani are?

Îmi revin din sentimentul ciudat dinainte și-mi propun să-l întreb mai târziu.

– Nu-mi lovi camioneta, sau poți să te cari imediat. E o mașină clasică.

Și chiar este. O camionetă Chevrolet din 1972, seria A, cu tracțiune 4x4, vișiniu și cu inserții cromate, ca o veritabilă regină a frumuseții. Am adus-o înapoi din morți de mai multe ori și nu m-a lăsat niciodată la nevoie.

O mângâi afectuos pe caroseria platformei din spate, unde arunc și butelca goală.

– Un soi de relicvă, nu-i așa? mă întreabă el.

– E din oțel de Detroit. O să țină mai mult decât orice altă mașină făcută în ultimii cincizeci de ani. Toate celelalte sunt niște porcării din fibră de sticlă și plastic.

Se uită cercetător la mine.

– Un pic obsedată de mașini?

– Știu câte ceva, recunosc. În rezervație, dacă nu ești în stare să-ți repari singur mașina, riști să mergi mult pe jos.

– N-am vrut să insinuez nimic, protestează el, cu mâinile ridicate. Era doar o observație.

– Mda, bine, observă, te rog, de pe scaunul din dreapta. Trebuie s-o luăm din loc. Iau în calcul poziția soarelui, umbrele care se micșorează. Mai avem încă vreo oră de condus până când trebuie să ne oprim.

– Să ne oprim? Nu e nici măcar amiază.

– Cum ai auzit. Drumul pe care suntem trece printre Lacurile Gemene. Ne putem opri acolo. O să fie deja amiază când ajungem, apoi pornim iar pe la ora trei. Altfel e prea cald și, dacă se supraîncălzește mașina, rămânem pe jos.

– Din ce mi-ai zis, am înțeles că ar fi o supermașină.

– Nu, am zis că e o mașină clasică, și asta înseamnă să o tratezi cu respect. Odată ce treci de Lacurile Gemene, drumul până la Nahodishgish e mai mult o sugestie decât o șosea. E destul de rău că se supraîncălzește, dar, dacă mai dă și într-o groapă, i se duce osia. Ai idee cam ce înseamnă în zilele noastre să schimbi osia la un Chevy din 1972?

– Începe să-mi cam pierd încrederea.

– Nu-ți face griji. Te duc înapoi la Tah viu și nevătămat, îi zic și-i deschid portiera ca să urce.

Kai se așază pe scaunul din dreapta.

– Presupunând că nu se întâmplă nimic nasol, adaug eu.

– Nu conducem când e cald. Nu conducem pe drumuri proaste pe întuneric. Ce s-ar putea întâmpla?

Pornesc motorul zâmbind larg, dar privirea mi se îndreaptă involuntar spre locul în care am văzut coiotul.

– Păi, ca întotdeauna, mai sunt monștrii.

Puțin după prânz, așa cum am prevăzut, ne oprim după ce trecem de Lacurile Gemene. Evident că nu e niciun lac acolo. Ce apă va fi fost s-a evaporat de mult.

Kai stă picior peste picior pe o bucată de pământ uscat, la umbra relativă a unei bucăți de stâncă ieșită în afară. Are cravata aruncată peste umăr și ochelarii de soare așezați bine la ochi. Mestecă o bucată de pastramă uscată pe care Tah ne-a pus-o, cu generozitate, la pachet. Împărțim un bidon de apă, luând câte o gură din când în când, la nevoie, cât să nu ni se usuce gâtlejul. Înainte era cald, acum e de-a dreptul toropitor. Dacă stai mai mult de câteva minute în soare, pielea începe să ardă, aproape că simți celulele cum se prăjesc, dând într-un roșu-aprins, nici măcar pielea noastră închisă la culoare în mod natural nu oferă protecție împotriva unui soare atât de aprig. Dar, cum se zice despre deșerturile de la mare altitudine, e căldură uscată. Insuportabilă, dacă stai direct în bătaia soarelui, dar la umbră sunt cu vreo douăzeci de grade mai puțin. Așa că am parcat mașina cât mai aproape de copertina de stâncă, am tras o cuvertură pe deasupra, ca să nu intre niciun fel de curenți de aer încărcat de praf, iar acum împart prânzul cu Kai.

– De ce ți-a zis Ogarul ăla că ești o ciudată?

Îi răspund cu gura plină de pastramă.

– Longarm e un idiot.

– Asta, fără îndoială. Dar nu-i răspunsul la întrebare.

Înghit carnea. Scot, fără grabă, o sămânță de pin prăjită dintr-un săculeț de pânză. Mă uit la ucenicul vrăjitor în timp ce arunc sămânța în gură. E deja râncedă și o scuip afară, scârbită.

– Ce ți-a explicat Tah despre puterile de clan?

El își lărgește cravata și trage de gulerul cămășii, pe care o ține departe de piept, transpirat tot.

– Că sunt daruri de la *diyin dine'é*. Că îți parvin doar de la primele două clanuri, întâi al mamei și apoi al tatălui. Că se manifestă atunci când ai cel mai mult nevoie de ele, dar că nu se manifestă la toată lumea și că nu toată lumea e binecuvântată în aceeași măsură.

– Tah le-a numit o binecuvântare? Daruri de la Divini?

Kai mai ia o înghițitură.

– Adică nu ești de acord?

– *Cheii* al tău e plin de intenții bune, dar nu prea iese în lume, asta vreau să spun.

Mă reazem de volan, în fața lui Kai, și trag un genunchi la piept. Mă scarpin pe șold.

– Bănuiesc că totul ține de perspectiva din care privești lucrurile, zice el. Unii oameni văd lucrurile nasoale care li se întâmplă drept o povară, iar alții, drept o ocazie de maturizare.

Pufnesc cu zgomot.

– Unele lucruri sunt, pur și simplu, rele. Nimic bun nu iese din suferință. Prostiile astea nobile sunt pentru fraieri.

Kai nu pare deranjat de nimic.

– Cât am fost nevoit să aștept în Rock Springs la un control de frontieră, am cunoscut o fată. Nu-mi aduc aminte care era clanul mamei ei, dar era născută pentru *tazhii dine'é*.

– Tazhii? Nu-l știu.

– Curcani. Era născută pentru cei din Clanul Curcanilor.

– Nu, zău!

Sub nicio formă nu reușesc să-mi imaginez cum s-ar putea manifesta asta ca putere a unui clan.

– Are o afinitate deosebită pentru curcani. E în stare să găsească un curcan sălbatic de la kilometri distanță. Și ei vin la ea. Îi cheamă – are un soi de semnal pe care îl folosește – și ei vin întotdeauna. Poate că nu e superputerea la care te gândești când ești copil, dar, când mori de foame și trebuie să mănânci, capacitatea de a chema un curcan îți pică al dracului de bine. Plus că putea să vândă penele în bazar. Iată, zice el, cu palma deschisă. Un dar.

– Doar pentru că puterea unuia dintre clanuri se manifestă în sens pozitiv nu înseamnă că la fel se întâmplă la toate.

– Tu ai zis că din suferință nu poate ieși nimic bun. Eu îți zic că nu e adevărat întotdeauna, continuă el și mai ia o gură de carne, apoi trecem bidonul de apă de la unul la celălalt. Deci care e sursa resentimentelor atât de puternice din partea amicului tău polițist?

Gura mi se schimonosește involuntar.

– De ce vrei să știi, Kai? Îți faci griji că nu trebuie să fii văzut cu mine?

– Chiar nu, îmi răspunde cu un zâmbet dezarmant. Sunt nou în zonă, ți-aduci aminte? Mă gândesc că, dacă tu și Longarm sunteți dușmani naturali, atunci probabil e un semn ca noi doi să devenim prieteni. Pentru că tipul ăla are un par înfipt un pic prea adânc. Și tind să împărtășesc perspectiva lui *cheii* asupra lucrurilor din lumea asta. Dacă *diyin dine'é* te-au binecuvântat în vremuri de restriște, nu prea cred că asta te face în vreun fel ciudată.

Îmi implânt unghiile în locul din picior unde mă mănâncă până când simt cum pielea cedează sub material.

– Da' știu că te pricepi să jonglezi cu vorbele.

El înclină capul, într-o mică reverență.

– Iar tu te pricepi să eviți să răspunzi la întrebări.

Eh, la dracu'!

– Eu dețin *honágháahnii*, sunt născută pentru *k'aahanáanii*.

El dă din cap, gânditor.

– De *honágháahnii*, știu. Cei-care-umblă. Și asta înseamnă că ești...?

– Rapidă. Foarte rapidă.

– Cât de rapidă?

– Hai să zicem că mai rapidă decât oamenii obișnuiți.

El fluieră apreciativ.

– Asta da superputere. Aș vrea s-o văd.

– Ba nu vrei, îi zic. Când *honágháahnii* se ridică în mine, înseamnă că e belea mare.

– Mda, așa e, zice el. Am uitat de partea asta. Și care ți-e celălalt clan? Ce înseamnă *k'aahanáanii*?

– Săgeata Vie.

– Adică ești bună la tras cu arcul?

– Nu, Kai.

Mă ridic, mă întind. Mă scutur de praf pe coapse și pe fund. Simt cum sângele mi se prelinge pe picior în locul în care mi-am străpuns pielea suficient de adânc încât să am acum o rană. Privesc în jos, spre Kai, care încă stă cu cravata aruncată pe umăr, cu o expresie de curiozitate pe chip, ca și cum puterile unui clan sunt un soi de exercițiu intelectual. Sau poate există superputeri foarte mișto, care nu-i fac pe oameni să se ferească de tine, să te trateze ca și cum ai avea lepră sau ca și cum ai fi tu însuți aproape un monstru. Care nu-l fac pe mentorul tău să-ți întoarcă spatele dezgustat, dorința ta de a vărsa sânge fiind atât de puternică încât el, războinic legendar, nu poate să priceapă

ce te posedă. Poate că Tah consideră că e o binecuvântare, poate că și Kai crede la fel. Dar eu știu mai bine.

– Săgeata Vie înseamnă că mă pricep de minune să omor oameni.

Kai își împinge ochelarii de soare pe frunte, ca și cum vrea să mă observe pe îndelete. Apoi clipește, încet, cu pleoape grele, înainte de a-i lăsa să-i cadă iar pe nas. Își aranjează cravata și cască din toată ființa, întinzându-și brațele deasupra capului. Se lasă pe spate, ca să-și odihnească mâinile pe cuvertura Pendleton, și zice:

– Ei bine, Mags, măcar știi la ce te pricepi, nu?

Mă holbez la el. Eram pregătită pentru dezgust. Pentru groază. Ba chiar pentru șoc. Dar calm, nepăsare? Îmi aduc aminte cum l-am văzut la Tah mângâind capul tăiat ca și cum ar fi fost o pisică domestică și nu un... un... ei bine, căpățâna unui monstru.

– Dacă ai primit un dar, continuă el, ești cam obligat să-l folosești, nu? E adevărat – continuă întinzând o mână ca să-mi oprească protestele – *e adevărat* că, în cazul tău, talentele de care dispui sunt oarecum neconvenționale și n-aș recomanda oricui să le urmeze când își alege meseria, dar, dacă pentru tine e bine așa...

Zgândăr întruna rana de la picior.

– Și chiar nu te deranjează? Poate că ești prins aici, de unul singur, în capcana unui criminal cu sânge-rece.

– Cât timp încercăm să descoperim ce sau cine a avut suficientă putere încât să creeze monstrul pe care l-am văzut acasă la bunicul? Nu, nu sunt tocmai deranjat, zice el și, după ce ezită o clipă, îmi zâmbește larg. Câtă vreme nu sunt pe lista ta neagră.

Se foiește și se întoarce, rezemându-se într-un cot.

– Nu mă înțelege greșit. Știu că mai am multe de învățat, dar sunt un om al păcii.

– Un iubitor, nu un războinic.

El rânjește.

– Bingo! Și totul trebuie să aibă echilibru, nu-i așa? Mă gândesc că, dacă există cineva ca mine, atunci trebuie să existe și cineva ca tine. Câtă vreme nu te enervez și nu ești tentată să... zice el și face un gest cu mâna în dreptul gâtului.

Mă umflă râsul.

– Trage un pui de somn, Kai. Dacă te și trezești, atunci chiar că nu mă enervezi.

El se joacă într-o doară cu marginea cuverturii. Ezită.

– Am glumit, îi zic.

– Nu, nu e asta.

– Atunci ce e? Ascultă, nu am dormit azi-noapte și încep să mă res..

– Visez niște lucruri.

Sunt numai urechi. Diné își iau visele în serios, mai ales dacă vin din partea unui vraci. Chiar și din partea unuia nu tocmai format, precum e Kai.

– Ce fel de lucruri?

– Nu e nimic pentru care să-ți faci griji. Doar că... se joacă și acum cu marginea cuverturii. Dacă încep să vorbesc prin somn sau ceva, trezește-mă, da?

– Sigur.

El duce mâna la buze, un gest clar inconștient, și pun pariu pe cuvertura mea Two Grey Hill, pe care am lăsat-o în Lukachukai, că se gândește la whisky-ul plecat dintre noi.

– Adică să nu mă lași să...

– Am zis da. Dacă vorbești, dacă te întorci prea des de pe-o parte pe alta, te trezesc. Îți promit.

Dar nu Kai e cel care visează.

Mirosul de vrăji negre mă lovește mai întâi. Cerul e un amestec de nuanțe de verde, o perdea furibundă, brăzdată de fulgere gălbui și frământată de tunete care pocnesc disonant și gol în depărtare. Norii se cern negri deasupra unei luni roșiatice și umflate, iar pământul geme suferind, prelung, chinuindu-se în agonia lui, mișcând din loc munții și oceanele și înecând orașele lumii în tsunamiuri însângerate.

E Apa Mare a coșmarurilor mele, dar nu stau mult. Timpul se schimbă iar și sunt într-un peisaj selenar de tărâmuri aride și un nimic întins și gol.

Recunosc locul. M-am întors pe Platoul Negru.

E cineva aici, cu mine. Cineva la marginea câmpului meu vizual. Încerc să întorc capul, dar sunt înlemnită. Țeapănă, grea și imobilă. Îmi rotesc ochii în orbite, dar reușesc doar să zăresc o frântură din intrus. Plete lungi și negre ca pana corbului se avântă în aer ca niște aripi. Neizghání.

Deschid gura, dar nu reușesc să scot niciun sunet. Încerc să ridic mâna, dar rămâne împietrită lângă mine. Mandibula mi se mișcă, scoțând un zgomot umed, ca un plescăit. Gura mi-e năclăită de sânge și mă înec, e gros, cald și lipicios. Neizghání mă aude și ochii ni se întâlnesc. Ochii lui sunt cenușii, culoarea lucrurilor lăsate prea mult timp în soare. Dinții sunt galbeni, pătați de grăsime umană. Resturi de grăsime îi sunt prinse de gingii. Pe cap are o piele de coiot, îmblănită, care i se întinde pe spinare, peste umeri. În jurul gâtului, o cravată argintie, dungată. Nimic nu e cum trebuie să fie. Ochii lui Neizghání sunt din onix, dinții din diamante. Și numai un *yee naaldlǫǫshii* ar purta o piele de animal. Țip, înecându-mă în propriul sânge, coarde vocale încercând să-și facă treaba, dar sunt mușcate, mâncate de un monstru fără suflet, purtând o coroană de flăcări pe capul acoperit de cenușă. Degetele lui aspre îmi mângâie

obrazul, trec, aproape cu afecțiune, prin părul meu. Simt o povară pe umeri, dinții tociți ai monstrului împungându-mi oasele. Pielea mi se sfâșie și din carnea mea ies viermi într-un șuvoi putred. Longarm râde, îi ia cu două degete și-i bagă în gură. „Au gust de pui", îi zice lui Kai. Kai zâmbește, strălucitor și fermecător. Două aripi imense, ca de insectă, i se deschid pe spate. Plase groase de pânză de păianjen îi acoperă ochii, orbindu-l. „Omoară-i", îmi șoptește el, cuvintele sunând ca rugămintea unui iubit, mâinile lui grațioase, cu degete lungi, lucind de inele, atingerea lui e fină ca ploaia de primăvară pe pielea mea. Se apleacă, îmi sărută gura plină de sânge și-mi zice iar: „Omoară-i pe toți."

Mă trezesc, înghețată și tremurând în umbra stâncii. Kai e încă în fața mea, dormind adânc. Aerul duhnește a praf și a căldură, și nu a magie neagră. Și, pe kilometri întregi în jurul nostru, eu rămân singurul monstru.

Când pornim iar la drum, soarele e deja o pată de aur ceva mai blândă, mai binevoitoare, rostogolindu-se spre apus. Kai încearcă în repetate rânduri să mă atragă în conversație, dar eu nu reușesc să scap de senzația produsă de vis. Cerul bolnav deasupra Podișului Negru, mirosul de vrăji. Neizgháni îmbrăcat asemenea vrăjitorului *yee naaldlǫǫshii* care a ucis-o pe *nalí*, cu ochii cenușii, nămoloși, și dinții galbeni. Capul de coiot nu era cum trebuie. Vrăjitorul care ne-a atacat purta o piele de lup. Dar asemănarea e destul de mare și, combinată cu restul visului, m-a zăpăcit complet. Așa că, în momentul în care Kai mă întreabă de familie, îi zic: „Sunt morți." Când mă întreabă cine m-a crescut, îi răspund: „Cel mai probabil sunt morți."

Până la urmă, nu mai întreabă nimic.

Îmi frec umărul cu un gest mașinal, gândindu-mă la monstru. La rău. Și întrebându-mă dacă ce-am văzut în vis e doar o coincidență sau dacă înseamnă ceva.

– Spune-mi ce crezi despre... cum le-ai zis?

Se lasă pe spate, uitându-se pe geam.

– Hmm?

– Când eram la Tah, ai zis că recunoști monstrul. I-ai zis *tsé naayéé*?

Nu pare dispus să dezvăluie mai multe, probabil iritat de atitudinea mea de tot rahatul, dar îmi dau seama că, de fapt, nu-i stă în fire să nu spună ce are în minte.

– Ei bine, *tsé naayéé* nu e tocmai expresia potrivită, recunoaște el. Dar e pe-aproape. Știu că am mai auzit despre asta cândva. Cum am mai zis, tata a fost profesor de studii navajo. Câteodată aducea acasă înregistrări, mărturii ale unor bătrâni despre istoriile străvechi. Povești despre geneză, legende, monștri, spune el și rânjește. Îmi aduc aminte că avea o cutie mare cu casete video. Le mai știi? Nu? Mă rog, a primit de la trib fonduri să le digitalizeze. Stăteam în biroul lui și le ascultam în timp ce el lucra.

– Înregistrări digitale? Asta crezi tu că vom găsi la biblioteca din Crownpoint?

– Asta sper, Mags.

Mă încrunt auzindu-i felul nefamiliar de a-mi pronunța numele.

– Mi-ai mai zis așa.

– Mags? E un alint. Îți place? Cineva mi-a zis că trebuie să le dai fetelor un nume de alint. Că în felul ăsta te plac.

– Cineva te-a mințit.

– Eh, ce să-i faci? conchide el și se lasă pe spate iar, își proptește piciorul de bord și-mi aruncă un zâmbet de vedetă de

cinema. Draga mea parteneră, să-mi zici când parteneriatul nostru începe să funcționeze.

– Uite care-i faza, îi zic, nu te aștepta la prea multe de la parteneriatul ăsta, da? Nu e ceva personal. Doar că eu lucrez mai bine singură.

– Credeam că ai avut un partener înainte.

Neizghání. Cum să-i explic? Era mai mult decât un partener, mai mult decât un mentor.

– A plecat, îi mărturisesc simplu. De ceva vreme trăiesc singură.

– Vânând monștri?

– Nu, sunt nevoită să recunosc. Acest *tsé naayéé* a fost primul pe care l-am vânat singură. Am fost... ei bine, am lucrat de câteva ori cu niște comercianți locali, dar n-a fost grozav. Prin urmare, am luat o pauză.

Dacă faptul de a sta închisă în rulota mea ca un pustnic poate fi considerat o pauză.

– Păi, iată! Nici nu ne puteam sincroniza mai bine, zice el, desfăcând larg brațele. Aici sunt!

Omul ăsta nu știe să se dea bătut, dar simt că, în ciuda eforturilor mele de a mă încrunta la el, un zâmbet amenință să-mi apară pe buze. Totuși...

– Am câini, mormăi eu.

– Hmm?

– Am zis... la naiba...

Coborâm ultimul deal și Crownpoint se întinde înaintea noastră.

Orașul Crownpoint e format din rulote și case pe roți înșirate pe câțiva kilometri buni, între două coline, coborând domol spre campusul modest al colegiului tehnic. Îmi aduc aminte că drumul principal pe care suntem duce spre marginea

de est a orașului, așa că, dacă mergem în continuare, o să dăm peste unul dintre magazinele Bashas, transformate în puncte de negoț, și peste un restaurant minuscul care se deschide o dată pe lună pentru tocăniță de miel. Sau, cel puțin, cam asta însemna înainte Crownpoint. Acum arată ca un câmp de luptă abandonat.

Înnegrit, arzând și presărat cu leșuri.

9

Înaintăm în tăcere pe Șoseaua 9, spre inima Crownpoint-ului. Am arma în poală și Kai se uită pe geam, numai el știe la ce. Poate caută semne de viață. Dar nu are noroc. E clar că trupurile care zac pretutindeni pe pământ, în jurul nostru, nu sunt vii.

– Atât de multe fantome, șoptește el.

– Vrei să zici...?

– *Ch'íjdii*. Peste tot. Îi vezi?

Mă cutremur și parcă un milion de furnici mi se răspândesc pe spate.

– Nu.

El dă din cap, dar nu zice nimic.

Pentru navajo, sufletele celor morți sunt *ch'íjdii*. Sunt reziduuri, faptele rele pe care fiecare femeie și fiecare bărbat le lasă în urmă în momentul morții. Îi pot poseda pe cei vii, dându-le boala înecului. E o boală care te poate omorî încet, scufundându-te în melancolie și depresie până când uiți să te dai jos din pat, să mănânci și chiar, în cele din urmă, să respiri. Boala înecului poate fi și agresivă, o criză în care te sufoci, simți că ești tras în jos, aruncat în mormânt. Încet sau rapid, *ch'íjdii* te omoară. Din fericire, tind să stea în apropierea trupului

sau să infecteze locuințele în care răposatul a murit, așa că, dacă stai departe de ei, și ei ar trebui să stea departe de tine.

– Am avut boala spiritelor la un moment dat, încep să povestesc, mai mult ca să mă aud vorbind. Vânam pe cineva, un om, care devenise deja un monstru. Își măcelărise familia undeva lângă Ganado. Nevastă, copii, veri, până și caii. Eram cu fostul meu partener, dar la un moment dat ne-am despărțit, fiecare luându-se după alte urme. Eram singură când am dat peste el. L-am înghesuit într-o colibă veche și părăsită și l-am împușcat. Însă nu i-am retezat capul. Greșeala mea. Oricum, *ch'įįdii* era puternic. Atâta răutate, așteptând doar să se ridice și să ia formă, iar eu, în coliba aia, prinsă înăuntru cu el, ca proasta, n-aveam unde să fug. Mentorul meu m-a găsit câteva ceasuri mai târziu. Aveam febră, deliram și urlam că mă înec. M-a dus la bunicul tău. I-a luat patru zile și patru nopți să mă salveze, dar a reușit.

Îi arunc o privire lui Kai. El încă se uită pe geam, dar mă ascultă.

– Așa l-am cunoscut pe *cheii* al tău. Mi-a salvat viața.

– Par să... bântuie la întâmplare.

– Poate așteaptă ceva?

Înghite și-i văd mărul lui Adam mișcându-se în sus și în jos.

– Nu știu.

– Am o muniție specială sub scaunul pe care stai. Gloanțele sunt încărcate cu polen de porumb și cu obsidian. N-o să-i omoare, dar îi va încetini. Îi va lega de locul în care sunt.

El caută sub scaun și scoate o cutie de muniție artizanală.

– Dacă vezi că vine vreunul spre noi, desfaci cartușul și-l stropești cu chestia asta, îi explic.

– Și apoi?

– Apoi fugim de ne ia mama dracului.

El bagă câteva gloanțe în buzunar, cu o expresie îndârjită pe chip.

Nu e un plan nemaipomenit, dar, dacă sunt atât de mulți pe cât zice Kai, e tot ce avem.

Din fericire, nu e nevoie să-mi pun planul în aplicare. În ciuda semnelor de carnaj din jurul nostru, Crownpoint rămâne la fel de golit de oameni vii, iar morții păstrează distanța. Îmi amintesc drumul spre colegiu și conduc prin orașul bântuit, virând la dreapta pe Lower Point și la stânga pe Hogan Trail, apoi iau curba pe lângă baraca goală a paznicilor de la intrarea în campus.

Biblioteca seamănă mai degrabă cu o rulotă dublă, cu pereți laterali din metal vopsit bej și cu acoperiș din același material. Cineva a instalat o rampă pentru persoanele cu handicap și o cale de acces largă, pe două etaje, amplasată în mijlocul clădirii, cu patru stâlpi de beton încadrând ușile duble. Iar acoperișul din spatele clădirii se ridică în formă de jumătate de fluture, adăugând ferestre și spațiu suplimentare care sugerează un atrium înăuntru, la etajul al doilea. Nu e o clădire urâtă, cu excepția fundației înnegrite pe toată lungimea. Cineva a încercat să-i dea foc de curând, dar nu s-a străduit prea tare. Parcă ar fi aruncat niște chibrituri aprinse în tufișuri și în iarba uscată și galbenă de lângă clădire, dar n-a rămas să vadă dacă a și ars în final. Cu atât mai bine pentru noi.

– Crezi că suntem în siguranță? întreabă Kai, cu vocea încă șoptită.

Parchez mașina și opresc motorul.

– Nu. Dar aici e informația de care avem nevoie, corect?

El încuviințează din cap.

– Atunci, să intrăm.

Caut sub scaun și scot o cutie de metal. Iau o cheie mică din legătura mea de chei și o bag în încuietoare. O răsucesc și salt capacul. Înăuntru e un Glock 22, de calibru .40, cu o capacitate standard de cincisprezece focuri. Scot arma și i-o întind lui Kai.

– Ce e asta?

– Un pistol.

– Asta știu. Întreb de ce mi-l dai mie.

– O să ai nevoie de el dacă înăuntru e ceva mare și rău.

– Cred că ce-a fost mai mare și mai rău a trecut deja pe aici.

Îi întind arma, insistent.

– Ia-o, chiar și așa.

– Nu am nevoie de ea. Nu pot să... și să omor ceva s-ar putea să...

Scutură din cap.

Mă opresc, cu mâinile încleștate pe metalul rece.

– N-ai folosit niciodată o armă?

– Ți-am zis că sunt vindecător, nu ucigaș.

– Mi-ai zis că știi să-ți porți singur de grijă! strig la el, mai tare decât mi-aș fi dorit.

Dar nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că el ar putea refuza să poarte armă.

Kai se strâmbă la auzul tonului meu, apoi îmi face semn să mă calmez.

– Pot să-mi port singur de grijă, rostește cu vocea domoală. Dar nu am nevoie de un pistol pentru asta.

Îmi vine să urlu, dar mă abțin.

– Tah mi te-a dat în grijă. Dacă mă faci să mă duc la bătrânul ăla de treabă și să-i zic că ai dat colțul cât timp erai sub supravegherea mea, te calc în picioare.

Kai își ţuguie ușor buzele.

– N-o să pățesc nimic.

Pun arma la loc și bag cutia sub scaun.

– Ai face bine să nu pățești.

Ies din camionetă. Trântesc portiera ca să-mi subliniez spusele. El coboară de pe scaunul din dreapta și mă urmează pe cele câteva trepte de ciment, pantofii lui de bal țăcănind pe suprafața dură. Mă holbez la picioarele lui.

– Cu prima ocazie, îți iei niște încălțări serioase. Chestiile alea sunt atât de zgomotoase, că monștrii o să ne audă de la kilometri distanță.

După tot zgomotul pe care-l fac eu însămi, să mă plâng de pantofii lui Kai e ipocrizie curată, dar el e suficient de înțelept să nu mi-o reproșeze. Mă opresc lângă ușă. Aici, fundația arsă e mai aproape și mă aplec să pun mâna pe pământul înnegrit. Duc mâna la nas și adulmec. Miroase dulceag, aproape metalic, ca izolația arsă a cablurilor electrice.

– Ce e?

– Nimic. Doar o bănuială.

Mă ridic și-mi scutur cenușa de pe mâini.

– Hai să verificăm întâi biblioteca.

Kai vine după mine până la ușă. Mă opresc, îmi proptesc pușca în umăr și țintesc spre ușile duble.

– Deschide ușile de la intrare.

– Eu?

– Da. Eu sunt aia cu pușca, deci tu ești ăla care deschide ușile.

Kai mormăie nemulțumit, dar o ia înainte, suficient de deștept să nu stea în bătaia puștii, și trage de una dintre uși. Se deschide cu ușurință. Aștept, gata să trag în orice ar apărea de după ea. Dar nu se ivește nimic, așa că pășesc înăuntru.

Biblioteca e goală. Are aerul unui loc abandonat de foarte multă vreme. Ușile de la intrare larg deschise sunt vopsite în nuanțe de maro și gri ca orice instituție. Generatorul e mort

și singura lumină vine de la fereastră, slabă și tulbure. Un strat de praf de deșert acoperă rafturile înalte până la umăr. Pe copertele cărților, și mai mult praf. Aici, lângă intrare, sunt șiruri întregi de ziare – *Revista aborigenilor*, *Smithsonian*, un vechi jurnal de știri *Indian Country* –, toate datând dinainte de Apa Mare.

Simt fiori pe șira spinării. N-am petrecut niciodată prea mult timp în biblioteci, nici măcar când eram copil, dar locul ăsta îmi pare mai curând un cavou.

– Încotro? îl întreb și vocea îmi reverberează sub tavanul cavernos.

Kai își plimbă ochii peste șirurile prăfuite de cărți, peste mesele lungi și goale.

– Spre arhive, zice el. Cine știe? Poate găsim chiar câteva dintre chestiile la care a lucrat tata.

– Povești despre monștri?

– Hm, ceva mai mult de atât. Astea sunt povești transmise oral. Cunoștințe de la străbunici despre viețile lor, despre timpul petrecut în școlile rezidențiale, povești despre părinți care au supraviețuit Pelerinajului. Sincer, cam orice erau dispuși să împărtășească. Erudiții navajo se temeau că, odată cu trecerea în neființă a bătrânilor tribului, vom pierde înțelepciunea lor. Poate că, dacă ar fi știut că Statele Unite se vor prăbuși din temelii și că Dinétah va fi unul dintre puținele locuri rămase în picioare, nu și-ar mai fi făcut atâtea griji. Dar nu poți să prezici chiar totul.

– Mulți au prezis-o. Adică Apa Mare.

– Sigur, dar n-a fost așa cum au crezut ei.

Merg după el pe un coridor lung, cu pereții decorați din loc în loc cu postere – Maratonul din 2030 pentru Diabet și Festivalul Crownpoint din '29 –, așezate la distanțe egale pe fundalul alb.

– Discuțiile despre schimbările climatice se refereau la inundațiile din Florida și la seceta din California. Nu la potopul care a acoperit două treimi din continent.

Țin arma ridicată în timp ce cotim și intrăm într-o sală de conferințe, plină de cărți imense, cu hărți mari ale Pământului. Hărți irelevante în prezent. Lângă hărți, enciclopedii vechi cu istoria unei lumi care nu mai există așa cum o descriu ele. E o ciudățenie care-mi dă fiori și mă face să mă gândesc la locurile de dincolo de Dinétah, cum n-am mai făcut-o de multă vreme. Sau poate că din pricina lui Kai am început să mă gândesc la asta. Mă întreb dacă mai sunt și alte astfel de locuri, alte ținuturi în care s-au născut vechii zei, unde monștrii îi amenință pe cei-cu-cinci-degete, unde moartea îi pândește pe cei câțiva rămași în viață pe tărâmurile strămoșilor lor.

– În plus, nu s-au gândit la cutremurele din Noul Madrid, continuă Kai. Nici la haosul și la luptele de stradă provocate de Războaiele Energetice. Adaugă la toate astea un guvern incompetent pe o perioadă de câțiva ani... Chiar și fără Apa Mare, lucruri rele se întâmplau.

– Mie *nalí* mi-a zis că n-a fost din cauza asta.

Kai se oprește și aproape dau peste el, gândurile fiindu-mi încă la tărâmurile acelea îndepărtate.

– Ce vrei să zici? mă întreabă curios.

– Doar că o mare parte din tradiția tribului diné vorbește despre primul potop. Despre cum Coiotul a furat copiii Monstrului Apei și Monstrul a inundat lumea ca să-i ia înapoi. Unii cred că poate de asta a venit Apa Mare.

Kai se încruntă.

– Coiotul e vinovat?

– Hei, eu nu le țin partea, îi răspund, îndemnându-l să o ia din loc. Cu cât stăm mai puțin aici, cu atât mai bine. Spun

doar că poate e mai mult de atât. Tu ar trebui să știi asta mai bine decât oricine.

– De ce eu? mă întreabă.

Stă cu spatele la mine, așa că nu-i pot vedea fața, dar îi aud tonul ofensat.

– Pentru că ești vra...

El se oprește iar.

– Aici pare să fie, zice el.

Se referă la un șir de fișete orizontale, genul ăla cu sertare lungi, dar împărțite în compartimente individuale, pentru casete audio. Sertarul pe care mi-l arată Kai e marcat „Istorii orale", împărțite pe ani și nume de familie. Fișetele se întind pe tot peretele și cel puțin patru sunt mari.

– Nu se poate așa ceva, zic eu cu deznădejde.

– Sunt mai multe decât mi-am închipuit, recunoaște Kai, dar poate există o posibilitate să le mai triem. Să ne uităm!

Îmi reazem arma de cele mai apropiate rafturi și trag de mânerul primului fișet, marcat „1971 A–C", dar nu se deschide. Îl încerc pe al doilea, dar și ăsta e încuiat.

– Se pare că va trebui să le spargem, constată Kai.

Ridic arma, cu țeava în jos. Dacă lovesc destul de tare, încuietoarea ar trebui să cedeze.

Kai își drege glasul și mă privește ridicând o sprânceană perfect arcuită.

– Știu că e puțin exagerat, dar ar trebui să rezolve problema, îi explic.

– Sau...

Arată spre Bökerul de la șoldul meu.

– Îmi dai voie? mă întreabă.

– Vrei să-mi folosești cuțitul?

– Am oarecare talent la încuietori.

Scot o exclamație dezaprobatoare.

– Minți autoritățile, dai spargeri, deții whisky de contrabandă. Și eu care mă gândeam că ești vreun soi de intelectual.

Îmi aruncă o privire de falsă ofensă.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– Bunicul tău știe? îl întreb, înmânându-i cuțitul.

– *Cheii* era cunoscut în tinerețe pentru nebuniile lui.

– Tah? îl întreb surprinsă.

– Nu te lăsa înșelată de un chip frumos.

Mă reazem de fișet, amuzată.

– Să știi că acum, după ce-ai pomenit de asta, aș pune pariu că bunicul Tah a fost arătos la vremea lui. Are încă o scânteie în privire.

El oftează exagerat.

– Mă referam la mine. Eu sunt ăla cu chip frumos.

Stă aplecat, studiind încuietoarea, cu degetele lungi sprijinindu-se de fișet, astfel că îl văd numai din profil.

– Probabil că mutra te scapă din multe belele, comentez.

El strecoară vârful cuțitului între încuietoare și fișet. Forțează puțin mecanismul.

– Adică?

– Păi, mă gândesc că cineva atât de chipeș ca tine...

Kai rânjește. Eu dau ochii peste cap.

– Las-o baltă! Dacă mai zic ceva, o să-ți crească orgoliul în așa hal, că n-o să mai reușești să ieși pe ușile alea duble.

Trage puternic de sertar și-l deschide, pur și simplu. Îmi dă înapoi cuțitul cu un gest pompos și exagerat. Îl pun în teacă și deschid sertarul până la capăt.

Înăuntru, descopăr un șir de cel puțin o sută de carcase subțiri din plastic, fiecare cu un disc rotund cam cât palma mea. Kai ia una la nimereală și o răsucește în mâini.

– N-am mai văzut așa ceva de nu mai știu când. Bine că fondurile tribale s-au terminat înainte să încarce toate informațiile și să le trimită cine știe unde.

Ridic un disc în lumina slabă care pătrunde prin ferestre.

– Crezi că au un CD-player pe aici?

– Sunt sigur că e unul în bibliotecă. Trebuie doar să-l găsim.

– Dacă îmi indici unde să caut...

– Nu, lasă că mă duc eu, zice el, scărpinându-se absent în ureche. Dar vreau să le cataloghez mai întâi.

– Pe toate?

– O să încep cu astea, dar oricum s-ar putea să dureze o vreme.

– Bine. Te las să-ți faci treaba. Eu mă duc să verific zona.

– În regulă, aprobă el.

E deja concentrat asupra discurilor, citind abia șoptit numele de pe etichete – Atcitty, Bahe, Begay, Bitsue – și încercând să dea de cap colecției.

– Hei, îi zic, bătând cu degetele îndoite în tăblia laterală a fișetului. Dacă vezi ceva, țipă.

El ridică privirea spre mine, parcă surprins să mă vadă încă acolo, vorbind cu el.

– Mags, n-o să pățesc nimic. Pe bune.

Îi arunc o ultimă privire. E încruntat de atâta concentrare, în timp ce degetele îi zboară deasupra discurilor, iar buzele i se mișcă în ritmul numelor navajo. Parte din mine vrea să stea aici și să-l vadă muncind. Cealaltă parte abia așteaptă să iasă din această cameră a morții în care s-a transformat biblioteca și să vadă ce dracu' s-a întâmplat în Crownpoint. Îmi iau arma și plec.

Ies din bibliotecă, clipind des, încercând să mă adaptez la lumina puternică a cerului albastru de deșert, după ce-am stat

în semiîntunericul dinăuntru. O briză ușoară mătură parcarea bibliotecii și simt în nări miros de ozon. Și, brusc, mirosul metalic și dulceag începe să aibă o explicație. N-a încercat nimeni să dea foc bibliotecii sau, cel puțin, n-a fost un incendiu premeditat. A fost lovită de trăsnet.

Singura problemă e că n-a mai plouat în Dinétah de cel puțin șase luni. Știu că nu e imposibil să lovească trăsnetul din senin, stârnind incendii la întâmplare pe un teren atât de arid ca ăsta, dar există o explicație mult mai plauzibilă.

Neizgháni.

Orice s-a întâmplat aici, de-au murit toți oamenii ăștia, i-a atras atenția. El a ieșit din viața mea de nouă luni, dar asta nu înseamnă că nu mai vânează monștri. Poate că doar o face fără mine.

Încerc să-mi controlez o răbufnire de panică. Nu sunt pregătită să-l înfrunt, poate că n-o să fiu niciodată, dar nu vreau nimic mai mult pe lumea asta decât să-l văd din nou. Îmi șterg mâinile transpirate de pantaloni și-mi zic că totul va fi bine, chiar dacă știu că e o minciună.

Zorii ultimei zile pe care am petrecut-o împreună au fost plini de lumină și reci. În ianuarie, pe Platoul Negru. Ne instalarăm tabăra în umbra Dziłíjiinului, a Muntelui Negru însuși, cu bine cunoscutul turn al minei de cărbune abandonate, la doar câteva mile spre nord, împungând cerul și stricând peisajul.

Pentru Platoul Negru, vechea mină e un fel de fantomă. Cândva, partea asta de rezervație dădea pe-afară de bunăstare, de slujbe, de rate și de acțiuni. Dar, odată cu banii, au venit și avocații corupți, înțelegerile mascate, relocările forțate, apa murdară, cancerul.

Nimic din locul ăsta nu-mi oferă pace, îmi trezește instinctele de vânător de monștri, îmi menține puterile de clan la

suprafață, ca și cum simpla prezență aici îmi pune viața în pericol. Un fior fără legătură cu temperaturile scăzute îmi trece pe șira spinării. Toată urâciunea asta, toată boala, suferința și nefericirea. Toate coexistă în acest spațiu, chiar dacă lumea a dispărut. Colorează încheieturile negre ale pământului, transformând peisajul în ceva și mai întunecat, și mai ucigător decât tot cărbunele neexploatat.

Neizghání simte și el. E neliniștit, se tot învârte pe lângă focul pe care l-am făcut ca să mai alung din frigul iernii. Mocasinii lui bine lucrați lasă urme mici pe crusta de gheață care acoperă pământul, un strat de argint care ar fi fost frumos dacă nu mi-ar fi înghețat fundul. Mă ghemuiesc în fața focului. Suntem treji de aproape o oră întreagă, el pășind încoace și-ncolo și holbându-se în direcția mea. Eu, așteptând ca el să vorbească.

Tăcerea lui nu e tocmai neobișnuită. Ni se întâmplă des să mergem zile în șir fără să ne vorbim. Dar, în mod normal, e o tăcere familiară, o pace pe care o savurăm amândoi și care ne face să ne simțim în siguranță. Însă, în dimineața asta, simt distanța dintre noi. Bărbat, femeie. Nemuritor, ființă cu cinci degete. Erou de legendă și, mă rog, ce-oi mai fi și eu. Nu știu dacă nu cumva mă învinovățește și pe mine, ființă umană, pentru ceea ce s-a întâmplat pe Platoul Negru sau dacă se gândește la ceva care n-are nicio legătură cu mine. Dar sunt singură aici, chiar și cu el la câțiva pași distanță.

– Care-i planul? îl întreb, nu pentru prima dată.

Vocea îmi tremură puțin, dar nu din cauza frigului sau a angoasei provocate de ciudata lui reticență. Ci din cauza nerăbdării, a stării febrile dinaintea vânătorii.

Am întrebat de patru ori și de tot atâtea ori m-a ignorat, însă, de data asta, se uită îndărăt spre mine, cu chipul întunecat.

– Locul ăsta e bolnav, zice el.

– Da, nici mie nu prea-mi place, îi răspund, înfășurându-mă și mai strâns în haină, cu mâinile deasupra focului. Dar tu ești cel care a zis că trebuie să venim. Că au fost văzuți monștri în apropierea minei.

– Oameni răi, mă corectează el, cu o expresie încordată.

„Oameni răi" e o denumire juridică, limbaj folosit încă din vremea tratatului care ne-a dat dreptul să vânăm monștri, umani sau de altă natură, fără ca autoritățile s-o ia razna dacă cineva dă ortul popii. Nu mi-e clar de ce mai contează un astfel de limbaj, de vreme ce Statele Unite nu mai există și nici autoritățile federale nu mai respectă tratatul în vreun fel. Dar termenul a rămas. Mi se pare oarecum prostește să-ți pese cum te adresezi cuiva pe care urmează să-l omori.

– Totuși, sunt încă oameni, tună el. Încă mai au cinci degete la o mână. Dacă le zici monștri, nu faci decât să-i reduci la asta.

– Nu înțeleg de ce contează cum le zicem. Ce-are a face, din moment ce noi tot trebuie să-i ucidem?

Din punctul meu de vedere, a nu le spune monștri înseamnă a despica firul în patru. În definitiv, sunt destui monștri printre oameni, la fel de vicioși și de cumpliți ca orice din categoria supranaturalului.

El se întoarce spre mine cu tot trupul, umerii lui lați blocându-mi vederea asupra turnului minei și umplând spațiul dintre noi.

– Cuvintele au importanță, zice el. Numele pe care le dai lucrurilor le transformă atunci când le pronunți. Trebuie să fii foarte atentă când vorbești.

Privirea pe care mi-o aruncă e întunecată și studiată și dintr-odată mă gândesc cu groază că poate am mers prea departe.

– N-ar fi trebuit să spun asta, mă scuz eu.

El mormăie ceva. Mă doare felul în care mi-a dat peste nas și simt povara judecății lui. Știu că încearcă să mă învețe să fiu un bun diné, dar mă gândesc că e o pierdere de timp. Știm amândoi de ce mă ține în preajma lui. Sunt un asasin, chiar dacă Neizghání încearcă permanent să mă transforme în ceva mai bun, dar, când are nevoie de mine, setea mea de sânge nu-l deranjează niciodată foarte tare. Poate că sunt un elev cumplit de prost, dar nu poate să nege că fac ce e de făcut.

Într-un târziu, simte ceva în poziția soarelui sau în adierea vântului. Ceva care îi arată că trebuie s-o luăm din loc. Torn rapid apă peste foc și mă grăbesc să adun lucrurile.

– Lasă-le, îmi zice.

O schimbare în rutina noastră, dar mie mi-e egal. Și sincer, cu cât ne cărăm mai repede de aici, cu atât mai bine. Nu mă deranjează să las tabăra așa cum e.

Alergăm pe teren deschis și ajungem rapid la mine. Oamenii răi sunt acolo unde ne așteptam să-i găsim. Și, după paloarea pielii, ne dăm seama că sunt refugiați care au reușit să treacă Zidul și că sunt aici ca să fure tot ce le poate servi pentru scopurile lor malefice. O iau rapid înainte, gata să-i reamintesc lui Neizghání de ce mi-a salvat viața. Unul dintre ei ridică pușca, o ațintește asupra mea. Râd și *k'aahanáanii* urcă în mine odată cu un strigăt de luptă care devine un soi de cântec funebru înălțat din coșul pieptului. Îi smulg arma din mâini și o arunc învârtindu-se. El geme scurt și încearcă să mă lovească cu pumnii. Pentru o astfel de greșeală, îi tai mâna cu Bökerul. Mă întorc și-i sfâșii gâtul cu cuțitul, la fel de inexorabil ca apa care taie în stânca platoului. Sângele împunge aerul ca ploaia și, acolo unde cade, cărbunele se înnegrește și mai tare.

Un altul vine spre mine, dă să mă pocnească în cap cu lopata. Mă feresc, mă poziționez sub brațul lui, îi înfig cuțitul

în stomac și îl despic ca pe un pepene. Mațele îmi cad la picioare. Ar trebui să mă îngrozească, dar eu nu mă pot abține să nu rânjesc. Râd de-a dreptul.

Apoi vin toți deodată, cu arme, urlând. Îi secer pe rând.

Când mă potolesc în sfârșit, veselă și cu răsuflarea tăiată, sunt înconjurată de cadavre.

Mă aplec, cu mâinile pe genunchi, ca să-mi trag răsuflarea. Trag de haina celui mai apropiat cadavru ca să-mi curăț lama cuțitului de sânge.

– Vezi? îi zic lui Neizghání, cu vocea prea ascuțită, prea exaltată, dar mi-o dreg și încerc să-mi reprim bucuria teribilă. Vezi? Nu contează cum le zici. Mor la fel.

El se ridică în picioare, se uită fix la mine. N-a intervenit deloc în luptă, sabia lui de foc încă e în teacă, pe spate, armura e nepătată. Brațele îi atârnă nefiresc pe lângă corp.

Ezit, nemaigăsindu-mi cuvintele sub privirea lui intensă. Pulsul mi se accelerează, nu e doar influența adrenalinei. Distanța dintre noi se mărește. Înghit în sec, dându-mi brusc seama că stau pe buza unei prăpastii pe care am fost mult prea proastă ca s-o văd.

– Răul e o boală, îmi spune el.

A doua zi de dimineață, nu l-am mai găsit. Am așteptat în tabăra noastră, în umbra Muntelui Negru. O săptămână. Două. Fiindu-mi teamă că, dacă plec, n-o să mă mai poată găsi sau că, dacă abandonez tabăra, ceva rău o să se întâmple, ceva de care n-aș mai putea scăpa. Totuși, sunt doar o ființă cu cinci degete și trupul meu are nevoie de hrană. De apă. De căldură. Rezist o lună, dormind pe pământul colțuros, mâncând ce-a mai rămas de pe urma Oamenilor Răi și adunând în fiecare dimineață roua ca s-o beau, înainte să accept că nu se mai întoarce, că m-a lăsat aici. După încă o săptămână, ajung în Tse Bonito mai

mult în patru labe, deshidratată, cu mocasinii roși până la piele și cu picioarele însângerate, rugându-mă de bunicul Tah să mă ajute. *Nu știu unde să mă duc în altă parte*, mormăi printre buzele crăpate și el mă asigură că sunt bine-venită. Dar rușinea, starea de confuzie sunt mai mult decât pot suporta. Știu că nu pot sta aici, cu vraciul, indiferent cât de bun e cu mine. Așa că îmi găsesc o rulotă, o camionetă. Încerc să lucrez pentru trupa de mercenari locali, dar ei capturează în general oameni vii și, odată ce-și dau seama ce sunt eu, nu mai vor să aibă de-a face cu mine. Așa că zac în rulota mea și mă holbez la pereți zi după zi. Lună după lună. Până când sunt căutată de cei din Lukachukai.

Și acum sunt în Crownpoint, uitându-mă la urmele unui incendiu provocat de trăsnet și nu aflu nimic. Decât că îmi doresc enorm să mă pot întoarce în trecut, să repar tot ce-am distrus cu Neizghání.

10

– Ai găsit ceva? îl întreb de cum intru în bibliotecă.

Kai s-a instalat la una dintre mesele lungi de lemn. Are în faţa şi în jurul lui mai bine de zece discuri, fiecare cu o etichetă albă, iar el ia notiţe pe marginea unei foi rupte dintr-o revistă. Vocea stridentă a unei femei răzbate din boxele CD-playerului, vorbind în mare parte în navajo, amestecată cu câteva cuvinte în engleză. Mă las într-un scaun din apropiere şi mă aplec, ca să aud mai bine.

– Cunosc povestea asta, îi zic.

Kai ridică privirea de la notiţele lui. Şi eu sunt surprinsă. Dar povestea îmi e familiară, am mai auzit-o. O poveste despre Coiot şi despre Zeul Negru Haashch'ééshzhiní. Cândva, cei doi zei farsori erau cei mai buni prieteni şi în grija lor erau stelele de pe cer, pe care le puneau la locul lor. Haashch'ééshzhiní, Stăpânul Focului, avea un plan pentru felul în care trebuiau poziţionate. Era un plan bine pus la punct, metodic. Ordonat. Dar Coiotul s-a plictisit de planul lui şi a aruncat stelele pe cer la nimereală, zvârlindu-le impetuos dintr-o pătură.

Vocea femeii încetineşte exact când ajunge la partea în care Coiotul se întindea după pătura de stele. O luminiţă roşie a început să pâlpâie furioasă. Kai apasă pe butonul de oprire.

– Bateriile, zice el, clătinând din cap. Mă mir că am reușit să scoatem și atât din chestia asta. De câți ani stă aici?

– Nu există niciun încărcător?

– Nu era nimic în cutie. Și chiar dacă ar fi fost, de unde electricitate?

Îmi mușc interiorul obrazului, gândindu-mă.

– Ție povestea asta îți spune ceva?

– Ai prins partea aia cu focul?

– Haashch'ééshzhiní. El a dat foc ființelor cu cinci degete. A aprins stelele pe cer.

– E doar o idee, dar... începe Kai, apoi se oprește, bate cu capătul creionului pe care îl ține proptit de masă.

– Ai o idee? încerc eu să-l zoresc.

– Nu știu. E ceva ciudat la incendiul ăla. Poate că se leagă în vreun fel. Poate că nu. Dar aș vrea să ascult și restul, conchide el, arătând spre discurile de pe masă. Să văd ce altceva mai apare.

Ezit, apoi trag adânc aer în piept, iar el mă privește, așteptând.

– Rulota mea nu e departe de aici, îi spun. E chiar dincolo de trecătoare. Mai aproape decât casa lui Tah cu câteva ore. De ce nu mergem acolo? Probabil că am niște baterii pe undeva și, dacă nu am, ne putem întoarce în Tse Bonito dis-de-dimineață. Sigur cineva în târg vinde un încărcător care să se potrivească cu chestia asta.

El încuviințează.

– Pare un plan bun, Mags.

– Îmi pare că am venit degeaba în Crownpoint.

– Nu e chiar degeaba. Am aflat ceva despre un obiect care poate aduce stelele la viață. Și dacă poate da suflu stelelor, atunci

ar putea avea legătură cu ce căutăm noi. Poate fi un indiciu. Tu ai găsit ceva?

– Nici pomeneală, îi răspund, nefiind pregătită încă să-i expun teoria mea despre Neizghání.

– N-ai aflat mai multe despre semnele de arsură?

O secundă, mă gândesc că trebuie să-și fi dat seama că-i ascund ceva, dar chipul lui are o expresie de blândețe senină, fără urmă de suspiciune.

– Nu.

– Ei, asta e, s-ar putea să mai aflăm câte ceva de pe CD-uri, zice el, băgându-le, împreună cu playerul, într-o traistă de pânză cu logoul colegiului tehnic brodat pe ea.

– Frumoasă traistă, comentez eu.

El o ridică și se uită la ea cu atenție.

– Am găsit o grămadă în spatele biroului cu cărți de referință. Vrei și tu una?

– O să zic pas, mersi.

– Mă întreb dacă n-ar trebui să iau una pentru *cheii*.

– Sigur. Am fost în Crownpoint, am văzut mortăciuni peste tot, am aflat ceva despre un declanșator de incendii și tot ce-am reușit să aduc e rahatul ăsta de traistă.

El râde. Nimeni nu râde niciodată la glumele mele stupide și reacția lui mă face să roșesc, mulțumită. Se îndreaptă spre ieșire, punând pe umăr baierele traistei. Îl urmez și-l văd cum aruncă o ultimă privire tristă spre biblioteca abandonată și apoi împinge ușile duble.

Când să le deschidă, încremenește. Trage aer în piept, șocat, iar încheieturile degetelor i se albesc strângând clanța.

– Ce e? îl întreb, brusc alarmată.

Trag pușca din teaca de pe spate și vin lângă el, adăpostindu-mă la perete. El nu se mișcă și eu scot capul de după perete ca să

văd ce se întâmplă, dar nu descopăr altceva decât rampa pentru cărucioare, parcarea goală și camioneta mea.

– Kai?

Se întoarce spre mine, palid. Îmi șoptește ceva, dar eu nu aud. Mă aplec spre el.

– Fantome, repetă Kai.

– Câte? îl întreb încordată.

– Zeci, îmi răspunde. Mai multe. Blochează drumul spre camionetă.

– Am înțeles, îi zic, reflectând.

Încerc să-mi aduc aminte cum mi-a spus Neizghání să lupt împotriva acestor *ch'íjdii*. Încerc să uit senzația de neputință pe care ți-o dă boala spiritului. Pentru că, dacă mă gândesc la asta prea mult, încep să-mi pierd controlul. Să lupți cu ființe în carne și oase e una, dar să lupți cu boala, cu ceva care te ucide pe dinăuntru, asta e ceva la care nu mă pricep deloc.

– Mai ai cartușele pe care ți le-am dat?

Kai dă încet drumul la ușă. Bagă mâna în buzunar și scoate de acolo două cartușe. Mâna îi tremură. Trage adânc aer în piept și se calmează. Eu am două în pușcă și încă patru în centura de la brâu. Dar opt cartușe ar trebui să fie suficiente ca să ajungem la camionetă.

Scot cuțitul de aruncat, făcut din obsidian, din legătoarea mocasinilor. Iau cartușele de la Kai. Bag vârful cuțitului în capul unui cartuș și împing până cedează și se desface.

– Întinde mâinile.

Kai le întinde și-i torn în palmă amestecul de obsidian din proiectil. Polenul de porumb plutește o clipă, apoi i se așază pe piele. Repet procesul cu celelalte cartușe, până când o movilă destul de mare de obsidian și polen se strânge în palmele lui. Iau eu jumătate din cantitate.

– Acum o să ne îndreptăm spre camionetă, îi explic. Eu nu pot să le văd, așa că va trebui s-o iei tu înainte. Eu te urmez, încearcă să mergi cât mai drept. Dacă ai nevoie să-ți faci loc sau vreuna se apropie prea tare, aruncă puțin amestec spre ea. Polenul ar trebui s-o oprească și obsidianul, s-o rănească. S-o facă să dispară, dacă avem noroc.

– Și dacă n-avem noroc? mă întreabă.

Vocea îmi e întretăiată și-mi dau seama că deja m-am avântat prea tare, căci adrenalina a început să-mi curgă prin vene. Gata de luptă, chiar dacă e una pe care n-o pot vedea.

– Dacă ne apropiem prea mult, ne vom molipsi de boala înecului. Așa că sugerez să avem noroc, și asta repejor.

Kai clipește și văd cum ochii lui căprui pălesc la margini, iar cercurile negre din jurul irisurilor capătă nuanța mercurului. Simt pe șira spinării un fior care n-are nicio legătură cu *ch'ǰǰdii*. Dar nu e timp de asta acum și aici. Trebuie să ne cărăm. Kai e de partea mea, în fond.

– Ești gata? îl întreb.

El dă din cap că da.

– O să mă asigur cât pot că nu te atinge nicio fantomă.

Deschid ușile și-i dăm drumul.

Poate că nu-i văd pe *ch'ǰǰdii*, dar îi simt în stomac, ca o tristețe care pune stăpânire pe mine și mă face să urlu, să bocesc pentru tot și pentru toate câte am pierdut într-o viață de om. Pentru *nalí*. Pentru părinții mei. Pentru Neizghání. Ba chiar și pentru căluțul de pluș pe care îl aveam la vârsta de zece ani. Sentimentul a venit asupra mea cu furie și repeziciune, amenințând să mă copleșească. Mi s-a pus un nod de plâns în gât, dar îl înghit înainte să-mi scape de sub control. Kai geme, un sunet jos și plin de tristețe și știu că și el e lovit de propriile suferințe și pierderi. Mă scutur și mă forțez să merg înainte.

Kai se îndreaptă spre camionetă cu paşi hotărâţi, răspândind polenul într-o mişcare circulară largă. Sunt atentă să-i calc exact pe urme, gata să arunc înăuntru amestecul. Când se opreşte brusc ca să arunce un pumn plin de obsidian în faţa lui, unde eu nu văd absolut nimic altceva decât spaţiu gol, scâncesc de-a dreptul. El se uită înapoi. Îi fac semn să continue. Mergem până ajungem la portiera din dreapta a camionetei.

Trag de uşă cu putere, pregătită să arunc înăuntru amestecul pregătit, dacă e nevoie.

– Nu e nimic în camionetă, nu-i aşa? îl întreb pe Kai.

Ştiu că nu e nimic, pentru că n-o mai simt, tristeţea paralizantă de acum câteva minute s-a evaporat, ca şi cum nici n-ar fi existat.

Ridică din sprâncene, de parcă aş fi spus ceva haios.

– Totul e în regulă, mă asigură. S-au cărat, pur şi simplu, după ce am anihilat-o pe prima.

– Nu strică să întreb, îi răspund defensiv, sărind peste scaunul din dreapta şi trecând la volan.

Kai urcă lângă mine şi dă jos de pe umăr traista, atent să nu-i scape din mână amestecul de polen cu obsidian. Eu bag mâna în buzunar şi scot un cartuş gol. El face mâna căuş şi toarnă în cartuş ce-a mai rămas din pulbere.

– Nu a fost prea rău. Ba a fost chiar distractiv, comentează el zâmbind în colţul gurii.

Mă cutremur. „Distractiv" e ultimul cuvânt pe care l-aş fi folosit pentru a descrie senzaţia de mai devreme. Pornesc motorul şi nici măcar nu mă deranjez să-i răspund.

– Până la urmă, sunt un partener destul de bun, nu? mă întreabă Kai.

Scot camioneta din parcare şi ieşim în şosea. Părăsim Crownpoint şi o luăm spre vest, spre munţi. Trecem pe lângă

casele abandonate, pe lângă cadavrele întinse pe pământ, și starea bună de spirit a lui Kai dispare în fața realității sinistre create de *ch'íjdii*. Suntem în siguranță în camionetă, însă un sentiment ca un dor profund, nepotolit, rămâne viu în noi. Deși nechemat, chipul lui Neizghání mi-a răsărit în minte, așa că pornesc radioul, în speranța unei muzici care să-mi distragă atenția. Dar singura melodie din tot Dinétah-ul pare a fi cea a lui Patsy Cline, și ea are inima frântă din dragoste.

La jumătatea trecătorii Narbona, mă întorc spre Kai.

– Care-i faza cu ochii tăi?

El clipește nedumerit, ca și cum nu ar fi înțeles. Dar știu foarte bine că a înțeles. Aproape că-i văd rotițele minții învârtindu-i-se în căutarea unui răspuns.

– Ce vrei să spui? mă întreabă.

– Când mi-ai zis că îi vezi pe *ch'íjdii*, chiar înainte să ieșim din bibliotecă, ochii tăi au devenit argintii. Ca și atunci când ne-am oprit din cauza coiotului.

– Nu prea pricep ce vrei să spui.

– Pe dracu', nu pricepi!

El se holbează teatral, întorcându-și chipul frumos spre mine.

– Sunt convins că ochii mei sunt căprui.

Are dreptate. Ochii lui ridicol de atrăgători, dar perfect normali, de altfel, sunt acum iar căprui, cu străluciri auriu-roșietice. Îmi zâmbește plin de încredere.

– Probabil a fost doar o iluzie optică. Mags, cred că aș ști dacă ochii mei ar fi argintii.

E posibil. Firește că e posibil. Mai degrabă decât să cred că ochii lui Kai își schimbă culoarea, dar el e cel care îi vede pe *ch'íjdii* acolo unde eu nu pot. M-am gândit că ține de ucenicia

lui într-ale magiei, dar acum mă întreb dacă nu cumva e ceva mai mult de atât. Ceva ce ar trebui să știu.

– N-ar trebui să ții secrete față de mine, Kai. Nu așa funcționează parteneriatele.

– Deci suntem parteneri, zice el, ridicând voios capul.

– Nu asta am vrut să zic...

Cerul după-amiezii e brăzdat dintr-odată de un trăsnet puternic, lăsându-mă cu fraza în aer. Ne uităm cum lovește undeva spre vest. În direcția în care mergem noi. La scurt timp, bubuie și tunetul. Clipim amândoi, orbiți o secundă de arsura de pe cer.

– Mamă, ce aproape a fost! exclamă Kai.

Aș zice că s-a manifestat undeva într-o rază de douăzeci de kilometri de noi. Nu mă pot abține să nu mă uit prostește pe cer, sperând să găsesc măcar o urmă de nor care să-mi spună că ploaia e iminentă și că fulgerul n-a fost decât un fenomen absolut natural. Dar, evident, nu e nimic de văzut, cu siguranță nici ploaie, nici altceva. Inima îmi bubuie de frică, iar gândurile la ochii lui Kai devin o amintire îndepărtată.

– Fulgere pe un cer senin și albastru, constată Kai. Ciudat.

– Mda, ciudat.

Deși știu că numai ciudat nu e.

Fulgerele fără nicio urmă de nori nu înseamnă decât un singur lucru.

Musafiri.

11

— Intrăm? întreabă Kai.

– Hm?

Mă uit fix la rulotă, aşteptând ceva, poate un indiciu despre ce o să găsesc când intru. Am parcat în dreptul ei acum mai bine de zece minute, dar încă stau la volan, nevoind să mă mişc.

– Întreb dacă intrăm. E locuinţa ta, nu?

– Mda, dar am un musafir.

El se întoarce să se uite spre parcarea goală.

– Cum îţi dai seama?

– Fulgerul. Şi ia ascultă. Auzi ceva?

– Nu aud nimic.

– Exact.

Îmi şterg palmele de pantaloni, încercând să mă adun.

– Am câini. Chiar trei. Corcituri de rezervaţie, care nu se tem de nimic. Iar acum nu-i văd pe nicăieri, dar mai ales nu-i aud.

Şi iată că se întâmplă. Perdeaua de la fereastră se mişcă uşor. Apoi un chip apare în geam, dar numai pentru o clipă, după care perdeaua cade la loc.

Oftez, simţind ceva între uşurare şi dezamăgire. Recunosc chipul. Parte din mine ar fi vrut ca Neizghání să fi fost cel dinăuntru. Cum s-ar fi desfăşurat o asemenea întâlnire, n-am

nicio idee. Dar nu trebuie să-mi fac griji. La fereastră nu era chipul lui Neizghání.

– Vreau să mă aștepți aici, îi zic lui Kai. Ia pușca din spate. Dacă nu ies în cinșpe minute, vino după mine cu arma. Nu-ți face griji, nu-ți cer să împușți pe nimeni, dar încearcă să arăți cât mai amenințător posibil. Probabil că o să fie OK.

– Probabil?

– Mda. E posibil să fi venit doar ca să stăm de vorbă, dar nu vreau să fiu singură cu el mai mult de cinșpe minute.

Deopotrivă gânditor și stresat, Kai se holbează la fereastra rulotei mele cu un singur dormitor. Musafirul meu nu s-a mai arătat la geam ca să-i vedem încă o dată fața, dar simt că aerul în jurul nostru se îngroașă deja, spaima e suficient de apăsătoare ca să mă ia cu tremurat.

– Chiar dacă nu-ți face niciun rău, trebuie să dau buzna, fluturând o armă? șoptește Kai, deși suntem numai noi în camionetă.

Dau din cap că da și-i răspund tot în șoaptă.

– Câteodată, trebuie să faci o primă impresie bună.

Îmi aruncă o privire plină de îndoială.

– Cu o armă? Cine dracu' e înăuntru?

Sunt convinsă că prima întrebare e retorică, dar la a doua răspund cum pot eu mai bine:

– Un vechi prieten și dușman. Numele lui navajo e Ma'ii. Tu probabil îl cunoști drept Coiotul.

Deschid portiera și cobor. Deșertul a început în sfârșit să se răcorească odată cu lăsarea serii. Ozonul înmiresmează aerul, rămășițe ale fulgerului pe care oaspetele meu l-a folosit pe post de mijloc de transport. Senzația de lucru supranatural îmi ridică părul pe ceafă și ceva animalic și instinctiv îmi spune să nu intru în propria locuință. Ce mă așteaptă acolo îmi vrea

răul. Instinctul nu greşeşte. M-a salvat de multe ori la întâlnirile mele cu *bik'e'áyée'ii*. Dar, de data asta, nu-l ascult. Coiotul a venit să mă vadă şi eu vreau să ştiu de ce.

Îmi stăpânesc pornirea de a o rupe la fugă şi fac cei câţiva paşi care mă despart de scările de la uşa din faţă. Le urc dintr-un salt şi deschid uşa.

12

Când aveam paisprezece ani, înainte de Apa Mare, pe vremea când televizoarele încă funcţionau şi se mai înregistrau furtuni-record din Florida până în Maine din cauza topirii calotei glaciare polare, iar inundaţiile de-a lungul Coastei de Est făceau uraganul Sandy să treacă drept o ploaie uşoară de vară, Coiotul m-a vizitat prima dată. Mai întâi mi-a apărut în vis. Apoi a aşteptat încă un an, până mi-am pierdut nu doar familia şi căminul, ci şi sinele meu întreg, ca să se manifeste fizic. Totuşi, cel mai bine îmi amintesc acea primă dată când Coiotul-din-Vis m-a vizitat, înainte să mă fi trezit în coşmarul Apei Mari.

Purta un costum elegant scos direct din Vestul Sălbatic. Cămaşa albă avea guler înalt, scrobit şi era băgată în pantalonii cu dungi complet ridicole, roşu-aprins, măsliniu şi auriu. Peste cămaşă purta o vestă de catifea la două rânduri, roşu-închis ca vinul, şi o cravată lată aurie, de mătase, brodată delicat cu fir trandafiriu. Un ceas de aur atârna de un lanţ prins de buzunarul vestei, iar peste umeri îi cădea o haină de culoarea părului de cămilă, cu guler gros de blană sură. Când mergea, haina se înfoia în jurul lui, ca mantia vreunui rege fioros. Avea un baston gravat, cu mâner de aur şi m-a salutat zâmbind ironic şi înclinându-şi uşor jobenul. Era, în cele mai mici amănunte,

personajul negativ, gentlemanul ticălos și corupt, dintr-un vechi western de la Hollywood.

Cred că era foarte mândru de el, o creatură care putea să-și schimbe forma la fel de ușor cum își leapădă oamenii hainele, să vină în vizită la o fetiță din tribul navajo îmbrăcat în țolul festiv al unui dandy alb de la frontieră. Evident că arăta splendid, dar alegerea lui avea o cruzime subtilă. Știam poveștile despre Pelerinaj, despre agenții imobiliari dubli și despre escroci. Nu din întâmplare alesese să-mi amintească de ei.

Am stat așa, împreună, pe tărâmul ăla de vis, sorbind whisky din căni de porțelan. Lichidul chihlimbariu îmi aluneca plăcut pe gât cu o savoare vagă de caramel menită imaginației unui copil, dar căldura pe care mi-o provoca în stomac și sentimentul unei realități ușor confuze care mi se forma în creier erau destul de reale. El își întindea picioarele lungi în fața unui foc care ardea cu vâlvătăi și-mi spunea povești de groază.

Despre cum, în vremurile de demult, într-o lume dinainte să exist eu, păsările i-au ciugulit ochii până n-a mai rămas nimic din ei. Cum castorii i-au bătut trupul cu cozile lor late până n-a mai rămas decât o grămadă de piele tăbăcită peste oase sfărâmate și organe distruse. Cum s-a simțit când toate degetele de la mâini și de la picioare, acum strălucitoare în lumina focului și cu aspect de gheare, i-au fost strivite unul câte unul, apoi i-au crescut la loc doar ca să fie din nou strivite.

Tremuram în pijamaua mea de bumbac, speriată cum numai cineva care doarme și e incapabil să se trezească poate fi. Eram mult prea îngrozită ca să scot vreun cuvânt, iar picioarele refuzau să mi se miște. M-am străduit să nu-i ascult cuvintele, ba chiar mi-am și acoperit urechile cu mâinile. El nu părea să observe sau, dacă observase, cu siguranță nu-i păsa.

În cele din urmă, când soarele a mijit în depărtare, la linia orizontului, a părut să se plictisească de propriile povești.

– A venit vremea să plec, mi-a zis, verificându-și ceasul de buzunar și punându-și jobenul pe cap.

S-a ridicat și și-a întins trupul slăbănog, căscând teatral.

– Mi-a făcut plăcere mica noastră discuție, Magdalena. Ție nu?

Aveam ochii cât cepele, îngrozită că o să mă lase acolo singură, în întuneric, dar la fel de îngrozită că s-ar putea să nu mai plece niciodată.

– Suntem prieteni, m-a asigurat el, onorându-mă cu un zâmbet abia perceptibil. Nu ești de acord?

S-a uitat fix la mine, ochii lui cerându-mi cu insistență un răspuns. Am dat din cap că da, ceea ce-a părut să-l mulțumească. M-a bătut prietenește pe picior, ghearele lui zgâriindu-mi genunchiul până la sânge. A întors spre mine ochii lipsiți de viață, sticloși și, cu un urlet care m-a făcut să-mi acopăr iar urechile, m-a părăsit cu un avertisment final. Sau poate a fost o amenințare, încă nu știu.

– Pregătește-te, Magdalena. Vin monștrii.

Aceeași creatură, arătând, în mare parte, ca un om și purtând același costum caraghios din Vestul Sălbatic, stă acum în fotoliul meu preferat din camera de zi, sorbind ceai.

– Magdalena, draga mea, doar asta ai? Ceai?

– Bună, Ma'ii! îl salut.

E singura persoană sau, mă rog, non-persoană care mi se adresează cu numele ăsta. Dar n-are niciun sens să-l corectez.

– Da, *yá'át'ééh*, bună dimineața sau bună seara, mai degrabă. Acum ai putea să...?

Face un semn cu mâna spre cană și apoi spre mine. Unghiile lungi și argintii strălucesc ascuțite în lumina lunii.

Oftez. Mă reazem de perete.

– Am cafea și zahăr în mașină.

Ma'ii se luminează la față și scutură din umeri, făcând poalele hainei să se legene.

– Excelent! N-ai vreau tu să-mi faci o favoare? Și, dacă tot te duci într-acolo, zi-i frumușelului aceluia din vehiculul tău motorizat să vină înăuntru.

Mă strâmb, iritată. L-a văzut pe Kai. Evident că l-a văzut. Dar nu am nicio intenție să-l aduc aici pe Kai înainte să știu ce pune la cale Coiotul.

Mă înapoiez la camionetă să iau cutia cu cafea și zahărul. Kai mă privește prin geam cu ochii căscați de curiozitate. Clatin din cap și-i zic pe mutește „cinșpe minute". Mă uit pe furiș la soarele care apune. Nu sunt sigură că e o idee prea bună să-l las singur în întuneric, dar nici nu cred că e o idee grozavă să fie înăuntru cu farsorul ăla. Răul cunoscut sau răul necunoscut. Să sperăm că nu se va ajunge acolo. Știu cum să-l fac pe Coiot să vorbească.

Intru pe ușă și trec prin camera de zi micuță, pe lângă dormitorul la fel de mic, spre bucătăria cam de aceeași mărime. Coiotul nu s-a mișcat decât ca să-și pună ceașca de ceai pe măsuța din dreptul cotului și să-și strângă degetele lungi pe mânerul bastonului. Bate nervos darabana în lemn cu unghiile lui grotești, ca niște gheare.

– De ce nu-ți aduci prietenul înăuntru? mă întreabă peste umăr.

– Nu e prietenul meu, îi răspund din bucătărie. E doar un musafir care stă la mine peste noapte și cu cât tu ai mai puțin de-a face cu el, cu atât mai bine.

– Ai putea măcar să ne faci cunoștință, așa cum se cuvine. Ce e rău în asta?

– Până nu știu ce pui la cale, Ma'ii, nu fac nimic.

– Oh? După atâția ani, Magdalena, încă nu ai încredere în mine?

Nu pare ofensat deloc. Dacă pare în vreun fel, atunci e amuzat.

Coiotul deja a fiert apă pentru ceai în singura mea oală bună, așa că îmi e simplu acum să fac cafeaua. Arunc cafeaua măcinată în apa fierbinte și o las să se infuzeze, înainte să torn câte o cană pentru fiecare. Ezit un moment, apoi pun o lingură bună de zahăr și în cafeaua lui Ma'ii. După care mă duc în camera de zi.

Camera mea de zi e un spațiu minuscul, de câțiva metri, în care am reușit să bag doar o canapea mică și deșelată și două fotolii desperecheate, toate îngrămădite în jurul unei mese de cafea improvizate, făcută din placaj și acoperită cu o bucată de pânză albastră, subțire, cu model, care se chinuie să fie veselă, dar, trebuie să recunosc, nu-i prea iese. Măcar se asortează cu draperiile croite de mine și atârnate la ferestre, singura mea încercare de a decora cât de cât, deși sunt prinsă aici, în rulota asta, de luni întregi. Adevărul e că prefer să fiu pe drum, în loc să-mi petrec timpul acasă. Când sunt aici, plecarea lui Neizghání îmi pare și mai reală. Mai bine să-mi petrec timpul în altă parte, ocupată cu altceva.

Mă așez în fața Coiotului, în celălalt fotoliu, cu spatele la intrare, perfect conștientă că, în curând, Kai va intra fix pe ușa aia, cu arma în mână, și vreau să fiu pe aproape când o face.

Coiotul soarbe din cană și zâmbește.

– Excelentă cafea, Magdalena. Sper că ai pregătit destulă să ajungă și pentru o a doua cană.

– N-o să stai suficient pentru o a doua cană.

Se schimbă la față și o clipă am senzația că văd o ureche lungă, de lup, dincolo de înfățișarea umană.

– Ce nepoliticos!

– De ce ești aici, Ma'ii?

– Spune-mi despre tânărul acela frumos pe care îl ascunzi în camionetă. Cine e? Noul tău iubit? întreabă el, mărindu-și sugestiv ochii și trecându-și limba cu vene groase peste buzele subțiri.

– Nu.

– E prea tânăr pentru tine? întreabă el. Cu atât mai bine pentru un iubit, nu crezi? Tânăr și dornic. După mine, tinerii compensează prin entuziasm ce le lipsește în materie de experiență.

– Ma'ii.

Las cuvântul să sune cât mai dezaprobator.

– Am avut și eu cândva o amantă tânără, continuă el, ignorându-mă. O fată de la Ferme, purta costum tradițional. Mă făcea să mă gândesc mai degrabă la un pește care se zvârcolea decât la o femeie, dar era admirabil de entuziastă.

Mă scarpin în cap. Nu sunt pregătită pentru poveștile Coiotului despre cuceririle lui amoroase.

– Nu, nu, băieții de vârsta ta nu sunt pe gustul tău. Gustul tău... știu eu care este. Luptători musculoși și masivi. Nemuritori. Da, asta ar fi pe placul tău.

Accentuează ultimele cuvinte. Ochii lui vicleni mă urmăresc, așteptându-mi reacția. Îl privesc impasibilă, cu buzele strânse.

– Naayéé' Neizghání, zice el, uitându-se fix la mine. Ucigașul de Monștri! Ce specimen! Făcut cu adevărat din raze pure de lumină și de o rară frumusețe. Să-l ai drept iubit, da, asta într-adevăr l-ar face pe prietenul tău frumușel să pălească prin comparație.

– Eu și Neizghání n-am fost amanți.

– Niciodată? În toți anii aceia, nici măcar o dată? Un sărut? O atingere întâmplătoare? O noapte rece de vânătoare, sub aceeași pătură? Oh, Magdalena! E urât din partea ta să mă minți, dar și mai urât e să te minți pe tine însăți.

– Știu ce încerci să faci.

– Iar tu... Atât de chinuită, atât de singură, după toată tărășenia aia neplăcută care a omorât-o pe bunică-ta și te-a lăsat, ei, bine, de-a dreptul... distrusă pe dinăuntru, n-ai zice așa?

– Ma'ii, potolește-te.

Vorbesc pe un ton destul de scăzut și domol, dar nu reușesc să-mi ascund tremurul din voce.

– E cât se poate de firesc ca tu să te îndrăgostești de salvatorul tău, iar el să-ți devină mentor. E firesc ca el să găsească ceva valoros în tine, acolo unde alții n-au văzut decât o fetiță chinuită, cu sufletul zdrobit, zice el, aplecându-se, cu ochii ațintiți asupra mea. Dacă într-adevăr n-ați fost amanți, atunci dorința trebuie să te fi înnebunit. Câte nopți ai stat în pat, atingându-te timidă, gândindu-te la el? Zăpăcită de umezeala de sub degetele tale, de încordarea ...

– Ajunge!

Amenințarea din vocea mea e deja palpabilă. Poate să mă împingă până într-acolo încât să-mi pierd controlul și nu mai are mult. Nu mai are mult deloc.

Se holbează la mine o clipă, cântărindu-mi furia, apoi se lasă pe spate.

– Pe bune, Magdalena, zice el și-și scutură o scamă imaginară de pe vesta de catifea, apoi continuă pe un ton lejer, de conversație. Chiar te așteptai ca tot timpul petrecut împreună să ducă la o relație de durată? La dragoste? Căsnicie, poate? Copilași viitori vânători de monștri?

Obrajii mi se aprind sub privirea lui scrutătoare și nemiloasă. Știu că nu face decât să-mi caute punctul slab, sperând să mă vadă cedând nervos. E în natura unui coiot să fie crud și încerc să n-o iau personal. Dar îmi îngreunează mult strădania de a nu-i sfărâma mutra cu pumnul.

Mă forțez să respir, să mă relaxez. Să-mi aduc aminte că nu contează. Coiotul poate să sape cât vrea el. Singurul lucru care a fost între mine și Neizgháni acum nu mai există deloc.

Dar răbdarea mea de a suporta cruzimea indiferentă a lui Ma'ii a ajuns la final.

– Ce vrei, Ma'ii? îl întreb, pe ton neutru. Ce vrei? Ce vrei? Ce vrei?

El se dă pe spate, jignit. Să ceri de patru ori îl forțează pe farsor să răspundă.

– Ce nepoliticos! Chiar era necesar? Avem lucruri să ne spunem.

– Nu, despre Neizgháni nu avem.

Îmi aruncă o privire urâtă.

Aștept.

Încearcă să tacă, dar fălcile i se mișcă, protestând la somația mea, până când cedează.

– O expediție de recuperare, latră el furios. Am nevoie să-mi aduci ceva ce-mi aparține. Tu recuperezi chestii, nu-i așa? scuipă el. Fete moarte? Capete tăiate?

Fiori reci îmi coboară pe șira spinării.

– De unde ai știut că...?

– Eu știu tot. Eu sunt Coiotul. O să faci chestia asta pentru mine? Da?

– Nu mi-ai zis ce anume trebuie să recuperez.

– Poate că e o greșeală să-ți cer ție asta. N-ai să înțelegi. Ești muritoare.

Apoi, ca și cum ar fi o rușine, scoate un fel de țâțâit.

– Nu e de mirare că Neizgháni a plecat, adaugă.

– Ce e? mă răstesc la el, iritată de toată fanfaronada.

Și sătulă și iritată de toată ziua asta, cap-coadă. De Lukachukai, de Longarm, de toți morții din Crownpoint, de discuția

neîncetată despre Neizghání. Ceva în mine se rupe și încep să urlu:

– Ce este, ce este, ce...

– Magdalena! strigă Coiotul, sărind din fotoliu.

Mă cutremur la răbufnirea de furie care îmi străbate întregul trup. Pentru o clipă, masca gentlemanului din Vestul Sălbatic cade și văd, ca prin vis, dincolo de ea, forma lui adevărată. Un bot mițos, maroniu și sur, ochi galbeni lipsiți de strălucire, o gură plină de dinți meniți să sfâșie cadavre. Umple încăperea, înfricoșător și nefiresc, iar eu mă întorc în timp, la focul ăla, sunt copila de cinșpe ani care stă față în față cu *Bik'e'áyéeii* pentru prima dată.

Dar, la fel de repede, își revine și se retrage iar în formă umană, controlând și menținând iluzia. Cu o mândrie absolut înfricoșătoare, se reașază în fotoliul meu.

Împinge cu cizma o geantă de pe podea spre mine. E un soi de geantă de pânză, de pe vremuri, cu mâner de alamă, cu tot ce-i trebuie, dar spatele e făcut dintr-un material întunecat și afumat care pare să-și schimbe nuanța odată cu umbrele ce se adună în încăpere. N-am observat-o până acum și e posibil să nici nu fi fost aici. Aprind lampa de lângă mine și deschid geanta.

– Ce-s astea?

Scot din ea cinci inele cu pene, fiecare mari cam de treizeci de centimetri. Nu sunt nici grele, nici foarte ușoare, dar perfecte pentru mâna mea. Sunt acoperite cu pene zburlite, ca și cum fiecare inel ar fi fost rostogolit prin pene de pui și apoi trecut prin vopsea – neagră, albastră, galbenă, albă. Ultimul e o spirală densă de pene de toate culorile, presărate din loc în loc cu fărâme strălucitoare de mică. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Frumoase și sacre și cu siguranță încărcate de putere.

– Sunt *naayéé' ats'os*, zice Ma'ii. Te vor ajuta în misiunea ta.

Mă chinui să-mi amintesc poveşti şi legende care să pomenească de inele şi nu-mi vine nimic în cap. Dar culorile inelelor îmi oferă un indiciu cât se poate de important.

– Sunt cercuri direcţionale, nu-i aşa? Estul e albul, sudul e albastrul, vestul e galbenul şi nordul e negrul. Iar ăsta... adaug, răsucindu-l pe cel multicolor în mână. Toate culorile, toate direcţiile. De unde le ai?

– Nu contează de unde provin.

Îmi dau seama când cineva evită să răspundă la o întrebare.

– Nu vrei să-mi spui?

– Originea lor e întru totul irelevantă. Pe tine ar trebui să te preocupe ce fac, nu de unde provin.

– Bine, atunci, ce fac?

– Cunoşti povestea Primului Bărbat şi a Primei Femei?

– Vag.

– Văd că Neizghání ţi-a neglijat educaţia la fel cum ţi-a neglijat şi patul, zice el, apoi ridică o mână ca să-mi oprească protestul. O să-ţi spun o poveste, Magdalena, dacă ai răbdare să mă asculţi.

Se opreşte, cu mâna încă ridicată. Aşteaptă până îi fac semn din cap să continue.

– Se zice că, acum multă vreme, Primul Bărbat şi Prima Femeie au fost făcuţi din ştiuleţi. Primul Bărbat, din porumb alb şi Prima Femeie, din porumb galben. Erau îmbrăcaţi în piei de căprioară şi apoi Níłch'i a suflat asupra lor, dându-le viaţă. Suflarea lui Níłch'i i-a făcut oameni, aşa cum te face şi pe tine om.

– Nu înţeleg...

– Níłch'i este vântul sacru. Cel care dă viaţă. Ce vreau de la tine e să te duci în Canionul de Chelly şi să te foloseşti de inele ca să-mi aduci suflarea lui Níłch'i.

– Oh! exclam şi fac o pauză. Numai *atât*?

– Da, zâmbește el, acceptându-mi sarcasmul cu indulgență. O solicitare rezonabilă pentru cineva cu talentele tale.

Aproape mă umflă râsul, mai degrabă amuzată decât iritată de argumentul lui.

– Níłch'i e un zeu, Ma'ii. Nu pot să capturez un zeu. Eu nu sunt decât...

– O ucigașă de monștri? comentează el, plescăind. Nu-ți cer să-l capturezi. Vreau doar răsuflarea lui, subliniază Coiotul, apoi își împreunează mâinile. Haide, Magdalena, unde ți-e simțul aventurii? Setea ta de noi provocări?

– Să presupunem pentru o clipă că zic da. Cu ce mă plătești?

– Ah!

Îmi zâmbește, buzele subțiri curbându-se la capete, dar ochii îi sunt reci.

– Ce-ți dorește inimioara, Magdalena? Ce vrei cel mai mult pe lumea asta?

Privește pe fereastră, apoi înapoi la mine.

– Aș putea să-l fac pe frumosul din vehiculul tău motorizat să se îndrăgostească nebunește de tine.

– Nu.

Se lovește teatral în bărbie.

– Păcat! În cazul ăsta, să ne gândim... Ai vrea să-l vezi iar pe Neizghání. Aș putea face să se întâmple.

Inima îmi bate ceva mai repede, dar nu am încredere deloc în farsorul ăsta când vine vorba de Neizghání.

– Nu, îi răspund, dar cuvântul meu de refuz abia dacă îmi iese din gură și Ma'ii își dă seama de ezitarea mea.

Ridică din umeri.

– Foarte bine. Atunci nu ne mai rămâne decât fata.

Mă trag înapoi, surprinsă. Se referă la Atty?

– Ce e cu fata?

El se apleacă spre mine, cu vocea doar o șoaptă.

– Un așa monstru...

Stomacul mi se strânge și simt un nod în gât. Se referă la mine? Dar cum poate să știe ce mi-a zis Neizghání pe Platoul Negru? Ce mi-am zis singură pe muntele ăla, în Lukachukai? S-o aud din gura lui îmi dă fiori reci pe șira spinării.

Se ridică din fotoliu și vine spre mine până când fața lui ajunge la doar câțiva centimetri de a mea.

– Tristul adevăr, pe care nu vrei să-l recunoști, Magdalena, e că cei pe care îi credem eroii noștri sunt, în fapt, cei mai mari monștri din lume.

Pumnul mi se învârte înainte să înțeleg că m-am pus în mișcare. Dar nu reușesc decât să pocnesc în gol, căci în locul în care, cu o fracțiune de secundă înainte, stătea Ma'ii, acum e doar aer. El se află iar în fotoliu, dar eu sunt deja în picioare și la jumătatea distanței dintre mine și el, peste măsuța de cafea, când ușa se deschide. O ignor și mă arunc asupra Coiotului, cu mâinile întinse, gata să-l strâng de gât. Dar nu mai e acolo și mă izbesc puternic cu umărul de fotoliu, care se răstoarnă pe spate, cu mine cu tot. Ajung grămadă pe podea, un pachet de nervi. Încerc să mă ridic în genunchi, dar picioarele mi s-au încurcat în nenorocita de față de masă și pic direct în fund. Mă lovesc cu blestematul de umăr de marginea mesei. Toată vlaga mi se scurge și încep să urlu: „Ma'ii!"

Nu primesc drept răspuns decât un fel de chicotit canin, apoi aud vocea lui Kai:

– Deranjez?

13

Kai stă în uşă, cu un zâmbet seducător pe faţă, cravata dreaptă la gât şi mâinile goale. Nici pomeneală de armă. Probabil că e mai sănătos că nu a adus-o, aş fi fost teribil de tentată s-o folosesc.

Zâmbetul i se şterge uşor de pe buze când vede scena din faţa lui. Eu, pe podea, încercând să mă eliberez din fotoliu, cu o sumedenie de înjurături. Coiotul, rezemat de cadrul uşii care dă în hol, cu un zâmbet exagerat care-i pune în evidenţă dinţii de prădător.

– E totul în regulă? mă întreabă Kai.

– Evident că nu, îi răspund.

Mă ridic şi îndrept fotoliul, mă scutur pe pantaloni şi încerc să-mi recapăt o parte din demnitatea pierdută. El dă din cap înţelegător.

– Să mă întorc în camionetă? Vă las singurei?

– Sub nicio formă! sare Ma'ii vesel. Eu şi Magdalena discutam despre o misiune nemaipomenită în care va porni mâine, iar gândul în sine a adus-o pe culmile neliniştii. E clar că are nevoie de ceva timp ca să cântărească o asemenea sarcină grea, adaugă el şi mă priveşte peste umăr.

Îi arăt degetul mijlociu. De la ambele mâini. El se întoarce spre Kai.

– Între timp, ar trebui să ne cunoaștem, tinere Kai Arviso.

Ma'ii se uită la mine.

– Magdalena, în demonstrația ta febrilă de violență, ne-ai vărsat cafeaua.

Are o mină de-a dreptul jalnică.

Mă uit la cafeaua care îmbibă covorul meu maro, ieftin, adăugându-se celorlalte pete care probabil sunt acolo de decenii. Îmi pare rău de cafea, dar nu-mi pare rău că am încercat să-l strâng de gât pe farsorul ăsta. Știe că nu trebuie să mă provoace așa.

Ridic mâinile.

– Bine, fie, dar tu – arăt cu degetul spre Ma'ii – ai grijă, că data viitoare îți trimit un glonț direct în cap.

Kai scoate un sunet de parcă s-ar îneca, dar Ma'ii se mulțumește să încline capul, recunoscând că a dus lucrurile prea departe. Că am limitele mele. Și că, odată ce le-am atins, instinctele mele preiau controlul. Aproape că-i aud șoapta în ureche. Monstru. Mă înfior și-mi frec umărul.

– Pot să te ajut să faci curat, se oferă Kai.

– Nu, stai jos, îi zic și-i arăt fotoliul gol. Ma'ii îmi e dator cu niște explicații după rahaturile pe care le-a înșirat mai înainte. Vreau să le auzi și tu.

Adun cănile de pe jos. Frec cu talpa pata de pe covor. Mă izbesc de Ma'ii în drum spre bucătărie. De data asta, stă pe loc, ferm la atingere. Lovitura puternică de umăr care îl face să se dea un pas înapoi, nedumerit, mă bucură mai mult decât ar trebui.

Vocea lui Kai mă urmărește în bucătărie.

– Nu știu dacă e o idee prea bună cafeaua. Poate ar trebui să iei o pauză de la cafeină.

Sunt în bucătărie, pun câteva linguri de cafea în ibric și-i ascult pe Ma'ii și pe Kai vorbind.

– De unde știi cum mă cheamă?

Urmează o pauză scurtă, după care Ma'ii îi răspunde:

– Un coiot știe totul.

– Ah, da, așa e. Mags ți-a zis Coiotul. Tu ești *acel* Coiot?

– Tu poți să-mi spui Ma'ii. Dar tu îi zici Magdalenei... Mags?

– Femeilor le plac alinturile.

– Într-adevăr.

Zâmbesc fără să vreau, în timp ce pregătesc trei căni de cafea. Zahăr pentru Ma'ii. Îmi aduc aminte că lui Kai îi place laptele și caut în frigiderul micuț să văd dacă am așa ceva. Găsesc puțin lapte de oaie. E de vreo câteva săptămâni, dar miroase bine. Îl torn în cafeaua lui. Iau toate trei cănile și pun pe masă cana lui Kai și pe a lui Ma'ii. Kai s-a așezat pe locul lăsat liber de mine, stă relaxat în fotoliu. Cu brațele atârnând în lături, cu picioarele depărtate. Nu pare deloc tulburat de întâmplările ciudate ale serii. Coiotul e iar la locul lui. Ia cafeaua și-mi aruncă o privire șireată. O ignor, îi ocolesc picioarele subțiri și mă trântesc pe canapea. Sorb din cafea. S-a cam răcit, dar încă e bună.

– Magdalena îmi spune că ești viitorul ei amant, rostește brusc Coiotul.

Kai râde ascuțit, ca un lătrat, iar eu scuip cafeaua călduță pe pantaloni.

– Poftim? mă răstesc, cu obrajii în flăcări. N-am spus așa ceva. *Nu* am spus așa ceva!

Coiotul întinde palma cu degete lungi parcă dezvinovățindu-se, dar fără prea mare convingere.

– Bine, poate nu chiar cu atâtea cuvinte.

Kai rânjește.

– Eu și Maggie ne-am cunoscut azi, așa că n-aș vrea să fac presupuneri. În plus, sunt sigur că o femeie frumoasă ca ea are de unde alege.

Ochii mi se ațintesc asupra lui Kai, să văd unde e poanta. Nu arăt eu rău, dar nimeni nu m-a acuzat vreodată c-aș fi vreo frumusețe și știu al dracului de bine că nu sunt la fel de frumoasă ca el. Dar pe fața lui nu văd altceva decât sinceritate.

Coiotul dă din cap atotștiutor, cu ochii la mine.

– Tot încerc să-i spun că sunt mulți amanți pe lumea asta, la fel de mulți ca stelele pe cer.

– Ce încerci tu? mă răstesc disprețuitoare la el. Oh, deci acu' tu ești ăla care încearcă să mă ajute pe mine? Chestia pe care ai zis-o mai înainte trebuia, chipurile, să mă ajute?

Ma'ii mă privește fără expresie.

– Știu că nu mă crezi, dar eu întotdeauna încerc să te ajut, Magdalena.

– Tu încerci întotdeauna să te ajuți pe tine.

– Adică ce, nu le pot face pe amândouă odată?

– Nu, nu poți să le faci pe amândouă odată.

– Maggie mi-a zis că sunteți prieteni vechi, ne întrerupe Kai cu dibăcie. Cum v-ați cunoscut?

Nu, am zis că suntem prieteni și dușmani vechi și e mult spus și așa. Ba chiar mult prea mult, după tâmpeniile pe care le-a îndrugat în seara asta. Însă Ma'ii ridică vesel capul și zâmbește larg, extrem de mulțumit de sine.

– Da, suntem prieteni vechi, confirmă el binedispus. Am cunoscut-o pe Magdalena pe când era doar o copilă, înainte de sfârșitul celei de-A Cincea Lumi, pe vremea când cei ca mine încă trăiau în visele ființelor cu cinci degete.

– „Ființe cu cinci degete"? Adică noi. Oamenii.

Ma'ii zâmbește îngăduitor.

– Diné, da.

– Și când vorbești de sfârșitul celei de-A Cincea Lumi, te referi la Apa Mare? întreabă Kai.

– Exact, răspunde Ma'ii și se trage mai aproape, asumându-și rolul de povestitor.

Și, uite așa, Kai l-a făcut să vorbească. Fără să mă cicălească sau să se ia de mine, Ma'ii ne împărtășește pur și simplu din vasta lui cunoaștere a lumii Dinétah. Sunt impresionată fără să vreau.

– Am trăit multe vieți, în multe lumi, zice Ma'ii, chiar dinainte ca Femeia Schimbătoare să fi făcut ființele cu cinci degete și, în toate aceste lumi, sfârșitul a venit cu un potop. De fiecare dată, apele s-au ridicat atât de înalte, că în mintea noastră vârfurile valurilor se asemuiau cu crestele înzăpezite ale munților. Ultimul potop, cel pe care voi îl numiți Apa Mare, a adus cu el sfârșitul Lumii a Cincea. Le-a deschis celor ca mine calea să se reîntoarcă în această lume.

Vocea lui are deja o nuanță de dramatism, aproape ca o melodie. E clar că îi place, că se bucură să-l vadă pe Kai ascultându-l cu atenție. Dar observ că nu pomenește de rolul pe care l-a avut el însuși în primele potopuri și mă întreb ce rol a avut, dacă a avut vreunul, în declanșarea ultimului.

– În lumea de deasupra pământului? întreabă Kai.

– Dinétah.

– Și înainte de asta, trăiai în vise?

– Da, în vise și în viziuni, recunoaște Ma'ii. În legende și în cântece.

– Și acum?

– Și acum, odată cu creșterea puterii Dinétah și cu apariția celei de-A Șasea Lumi, suntem la fel ca înainte.

– Când zici „suntem", la cine te referi?

– La noi. *Diyin dine'é* sau, cum le ziceți voi, Divinii. Și la cei dintre noi care suntem *bik'e'áyéeii*.

– Deci tu nu ești unul dintre *diyin dine'é*?

Își înclină capul într-o parte, ca un câine care încearcă să-l înțeleagă pe omul prost.

– Eu sunt Coiotul.

– Desigur, rostește Kai relaxat, fără să se streseze vreo clipă. Și mai sunt și alții ca tine?

– Mai sunt și alții – Bursucul, Linxul, Lupul –, dar nu e niciunul exact ca mine.

Își aranjează puțin părul și apoi cravata.

– Și cu monștrii cum rămâne? îl întreb eu.

El tace o clipă, se gândește, apoi continuă:

– Unii, e adevărat, au fost alungați acum multă vreme și nu s-au mai întors. Dar alții au fost cruțați de Ucigașul de Monștri și sunt încă în viață. Foame, sărăcie, bătrânețe. Toate astea au fost cândva numite monștri. Dar l-am avut și pe marele Yeiisoh, cioturosul dragon de apă, al cărui schelet zace nu departe de aici, peste crestele munților. Apoi sunt monștrii creați de voi înșivă. *Yee naaldlǫǫshii*, vrăjitoarele care își vând umanitatea în schimbul puterii, apoi *ch'íjídii*, spiritele încărcate cu întreaga răutate a bărbaților și a femeilor în momentul morții lor. Și cei pe care Magdalena îi vânează cu plăcere. Cei care devorează fete tinere.

Ochii îi alunecă în direcția mea.

Mă ademenește, dar mă face să mă gândesc la altceva.

– Ce zici de *tsé naayéé*?

– Vai, dar n-am știință de acest monstru.

Își ferește privirea și se uită la perete.

– O creatură făcută de om, poate chiar prin magie? Arată ca o ființă umană, dar se hrănește cu carne de om. Sau, cel

puțin, ne sfâșie gâturile. Și nu poate articula cuvinte. Am omorât unul ieri, în munți. E chestia care a luat fetiț...

Mă opresc. Nu vreau să știe Kai detalii despre Atty, nu încă. Îmi acopăr ezitarea cu un căscat fals, care până la urmă devine adevărat.

Ma'ii mă privește un moment, gândindu-se clar la ceva anume, înainte să spună:

– Multe luni au trecut de când n-am mai avut o asemenea conversație plăcută. Povești și o cină cu prieteni. Exact de ce avea nevoie singuraticul Coiot.

Îmi zâmbește încurajator și, sincer, nu e neplăcut. Chipul pe care îl poartă e potrivit mai mult pentru rânjete batjocoritoare și dispreț arogant. E ridicol cum încearcă acum să-și transforme fața în ceva care să treacă drept atitudine binevoitoare și prietenească. Cu toate acestea, nu se preface. Apoi îmi dau seama ce-a zis de fapt.

– N-am afirmat nicio clipă că o să-ți gătesc.

Ca la semnal, stomacul lui Kai începe să chiorăie, suficient de tare încât să ne întoarcem amândoi spre el.

– Trădătorule, mormăi eu înfundat.

Ei, până la urmă, poate că nu e chiar așa de rău că se află aici. Coiotul pare dornic să stea de vorbă cu Kai, poate o să descoperim niscaiva informații în toate poveștile astea ale lui, ceva care să ne ajute să aflăm mai multe despre *tsé naayéé'*.

– Fie, îi zic, ridicându-mă din fotoliu. O să vă hrănesc pe amândoi. Cina și da, încă o cafea. Și apoi pleci, Ma'ii. Nu pot să suport chiar așa multă prietenie deodată din partea ta.

El duce o gheară la frunte.

– Mersi, Mags, zice Kai.

Îmi oferă unul dintre acele zâmbete care îi luminează toată fața. Clatin din cap. Kai are șarm, nu pot să neg asta. Și faptul

că l-a fermecat pe Ma'ii e de-a dreptul extraordinar. Însă faptul că ei doi se înțeleg de minune nu înseamnă neapărat un lucru bun. Ba s-ar putea să fie un dezastru care abia așteaptă să se întâmple.

– Minunat! rostesc cu seninătate. Voi doi stați de vorbă. Eu o să fiu în bucătărie.

14

Vocile lor îmi ţin companie cât trebăluiesc. Conversaţia lor are ceva din dulceaţa unei melodii şi sunetul curge viu prin rulota mea, umplând spaţiul. Ascult doar pe jumătate şi mă concentrez nu asupra a ceea ce se spune, ci asupra ritmului vorbirii înseşi.

Mă uit în jur, prin bucătărie. Am trăit de una singură atât de mult timp, că-mi ia câteva minute să mă gândesc cam ce-aş putea face de mâncare. De obicei mănânc în picioare, deasupra chiuvetei, iar mâncare mea e ieftină şi convenabilă. Carne uscată. O mână de nuci şi alune. Chestii care vin în cutii şi pe care pot să le deschid cu un cuţit de buzunar şi să le încălzesc într-o oală. Tot rămăşiţele unei vieţi cu Neizgháni, deşi de aproape un an nu mai sunt în preajma lui. Dar acum trebuie să ştiu, nu, *vreau* să ştiu cum să prepar o cină.

Nu sunt cine ştie ce bucătar. De fapt, lipsa calităţilor mele de gospodină o scandaliza pe *nalí* când eram mică. Dar până şi eu sunt în stare să încălzesc nişte fasole dintr-o cutie şi să fac pâine prăjită. Găsesc o cutie de ardei tăiaţi şi-i arunc şi pe ei în tigaie, cu fasolea. Apoi iau untură pe care o pun într-o tigaie încinsă, la topit. Desfac şervetul în care ţin bucata moale de aluat. L-am pregătit înainte să primesc mesajul din Lukachukai, aşa că încă e bun. Îmi bag mâinile în făină şi încep să frământ

trei bucăți de aluat pe care le bat în formă de turte, sunetul palmelor când lovesc aluatul aducându-mi aminte de bucătăria bunicii mele și de ritualul ei zilnic de făcut pâine.

Ah, *nalí* a mea. Ea m-a crescut, am fost doar noi două într-o rulotă cam ca asta în care stau acum, instalată deasupra Fortului Defiance, pe o culme izolată, cu pini. A fost o femeie bună, nu deosebit de caldă și de iubitoare, dar avea grijă să nu-mi lipsească mâncarea și îmbrăcămintea și mă ducea la școală în fiecare zi. Bunica n-a meritat ce i s-a întâmplat, ce ni s-a întâmplat tuturor, în noaptea aceea de iarnă, cu mulți ani în urmă.

Nu pot să spun de ce amintirea mi-a revenit cu asemenea forță. Mă pricep s-o țin ferecată. Poate de vină e Tah, care a pomenit de copilăria mea cu atâta nonșalanță, sau poate Coiotul, care a zgândărit toate acele întâmplări urâte, ori poate adevărul e că, de fiecare dată când reușesc să mă simt cât de cât bine în pielea mea și las garda jos, amintirea e acolo, așteptându-mă la cotitură, și așa o să fie întotdeauna.

Sângele.

Îmi aduc aminte că a fost atât de mult sânge.

Râuri de sânge, lacuri de roșu-aprins îmbibând covorul în jurul trupului frânt al bunicii. E îmbrăcată în halatul ei de baie, un chilipir de la Walmart, moale și pufos, cu albastru și alb, pe care mă tot chinui s-o conving să-l arunce. Ea insistă că e numai bun pentru o femeie bătrână și mă ceartă în glumă că sunt prea vanitoasă și prefer pantalonii mei sport din catifea roz, de asemenea din colecția de anul trecut de la Walmart, dar cu siguranță mai la modă decât halatul ei lățos.

Stăm pe canapea și ne uităm la westernuri vechi. Nu pornim des generatorul, doar ca să ne uităm la casete video, dar acum sărbătorim. Azi am împlinit șaisprezece ani. Am făcut chiar și tort.

Pe ecran, o doamnă albă, bine îmbrăcată, cu bonetă și rochie cu crinolină, îi cere hărțuitului erou, cu o stea prinsă în piept, ajutor să scape de comanși. Eu fac niște glume despre perucile ridicole ale actorilor „indieni", bunica îmi face semn să tac, n-are niciun chef să-i strice distracția cinismul unui copil de șaisprezece ani.

Tresărim amândouă când auzim o bătaie puternică și neașteptată în ușă. La scurt timp, se aud de afară și râsete, huiduieli și bătăi în pereți. Undeva, în depărtare, un coiot urlă sălbatic, ca un râset sinistru. La ferestre vedem fețe care apar și dispar rapid, ca pâlpâitul unei flăcări. Iar și iar. Înțelegem că ne dau târcoale. Cel puțin vreo șase inși dansează în jurul rulotei ca indienii din film care dădeau târcoale trăsurii, dar aici suntem toți diné și pentru o clipă nu pricep ce se întâmplă.

Ne uităm una la alta, șocate și lipsite de apărare în confuzia și panica noastră. Groaza îmi urcă încet pe șira spinării, șoapte reci îmi mângâie urechile. Stau acolo încremenită, neajutorată. Până când bunica urlă la mine să aduc arma. Ține una sub patul ei. În cealaltă cameră.

Dar deja e prea târziu.

Ușa se trântește de perete, lăsând să intre aerul de februarie și răul care vine în spatele lui.

Îl văd o clipă pe vrăjitorul *yee naaldlǫǫshii*, cu blana de lup pe el și cu bijuterii de mort, în fața haitei lui care l-a urmat pe ușă, curgând după el ca un vârtej de ape nestăvilite.

Alerg după pușcă. Aud vocea bunicii transformându-se într-un țipăt plin de indignare. Și apoi sunetul ăla îngrozitor în clipa în care au pocnit-o în cap.

Simt ceva greu în spinare și cad, lovită din spate. Pieptul mi se izbește de podea. Aerul iese din plămâni ca dintr-un balon spart. Gustul de chimicale îmi umple gura când capul îmi e

împins în covor. O mână cărnoasă duhnind a carne de porc arsă îmi zgârie fața. O muşc până la sânge. Bărbatul urlă, apoi îmi dă drumul.

Am o şansă să scap şi mă lupt cu toată forța, chinuindu-mă în patru labe să evadez. Până când un bocanc mă culcă la pământ. Degete puternice îmi frământă ceafa, aproape ca o mângâiere, trecând prin păr, apoi apucând cu forță şi izbindu-mă cu fața de podea. Iar şi iar. Durerea îmi explodează în cap, în spatele ochilor, iar sângele îmi curge din gură, căci mi-am muşcat puternic limba. El nu se opreşte până nu rămân nemişcată.

Vederea începe să mi se împăienjenească, cedând agoniei. Mă străduiesc să țin ochii deschişi şi mă concentrez până văd fața vrăjitorului care se uită la mine de sus. Poartă pe cap o căpățână de lup, cu mandibula animalului căscată peste frunte şi labele fără oase atârnând peste urechi. Ochii vrăjitorului sunt cenuşiu-închis, iar dinții, când rânjeşte la mine, sunt galbeni, putregăioşi.

Chipul îi dispare în timp ce lumea se stinge în jurul meu şi totul se cufundă în întuneric.

Mă trezesc. Pentru o clipă, mă gândesc că sunt moartă. Dar simt în gură gust de amoniac şi de sânge. Apoi aud voci care se ceartă. Vrăjitorul şi oamenii lui. Mă doare capul şi văd stele verzi, iar cuvintele lor sunt prea rapide ca să le pot urmări. Cuvinte ciudate, pe care nu le recunosc. Nu. Recunosc unul. *Ná'á'ah*. Cuvântul în navajo pentru măcelărit.

Şi ştiu de ce-au venit. Ce plănuiesc să facă. Şi că duhoarea pe care am simțit-o pe mâinile omului ăluia nu e deloc grăsime arsă de porc.

Altă voce. A bunicii. Îndrăznesc să deschid ochii şi mai întâi văd o pală de viscol intrând pe uşa deschisă, peisajul palid revărsându-se înăuntru alb şi rece. Apoi bunica vorbeşte din nou, de

data asta într-o rugăciune disperată, abia auzită. Zgomot de luptă, gemete, strigăte și sunetul înfundat al unui pumn care lovește într-o bărbie. Bunica amuțește. Aud alt zgomot pe care la început nu-l disting. Apoi îmi dau seama ce e. Sunetul unei funii întinse pe un scripete, când o spânzură pe bunica de tavan.

Deodată, niște mâini mă înhață. Mă ridică în picioare. Pământul se învârte cu mine, abia îmi păstrez echilibrul. Sângele îmi curge din nas, de pe buze. Înghit și simt pe limbă gustul propriei morți.

Vrăjitorul îmi vâră ceva în mână. Îmi forțează degetele să se încleștеze pe obiectul respectiv. El se dă înapoi, dar ochii lui bolnavi nu mă părăsesc nicio clipă. Arată spre *nalí* și face un gest mimând tăierea gâtului. Șoptește un singur cuvânt. *Milă.*

Mâinile îmi tremură. Scap cuțitul. Cineva râde, un sunet ca țipătul unei bufnițe. Vrăjitorul clatină din cap, într-un gest fals de dezamăgire. Totul e o glumă pentru el. Totul e o glumă.

Pumnul în stomac vine atât de rapid, că mai durează o clipă până simt valul de greață care îi urmează. Ochii mi se umplu de lacrimi.

O fată mai curajoasă, mai deșteaptă ar fi luptat. Ar fi luat cuțitul ăla și l-ar fi atacat pe vrăjitor. Ar fi găsit un mijloc prin care să-i omoare pe toți și să-și salveze bunica. Să fie o eroină. Dar eu nu sunt genul ăla de fată. Eu sunt înceată și proastă și nici măcar nu sunt în stare să țin un cuțit în mâna tremurândă.

Când mâinile îmi dau drumul, cad grămadă la podea. Zac cu capul pe covorul ud. Duhoarea dulceagă a propriei vome mi se lipește de obraz în vreme ce zac acolo tăcută și ascult cum o hăcuiesc pe bunica pentru a-i lua carnea.

Când e rândul meu să mor, nu mă opun. Mă ridică din voma de pe podea. Îmi pun frânghia în jurul gâtului, ca să mă atârne.

De afară răzbate un sunet.

Vrăjitorul se oprește, cu funia încă în jurul încheieturilor mele. Se întoarce spre ușă. Toți ne întoarcem spre ușă. Un zgomot, slab la început. Vântul prin ferestrele sparte. O adiere înghețată îmi mângâie obrazul, o șoaptă în urechea mea, spunându-mi ceva. Un cântec pe care nu l-am mai auzit până acum, dar melodia e dulce, ca gustul de sânge, muzica e strălucitoare, asemenea oțelului proaspăt turnat. Mă trezește din năuceală, îmi limpezește mintea în capul care nu mai doare.

Îmi întărește voința ce fusese îngenuncheată.

Îmi împietrește inima cândva blândă.

Și văd.

Luciul vag al argintului murdar de la gâtul vrăjitorului. Lacul roșu care îmi bălțește la picioare. Metalul țeapăn, letal, al cuțitului de măcelărie care zace uitat pe podea, lângă oroarea cărnii proaspăt tranșate.

Și mă pun în mișcare.

Primul e ușor de ucis. Funia din mâini se învârte în jurul gâtului, cuțitul de măcelărie îmi dansează în mâini, iar bărbatul e mort înainte să-mi dau seama că mă mișc. Că eu am făcut asta. Se lasă liniștea, ceilalți sunt atât de șocați, că nu pot decât să se întoarcă și să se uite la fata care, cu câteva secunde înainte, era o mielușea gata de dus la tăiere.

Apoi liniștea se spulberă.

Izbucnesc urlete, în timp ce bărbații fragili se deplasează în jurul meu cu încetinitorul. Le văd mișcările, văd direcția în care se vor îndrepta trupurile lor înainte ca ei s-o facă. Și eu sunt acolo, asigurându-mă că nu se vor mai mișca niciodată. Până și sângele din beregata tăiată a vrăjitorului pare să-mi stropească fața cu încetinitorul și privesc, mulțumită, cum ochii lui își pierd strălucirea, morți.

Nu pot să spun ce mi-a trezit puterile de clan în acel moment, înainte să fi știut că astfel de puteri există, înainte să se știe printre diné că un astfel de lucru se poate întâmpla. Mă întreb câteodată dacă a fost de la sărutul fantomatic al vântului sau dacă vânt a fost ceea ce m-a atins. Ori ceva mai mult de atât. Ceva sau cineva. Care mi-a arătat ce îngrozitoare pot fi.

Nu sunt sigură câți am ucis când simt, în sfârșit, că puterile de clan încep să se retragă, ca marea la reflux. Valul imens de adrenalină care mă ține în priză dispare și el treptat și mă lasă cu mâinile tremurând, chinuindu-mă brusc să nu mă prăbușesc sub povara bruscă a epuizării totale.

Mă uit în jur, în rulotă, cu ochii mari, sălbatici, clătinându-mă, îngrozită că nu i-am omorât pe toți, iar acum trupul mi-e slăbit și o să fie prea târziu. Dar nu văd decât oameni morți, le miros mațele vărsate și fierul din sângele care se amestecă acum cu al bunicii mele moarte.

Umerii îmi cad și un scâncet îmi scapă de pe buze.

Până îl văd.

E imens, înalt și lat în umeri și se apleacă să încapă pe ușa de la intrarea în rulotă. Duce cu el o sabie de foc alb.

La început mă gândesc că e unul dintre ei. Apoi îi văd aripile. Aripi care nu sunt de fapt aripi, un păr atât de lung și de negru, că pare să-și ia zborul, unduindu-se în jurul lui. E îngrozitor și frumos și nu are nimic uman în el. Înțeleg. E un demon venit să mă pedepsească pentru ororile pe care le-am comis.

Dar n-o să-l las să mă ia. N-o să fac din nou greșeala asta. Mă trag un pas în spate, împiedicându-mă. Alunec într-o baltă de sânge și mațe. Cu ultimele puteri, ridic cuțitul pe care l-am apucat cu ambele mâini ca să-l țin drept și mă rog pentru încă un miracol.

Și demonul zâmbește.

Îmi spune că numele lui e Naayéé' Neizghání și că e onorat că a asistat la renașterea mea. Îmi spune *Chínibaá'*, un nume din tradiția diné, care înseamnă „fata ce renaște luptând". Îmi mulțumește că i-am omorât pe vrăjitor și pe cei trei oameni ai lui, căci ei erau monștrii pe care el îi vâna de zile întregi.

Am omorât doar patru? îl întreb.

El râde. *Nu sunt patru vieți îndeajuns pentru o singură zi?*

În febra puterilor de clan, mi s-au părut mai mulți. Dar nu, el îi ucisese pe cei doi care au încercat să fugă și îi lăsase pe conducătorul lor și cei trei acoliți pentru mine.

Milă, îi zic. Îi șoptesc cu un rânjet însângerat, hidos, printre dinții încleștați. Îi șoptesc din nou. Și din nou. Până când cad, distrusă, în brațele lui și el mă duce departe de rulota aia, în tabăra lui. Mă lasă să-mi spăl de pe piele sângele dușmanilor mei. Îmi dă să mănânc. Îmi spune că acum sunt atinsă de moarte și că asta m-a schimbat, dar că pot să mă vindec, dacă am parte de ceremoniile care se cuvin și dacă am răbdare să treacă anotimpurile.

Nu mă mai întorc niciodată la casa bunicii mele, la rulota de pe culmea muntelui. Nu mai e nimic acolo pentru mine. Cu Neizghání am ceva, chiar dacă e ceva născut din sânge și din violență. E de acord să mă învețe să lupt, să folosesc armele și să dau de urma creaturilor mai viclene decât cele pe care le-am ucis prima dată.

Nu am parte de ceremoniile care să-mi alunge atingerea morții, dar anotimpurile trec. În timp, rănile acelei nopți încep să se cicatrizeze și, câtă vreme nu rup coaja amintirilor, câtă vreme le folosesc doar ca să-mi alimentez furia animalică și, după ce termin cu ele, le țin închise în locurile întunecate din mine, sunt în regulă.

Devine un stil de viață pentru mine. Viața mea. Vânez monștri ca un mercenar și ucenicesc într-ale violenței cu un maestru. E viața pe care pot s-o îndur, ba chiar mă și bucur de ea uneori.

Până când Neizghání pleacă. Și rămân de una singură să vânez monștri, și pe cei vizibili, care răpesc fetițe ca să le mănânce carnea, și pe cei invizibili, care trăiesc sub piele, devorând-o pe fetița din mine.

15

Sunetul râsului lui Kai răzbate lipsit de sens printre amintirile mele și mă agăț de el, nu-i dau drumul, mă țin bine, lăsându-l să mă poarte înapoi la suprafața realității mele. Bucătăria mea familiară, musafirii din cealaltă încăpere, aluatul moale din mâna mea. Clipesc, așteptând lacrimi, dar ochii îmi sunt uscați. Mâinile îmi tremură ușor în timp ce las aluatul să alunece în untura fierbinte, dar mă descurc. Untura sfârâie, iar aluatul se umflă. E bine. Eu sunt bine. Sau măcar cât de cât bine.

Respir în voie. Mă concentrez pe aerul care circulă prin trupul meu. Și închid amintirile la locul lor. Sau cel puțin încerc. Nu pot dispărea toate doar pentru că îl ascult pe Kai întrebându-l pe Coiot: „Și acest Neizghání ți-a cruțat viața?"

Mă încrunt. Ma'ii îi povestește despre Neizghání. Încerc să-mi aduc aminte dacă i-am zis vreodată lui Kai cum îl cheamă pe mentorul meu, dar nu reușesc. Știu că ăsta e felul lui Ma'ii de a crea probleme, dar înainte să mă răstesc la el să-și țină gura, aștept să văd ce poveste spune.

– S-a întâmplat o dată să-mi cruțe viața. Dar am murit de multe ori, în multe feluri. Nu moartea e cea care mă îngrozește, ci faptul că, în zorii zilei următoare, știi că te vei trezi de unul singur. Nu sunt genul căruia îi place să se trezească dimineața.

– Păi, dacă ți-a cruțat viața după câte ai făcut, nu poate fi chiar așa de rău.

– Ce-i drept, e considerat erou de legendă, dar eu nu sunt un monstru pe care să-l răpună el.

Vorbește calm, aproape ușuratic, dar eu știu să recunosc furia ascunsă. Ce i-a făcut Neizghání n-a fost iertat, indiferent ce susține acum.

– Sunt un simplu Coiot, iar el e fiul Femeii Schimbătoare și al Soarelui. Dacă privești lucrurile așa, e de mirare că și-a bătut capul cu mine de la bun început.

Clatin din cap, în timp ce scot atentă, cu cleștele, din untura încinsă, o pâinică și pun alta la prăjit. Poate că într-o zi o să-l fac pe Ma'ii să-mi spună ce s-a întâmplat cu adevărat între ei doi.

– Femeia Schimbătoare, zice Kai. Ai mai pomenit-o și înainte. Ea a creat oamenii, adică ființele cu cinci degetele. Deci ea e mama lui Neizghání? Și tatăl lui e Soarele?

Fotoliul scârțâie în camera alăturată.

– De fapt, e o poveste delicioasă de seducție între ei. O fătucă dornică, cu picioarele desfăcute, o zi toridă de vară. Vrei s-o auzi?

– Poate altă dată, ezită Kai. Deci Neizghání e erou legendar. Un soi de Hercule?

– Cine? Nu cunosc niciun Hercule. A ucis și ăsta monștri?

– În poveștile Greciei antice.

– Atunci, da!

– Și el a fost mentorul lui Maggie?

– Și mult mai mult de atât, răspunde Coiotul, cu o șoaptă libidinoasă.

Indiferent ce simte față de Neizghání, Coiotul nu poate rezista când vine vorba de ceva scandalos.

– Ajunge.

Intru pe ușă. Îi găsesc pe amândoi aplecați în fotoliile lor, cu capetele apropiate, de parcă ar fi fost o ședință pe cinste. Îndrept un deget spre Coiot.

– Tu încetează să mai vorbești despre lucruri pe care nu le știi. Și tu – mă îndrept spre Kai – încetează să-l mai asculți pe farsorul ăsta. Și vino să mă ajuți cu mâncarea, îi mai zic lui Kai, cu un gest aspru.

Kai se uită la mine cu o mutră dezamăgită, iar Coiotul se mulțumește să afișeze un rânjet de prădător, clipind iute de câteva ori din ochii lui galbeni care îmi dau fiori.

– Mags, ești cam stresată, comentează Kai, venind după mine în bucătărie.

– Nu vreau să mă bârfești cu Coiotul, îi zic, punând la prăjit ultima bucată de aluat.

– Asta făceam?

– Da.

– Dacă vreau să aflu ceva despre tine, ești dispusă să-mi spui?

Scot fasolea picantă din tigaie și o pun în trei castroane pe care le am pregătite pe masă, în timp ce cântăresc întrebarea lui.

– Poate. Depinde. Ce vrei să știi?

Ultima pâinică e gata. Kai ia două castroane, unul pentru el și unul pentru Coiot. Eu îl iau pe ultimul. Kai se uită la mine și zâmbește strâmb. Se reazemă de ușă, ținând-o deschisă, ca să trec eu prima.

– Nu știu ce să zic, Mags. Dar data viitoare, cu siguranță o să vin la tine mai întâi.

Îi arunc o privire bănuitoare, dar expresia de pe chipul lui e una de inocență netulburată.

Mâncăm împreună, în jurul măsuței de cafea, înghesuiți pe canapea și pe fotolii, în livingul meu îngust. Îmi îndoi pâinica

până arată ca o lingură și o bag în amestecul de fasole, pe care mi-l întinde în gură. Ma'ii mă privește cu atenție, apoi adulmecă mâncarea din propriul castron. Delicat, ia lingura cu mâna lui ca o gheară, pocnind din degetele lungi, și începe să mănânce de zici că e regina Angliei. Kai îmi urmează exemplul cu pâinea. Mâncăm în tăcere, mai mult sau mai puțin, schimbând câte o vorbă când și când, fiecare cu nasul în castronul lui. Deși mai mult s-a alintat cu lingura aia, Coiotul termină primul. Se șterge la gură grosolan cu mâneca, soarbe ce a mai rămas din cafea, pune cana jos și-și ia pălăria de pe masa de alături.

– *Ahéheé*, Magdalena, zice el. A venit vremea să ne luăm rămas-bun.

Se întoarce spre Kai.

– Mi-a făcut plăcere compania ta în seara asta, Kai Arviso. Așa că o să-ți las un dar. Poți să mă chemi și eu te voi auzi. Spune-mi numele de patru ori în cele patru zări, la răsăritul sau la apusul soarelui, când se schimbă ziua. Dacă voi binevoi, voi veni la tine.

– Dacă?

Ma'ii ridică din umeri.

– Sunt ocupat, și Dinétah e mare.

Nu e cine știe ce dar, dar Kai e serios când îi răspunde.

– Îți mulțumesc.

– Splendid!

Coiotul se ridică, își pune pălăria pe cap. Își ia bastonul cu o reverență și clipește domol din ochii lui ca alama.

– Vii cu mine câteva momente, Magdalena?

Îi arunc o privire lui Kai, întrebându-mă dacă nu cumva știe ce vrea Ma'ii, dar nu-mi dă niciun indiciu. Mă ridic cu greu din fotoliu și mă îndrept spre ușă cu Coiotul. Mă simt caraghios.

Nu ne-am îndepărtat de Kai decât cu câțiva metri, așa că ideea de confidențialitate e ridicolă. Dar Coiotului nu pare să-i pese.

– E plăcut. Fermecător. Și are niște mâini! exclamă Ma'ii, scuturându-se înfiorat, făcând poalele hainei de culoarea părului de cămilă să se legene. Ar putea deveni un amant foarte bun.

– O să-l anunț că ești interesat.

Nu că el nu ne-ar auzi fiecare cuvânt.

– Nu pentru mine, zice Ma'ii enervat. Pentru tine.

Mă apucă de braț, cu o mină serioasă, cu ochii reci ca zorii de zi. Îmi șoptește în ureche, cu gura atât de aproape, că îi simt respirația caldă și umedă pe obraz.

– Uită-l pe Neizgháni. E o creatură profund egoistă. Nu te iubește. Nu poate. Pentru el nu ești altceva decât o distracție de-o clipă, o fantezie, o ciudățenie de care acum s-a plictisit, îmi zice Coiotul, iar degetele lui mă strâng ca o menghină, unghiile lui îmi intră în carne. Ucigașul de monștri nu va face decât să te dezamăgească, îmi sâsâie ca un șarpe.

– Neizgháni nu e treaba ta.

Toată bunăvoința mi-a dispărut din voce, iar privirea mi-a devenit rece și neprietenoasă. Iată-l pe Coiotul pe care îl știu eu, ascuns pentru câteva ceasuri sub masca prieteniei, dar revenit acum în toată cruzimea lui dintotdeauna. Avertismentul său mă lovește mai puternic decât toate insinuările dinainte.

M-a mai scos el din minți și cu alte ocazii, trezind amintiri nedorite, însă acelea, oricât de dureroase, se refereau la lucruri întâmplate cu ani în urmă, asupra cărora distanța mi-a oferit un oarecare control. Pot să le las deoparte, să le îngrop, să mă păzesc de groaza pe care o produc. Ceea ce-mi spune Ma'ii acum despre Neizgháni mă lovește în altă parte, undeva în temerile mele cu privire la prezent, la locul și timpul în care mă aflu și de care nu mă pot îndepărta suficient ca să mă protejez. Ceea ce

n-am recunoscut față de mine însămi, ceea ce nu pot nici acum recunoaște e că Ma'ii are dreptate. Neizghání m-a părăsit fără să se uite înapoi, fără să-i pese nici cât negru sub unghie. Și de atunci, niciun cuvânt. Ca și cum aș fi fost deja uitată.

Indiferent că sunt un monstru sau nu, ar fi trebuit să-i pese. Ar fi trebuit să găsească o modalitate de a lua legătura cu mine. Ar fi trebuit să-mi permită să aleg dacă să mor sau nu de sabia lui, înainte să mă lase singură.

Probabil că Ma'ii citește ceva pe fața mea, ceva care-l surprinde. Poate că nu se aștepta ca insulta să conțină chiar atâta adevăr. Își retrage mâna, își așază haina pe umeri și se încruntă la mine.

– Îți sugerez să pornești imediat spre Canionul de Chelly. Găsește-l pe Níłch'i, folosește inelele și cheamă-mă.

Vocea îi e iritată la culme. Se oprește ca să-și verifice butonii de la manșete.

– Înțelege că e important.

Deschid gura pentru a-i reaminti că nu am acceptat misiunea, dar el deja a plecat. Nici măcar nu l-am văzut când a deschis ușa.

– Unde a dispărut? mă întreabă Kai, venind în spatele meu.

– Așteaptă, îi răspund, ridicând mâna.

Un moment mai târziu, un fulger orbitor inundă rulota. Kai înjură în barbă, iar eu clipesc des, încerc să disipez liniile roșii care îmi brăzdează vederea.

– Cum face chestia asta?

Ridic din umeri.

– Toți fac așa. Aș vrea și eu să știu. Cu siguranță ne-ar scuti de atâta consum de carburant.

Kai șterge marginile castronului, băgând în gură ultimele rămășițe de mâncare. Printre îmbucături, mă întreabă:

– Deci ăsta a fost *Coiotul*?

A terminat și împinge castronul, apoi se lasă pe spate, întinzându-și trupul mlădios și încrucișându-și picioarele sub măsuța de cafea, cu brațele sub cap.

– Nu e cum mă așteptam.

– Dar la ce te așteptai?

– Nu știu. Poate ceva mai puțin serios. Toate poveștile pe care le-am auzit despre Coiot îl înfățișează drept un soi de clovn, de nebun, explică el, apoi ridică din umeri. Nu mi s-a părut atât de rău.

Mă uit la el printre gene și dau să protestez.

– Nu mă înțelege greșit, intervine el, închizându-mi gura. E destul de copleșitor și oarecum și pervers. Îți jur, cred că jumătate din timp mi s-a uitat mai degrabă la șliț, decât în ochi.

Simt că mă fac stacojie la față, dar Kai continuă să vorbească.

– Și-ți dă și fiori reci pe șira spinării, cu ochii ăia galbeni și dinții asemenea.

Se scutură din toate mădularele.

– Acum arată destul de uman și în secunda imediat următoare simți ceva dedesubt, parcă ar purta un costum din piele de om, dar fără să fie de fapt om.

– Poate să fie destul de ciudat, recunosc eu.

Kai chicotește, amuzat de eufemismul meu.

– Dar numai nebun nu e.

Mă așez în fața lui, pe brațul fotoliului.

– Adevărul e că nu l-am văzut niciodată purtându-se așa.

– Așa, cum?

– Fiind atât de vorbăreț. Dispus să-ți spună povești.

– Ție nu ți-a spus niciodată povești?

– Singurele povești pe care mi le-a spus mie vreodată au fost povești de groază. Despre bursuci care l-au omorât în bătaie sau despre păsări care i-au scos ochii cu ciocul. Chestii de genul ăsta.

Kai se holbează la mine.

– Ce e?

– Nimic, doar că...

Ezită un moment, parcă nesigur de cum o să-i sune următoarele cuvinte.

– Pot să-ți dau un sfat?

Îi fac semn că da.

– Unii oameni cred că poți să-ți distrugi dușmanii dacă ți-i faci prieteni.

Cântăresc cu atenție cuvintele lui.

– Adică tu asta făceai mai înainte? Distrugeai un dușman?

– Nu asta făceam?

– Mie mi se pare că și o pușcă funcționează destul de bine.

Se uită o clipă în ochii mei. Apoi râde.

– Ești o femeie dură, Mags, conchide el. Nu te supăra pe mine, pentru că-mi placi. Și aș vrea să te cunosc mai bine. Dar nu cred că multe prietenii se cimentează cu praf de pușcă.

– Cine zice?

El râde iar și îmi face plăcere să-l aud. E un sunet frumos. E plăcut să-l am aici, cu mine. Nu m-aș fi descurcat atât de bine la întâlnirea cu Ma'ii dacă n-ar fi fost el.

Un lătrat îndepărtat mă face să ridic capul să rânjesc.

– Mi s-au întors câinii.

– Unde au fost?

– Nu știu, dar întotdeauna se cară atunci când apare Ma'ii. Probabil e o chestie canină, îi zic și mă ridic, mă întind și casc de-mi trosnesc fălcile. Haide! Vă fac cunoștință. Poți să mă ajuți să le dau de mâncare, apoi îți arăt unde o să dormi.

– Adică n-o să dorm cu tine?

O zice ca pe o glumă, dar pe mine mă ia complet pe nepregătite și mă opresc ca trăsnită. Creierul îmi repetă că nu e nimic altceva decât o glumă nevinovată, un flirt și ar fi trebuit să-mi dau seama că avea să urmeze, după toate insinuările lui Ma'ii de mai devreme potrivit cărora Kai e noul meu iubit și după petitul lipsit de subtilitate al lui Tah. Știu că ar trebui să flirtez și eu drept răspuns și să-i zic să nu-și forțeze norocul, dar nu reușesc să rostesc cuvintele.

Kai și-a dat seama, e clar, pentru că bate imediat în retragere.

– Am glumit. M-am gândit că, dacă m-ai invitat la tine acasă... continuă el, apoi ezită. O să dorm aici. E bine așa. Canapeaua arată bine.

Nu știu ce să zic. Cum să-i explic. Mă uit la el. Trupul zvelt și înalt, părul în dezordine și zâmbetul dezarmant. Pun pariu că fetele nu refuză așa ceva. De ce-ar refuza? Nu pot să neg că ideea e tentantă. Kai ar putea fi ceva ușor și lipsit de complicații. Un trup cald și dispus să-mi alunge amintirile neplăcute. Cineva care nu e Neizghání.

Adevărul e că ar putea fi exact ce am eu nevoie, dar nu e ce vreau.

– Lucrurile nu sunt cum par, Kai.

El rămâne tăcut o vreme, înainte să spună:

– Ar putea fi, totuși. În ce ne privește pe noi, adică. Cel puțin pentru noaptea asta. Dacă vrei. Fără alte angajamente. Doar... puțină distracție.

– Eu... am pe cineva. Cineva pe care...

Îi simt privirea, întrebarea din ea. Dacă ai pe cineva, unde e? L-a auzit pe Ma'ii vorbind de Neizghání. Probabil crede că îmi fac iluzii deșarte, așa cum crede și Ma'ii. Dar mie nu-mi rămâne decât speranța.

Îi fac semn spre lada care îmi servește drept măsuță.

– Sunt pături aici. Ia-ți ce-ți trebuie.

– Pot să te mai întreb o chestie? spune el repede, înainte să dispar. Mi-ai zis că pot. Să te întreb.

I-am zis, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

– Dă-i drumul.

– De ce-i suporți toate nazurile?

La început mă gândesc că se referă la Neizghání, dar apoi îmi dau seama că vorbește despre Ma'ii.

– Cum ai constatat și tu, nu e așa de rău. Trebuie doar să știi la ce să te aștepți.

– Și la ce te aștepți?

– Toată sporovăiala lui despre prietenie, chestia asta nu e reală pentru el. Ma'ii e un oportunist. Se poartă bine câtă vreme aveți aceleași interese, dar, dacă i se ivește ocazia, se întoarce împotriva ta fără prea multe discuții.

– Dar tu pui preț pe prietenie, nu-i așa?

– Sigur.

– Atunci poate că noi doi putem fi prieteni, îmi zice el. Doar prieteni, nimic altceva, adaugă grăbit, când vede expresia de pe chipul meu. Dacă vrei.

Pentru o secundă, nu știu exact ce-aș putea răspunde. E ultimul lucru la care m-am așteptat și nu am un răspuns. Văd cum deschide gura, parcă ar vrea să retracteze, dar nu-mi doresc s-o facă. Dar nu știu nici cum să-l opresc.

Tresărim amândoi din cauza unei bufnituri puternice în ușă, urmată imediat de un schelălăit. Tensiunea din încăpere se risipește și niciunul dintre noi nu mai trebuie să spună nimic.

Kai râde înfundat. Își freacă fața cu ambele mâini, apoi și le trece prin păr. Deschide gura, ca și cum ar vrea să mai adauge ceva, dar se răzgândește.

– Păi, e cam penibil, comentează el, apoi se uită prin cameră, cu un aer resemnat. N-ai cumva ceva de băut pe aici? Whisky sau bere făcută în casă? Nu sunt năzuros la băutură.

Vreau să-i răspund că am putea fi prieteni, dar în schimb îi zic:

– Toată băutura pe care o am ajunge în camionetă.

– Mda, corect.

Oftează din rărunchi, după care se ridică din fotoliu.

– Dar cu bateriile alea ce se mai aude? Nu le-am mai căutat.

– E un sertar cu diverse chestii în bucătărie.

Lasă bărbia în piept, ca și cum ar avea o povară atârnată de gât, ceva greu, dar invizibil. Apoi îmi face semn din cap.

– După asta cred că-ți zic noapte bună. OK?

Ridic din umeri, cu brațele încrucișate la piept.

Se îndreaptă spre bucătărie. Mă uit cum dispare în spatele ușilor batante. Mă întreb o clipă dacă am făcut alegerea corectă cu el în seara asta. Mă întreb dacă am făcut alegerea corectă în legătură cu orice în seara asta. Apoi o las baltă. Mă duc să hrănesc câinii.

Când mă întorc, găsesc castroanele strânse de pe masă și pe Kai culcat pe canapea, așa cum a spus, vârât sub una dintre păturile mele de rezervă. Stă cu spatele la mine și nu-i deslușesc decât conturul umerilor și coama de păr negru. Nu știu dacă doarme deja sau nu, dar e liniștit și nu văd nicio baterie pe masă, așa că las traista la ușă, pricepând mesajul.

Încui ușa din față și sting luminile.

În dormitor, cu ușa închisă, mă dezbrac până la chiloți și mă bag în pat. Mi-am adus Glockul din camionetă și-l strecor între saltea și podea. N-a încercat nimeni până acum să-mi spargă rulota și sunt sigură că m-ar anunța câinii dacă cineva

ar da târcoale pe teritoriul lor noaptea, dar mă simt mai în siguranță cu pistolul sub mine.

Rămân trează multă vreme. Aud respirația lui Kai din încăperea cealaltă prin ușa subțire a dormitorului. Într-un târziu, respirația lui devine mai profundă, transformându-se într-un sforăit egal. Abia după aceea simt cum mă fură somnul, gândindu-mă la o viață în care flirtul e distractiv și prietenia e ceva ce poate fi ușor obținut. Dar nici măcar în visele mele nu reușesc să ajung acolo.

16

Alerg, vânând ceva nevăzut care vine de pe versantul unui munte acoperit de o pădure de pini. Sau dintr-un canion cu pereții din stâncă roșie. Sau pe un platou cu tufe de salvie. În fiecare vis sunt singură, doar eu și prada mea. Singurele sunete pe care le aud sunt propria respirație chinuită și ritmul constant al pașilor mei alergând pe munte. Prin canion. Pe platou. Singurul sentiment, cel al euforiei vânătorii. Ca de obicei, prada mea e cu un pas înainte, o văd pentru o clipă, apoi e ascunsă de un pâlc de copaci, de căderea bruscă a vreunui pârâu, de o spirală neștiută a vreunei cărări prăfuite. Pun în sfârșit ochii pe prada pierdută o vreme în peisaj, dezvăluită apoi de lumina unui milion de stele, de strălucirea lunii pline sau a soarelui de deșert. Rânjind triumfătoare, ridic pușca cu mâinile alunecoase de transpirație. Apăs pe trăgaci, trimițând înainte proiectilul fatal. Prada cade la pământ. Mă grăbesc să ajung la ea, cu blana mea lungă de coiot fluturând în vânt.

Însă cel pe care l-am împușcat e Kai. Are o gaură în piept până în partea cealaltă. Mă privește acuzator. Buzele, umede de sânge, se deschid și-mi vorbesc. Mă apropii să aud. Sau pentru un sărut.

Dar nu are decât un cuvânt pentru mine.

Monstru!

***

Visul mă trezește și mă gândesc că am dormit destul. Aerul e rece și aspru și, cum n-am niciun fel de căldură în rulotă și soarele încă nu s-a ridicat pe cer, răceala deșertului a pătruns în podele și în pereți. Mă îmbrac tremurând, atât din cauza frigului, cât și a ororilor visului. Pantaloni strâmți și negri și un tricou de bumbac. Îmi înfășor cu atenție legătorile mocasinilor în jurul gleznelor, înnodându-le sub genunchi și îndesând dedesubt capetele. Îmi pun cuțitele la loc, Bökerul la brâu. Îmi trag o căciulă de lână pe cap și mănuși fără degete. Știu că mai târziu soarele va fi nemilos, dar pentru moment am nevoie de straturile astea peste piele ca să mă simt bine.

Kai e tolănit pe canapeaua din living, complet inconștient de moartea oribilă pe care a avut-o în mintea mea și la fel de indiferent. Un picior cu șosetă i-a ieșit de sub pătură, prea lung ca să încapă pe canapeaua mea mică, și atârnă pe podea. Doarme pe spate, cu brațele încrucișate relaxat deasupra capului.

Era el frumos ieri, dar azi e și mai frumos. Genele lungi se odihnesc peste pometii perfect conturați, umbrind chipul îndulcit de somn.

Dar eu nu-l pot vedea decât pe Kai cel din vis, însângerat și cu o gaură în inimă.

Mă cutremur atât de tare, că-mi simt mușchii protestând. Simt ceva fierbinte care amenință să mă ardă pe dinăuntru și înghit în sec. Tulburată, mă duc la el și îl scutur de umăr.

– Trezește-te!

El nu se mișcă, așa că mai încerc o dată.

De data asta, mijește un ochi. Se uită la mine parcă încercând să-și aducă aminte cine sunt, apoi îl închide la loc.

– Trebuie să te trezești, îi zic.

– Acum?

Cască, dezorientat total pentru că se află într-un loc nefamiliar.

– Cât e ceasul? Măcar e soarele pe cer?

– Haide, scoală-te! Mă duc să încălzesc cafeaua rămasă de ieri.

Și chiar asta am de gând să fac, dar, odată ajunsă în bucătărie, mă pomenesc uitându-mă în gol. Soarele începe să-și facă apariția de după crestele munților și primele raze ale zorilor se răspândesc prin fereastra mea, căzând pe mâinile mele încleștate pe blat. Privesc lumina cum mi se mișcă pe piele. Degetele mele sunt maronii și presărate cu mici tăieturi de la lupta cu *tsé naayéé'*. Rănile mai noi se asortează cu bătăturile și cicatricile aspre și albe ale rănilor mai vechi. Unghiile îmi sunt scurte și tocite și majoritatea sunt acoperite de pete mici, albe, dovezi ale degetelor sfărâmate și ale traumelor de tot soiul la care au fost supuse.

Traume, cicatrici. Asta știu, la asta mă pricep. Să vomit urâciune în lumea asta, cum mi-a zis Longarm. Cuvintele lui, alimentate de vis, mă lovesc cu toată forța acum și dintr-odată mă simt ridicolă la gândul că eu și Kai am putea fi prieteni, mai mult decât prieteni. Simt cum mă clatin, ametită de teribila revelație, în timp ce pereții par să se închidă în jurul meu.

– Mags?

O voce îndepărtată mă recheamă dinaintea valului care amenință să se prăbușească peste mine și totul începe să se învârtă.

– Mags?

Când mâna mă atinge pe umăr, mă întorc cu viteză. Antrenamentul și instinctul acționează instantaneu și, până să încep să gândesc clar, îl țintuiesc pe Kai de perete, cu cuțitul la gât, înainte să-mi aduc aminte măcar unde sunt. Cine sunt. Și ce sunt pe cale să fac.

Oripilată, mă dau înapoi, împiedicându-mă. Mă lovesc cu șoldul de colțul dulapului atât de tare, că-mi vine să urlu. Pun cuțitul înapoi în teacă la fel de repede cum l-am scos.

– Încetează să-mi mai spui așa, bolborosesc. Nu e numele meu.

– Cum vrei, zice el, treaz de-a binelea acum. Și îngrozit.

Fac alți câțiva pași în spate, cu mintea lucrând frenetic, căutând disperată în jur să mă agăț de ceva solid. Kai nu se mișcă, ci doar mă privește, cu ochii strălucitori. E palid, transpirat la tâmple, dar mâinile îi atârnă pe lângă corp și nu e panicat deloc. Ceea ce nu pot spune despre mine.

Mă dau înapoi până mă lovesc de plită. Mă întorc și pornesc aragazul. Mormăi ceva despre cafea, îmi aduc aminte că am pomenit de asta mai devreme. Par nebună, așa că închid gura.

El încă mă privește, dar uimirea a dispărut de pe chipul lui și acum văd cum frica se transformă în grijă. Iar compasiunea lui e ultimul lucru de care am nevoie în momentul ăsta.

– Ești în regulă? mă întreabă.

Scutur din cap.

– Mă duc să încarc camioneta, mormăi. Ai grijă de cafea, să nu dea în foc.

Nu aștept să-mi răspundă. Ies valvârtej pe ușă și nu mă calmez până nu mă văd afară.

17

— Ce s-a întâmplat mai înainte?

Suntem în camionetă, reluând călătoria de ieri spre sud, către Tse Bonito. Pușca e înapoi pe suportul ei și am niște muniție în plus, o parte cu amestecul meu special și o parte cu praf de pușcă obișnuit, în pachete cu câte douăzeci și patru de cartușe băgate sub scaunul din față. Glockul e pus în buzunarul portierei, torpedoul fiind prea departe de mine azi ca să mă simt în siguranță. Misterioasa traistă cu inele a Coiotului e îndesată în spatele scaunului meu, iar geanta plină de CD-uri a lui Kai e la picioarele lui.

N-am schimbat o vorbă cu Kai de când am plecat de acasă. Nu sunt în stare. Resimt rușinea atacului de panică în stomac, ca o bombă cu acid. Îmi spun că e din cauza amintirilor pe care le-a stârnit în mine Coiotul, a viselor sângeroase, dar sunt îngrijorată. Știu cât de aproape ajung uneori de marginea prăpastiei și acum simt că e din ce în ce mai rău. Dar nu pot să-i spun asta lui Kai.

– Nu sunt în apele mele înainte de prima cană de cafea, glumesc eu.

– Pe naiba!

Nu râde, dar pare mai degrabă curios decât furios și nu mă sâcâie să-i răspund. Îi zâmbesc cu recunoștință, încercând să-mi exprim regretul. Îi ia ceva mai mult timp, dar îmi zâmbește și el.

– Nu trebuie să faci chestia asta singură, să știi.

– Poftim?

– Dacă asta te sperie. Am zis că îți voi fi partener și am vorbit cât se poate de serios, spune el, cu un zâmbet. În ciuda cuțitului de la beregată.

– Cred că e mai bine să sărim peste faza cu parteneriatul, îi răspund. Îți mulțumesc pentru ofertă, dar... adaug eu, clătinând din cap.

Zilele astea nu sunt o companie bună pentru nimeni care se sperie așa de ușor cum o face Kai Arviso.

– Asta înseamnă că te-ai hotărât să accepți propunerea Coiotului?

Mă încrunt, surprinsă.

– De unde știi despre ea?

– Coiotul a pomenit de misiune azi-noapte, înainte să plece. În plus, am ascultat la ușă, înainte să intru. Canionul de Chelly. Níłch'i. Crezi că poți s-o faci?

– Ai ascultat la ușă?

O parte din vina de a-i fi ținut cuțitul la gât se mai risipește.

– Și apoi m-am uitat și în traistă. Aia pe care a lăsat-o Ma'ii. Cred că știu ce sunt inelele alea. Le-am recunoscut din lucrările tatei.

Vina s-a dus de tot. Scutur din cap, sceptică.

– Am crezut că dormi. Te-am auzit sforăind.

Se uită la mine.

– Zău așa, Mags! Un truc vechi de când lumea. Dacă nu voiai să văd ce e în traistă, n-ar fi trebuit s-o ții lângă canapea.

– Erai musafir în casa mea. Un musafir normal mi-ar fi respectat intimitatea. N-ar fi ascultat pe la uși și nu și-ar fi băgat nasul în lucrurile mele.

– Nu-i corect. Eu voiam doar să știu.

– Și asta îți dă vreun drept? Nu te-a învățat maică-ta niciun fel de maniere?

– Mama e moartă, spune cu oarecare indiferență, dar întoarce capul și se uită pe geam. N-a supraviețuit Apei Mari.

Oftez, furia scurgându-se din mine, făcându-mă să mă simt de rahat.

– Îmi pare rău.

El ridică din umeri și-și drege vocea, ca și cum s-ar îneca, încercând să înghită ceva tare. Însă vorbește pe un ton relaxat.

– Nu e singura. Ultima dată când am verificat, vreo două miliarde de oameni n-au supraviețuit Apei Mari. Și apoi încă vreo sută de milioane au murit după potop. Au fost vremuri nenorocite pentru toată lumea, dacă înțelegi la ce mă refer.

Îi fac semn că da. Ce ar trebui să zic? Nu m-am priceput niciodată să reacționez la emoțiile celorlalți.

– Era plecată pe Coasta de Est, la o conferință, povestește el. Washington D.C. Era expertă în țesături tradiționale. Participa în calitate de consultant la o expoziție de la Smithsonian când a început furtuna. Zborurile au fost anulate și, în câteva ore, autostrăzile au devenit impracticabile. Îți aduci aminte cum a fost. Liniile telefonice erau supraîncărcate și n-au rezistat. Au urmat penele de curent, continuă el, cu un râs amar. Știi, întotdeauna spun că a murit în timpul Apei Mari, însă e doar o bănuială. Nu avem nici cea mai vagă idee despre ce s-a întâmplat de fapt. Noi nu știm decât că nu s-a mai întors.

– Care „noi"?

– Eu și tata. Și el era profesor la universitate. Ți-am mai zis. Nu și-a revenit niciodată după ce-a pierdut-o pe mama. Când au închis de tot universitatea, el deja nu mai mergea la cursuri de luni întregi. Când acoliții lui Urioste au început să adune oamenii să sape puțuri de apă potabilă și să construiască bazine de captare în munți ca parte a lucrărilor de dezvoltare a infrastructurii, el a fost printre primii voluntari. Atunci l-am văzut ultima dată. Bănuiesc că s-a gândit că sunt destul de mare ca să-mi port singur de grijă. M-am înhăitat cu alți puști lăsați de izbeliște. O vreme, am trăit visul oricărui adolescent, înțelegi? Am locuit în case abandonate, am furat tot felul de chestii de care aveam nevoie. Era întotdeauna de lucru cu ziua la una dintre Familii. Așa că lucram când era nevoie și petreceam în restul timpului. Sex, droguri și rock'n-roll.

Îmi oferă deja familiarul lui surâs, dar care acum nu i se reflectă și în ochi.

– Petrecerile cu șampanie de care îmi ziceai.

– Îhî.

– Și ce s-a întâmplat?

– S-a dus dracului totul, cum se întâmplă întotdeauna până la urmă, răspunde el, trecându-și o mână prin păr. E o poveste tâmpită. Ba chiar un clișeu. Am făcut ceva necugetat, oameni la care țineam au avut de suferit și acum alde Urioste îmi vor capul.

– Urioste? Ăștia sunt tipii de care ai pomenit în Burque?

– Familia, zice el. Și da.

Mărturisirile lui atârnă greu între noi. Știu că încearcă să repare ce s-a întâmplat azi-noapte, să-mi împărtășească ceva despre el care să fie suficient de personal încât să reconstruiască o oarecare încredere și apreciez gestul. Dar nu intenționez să-l transform într-un gest reciproc. Ce pot să fac însă e să-mi cer scuze pentru azi-dimineață.

– Kai, în legătură cu azi-dimineață. Faza cu cuțitul.

– Nu-i nimic. Înțeleg. N-ar fi trebuit să te ating așa. N-o să se mai repete.

– Nu, ideea e că...

Înclină capul și se uită la mine.

– E în regulă. Sunt în regulă. Și crede-mă că nu te pricepi să-ți ceri scuze. Așa că hai s-o lăsăm baltă, bine?

Înghit, surprinzător de ușurată.

– Bine.

– Care e povestea ta cu Apa Mare?

– O știi deja.

– Te referi la chestia cu mentorul tău, Neizghání? Coiotul pare interesat de el, nu glumă.

– Obsedat, recunosc eu.

– Dar ce a fost înaintea lui? Ce-ai făcut înainte?

– Nimic din ce a fost înainte nu contează.

El se încruntă.

– Nu cred așa ceva. N-ai avut familie? Frați? Surori?

Vocea îmi e mai calmă decât mi-a fost vreodată.

– Am crescut cu *nalí*. Până a murit. Apoi am stat cu Neizghání.

– Și apoi?

– Și apoi a plecat. Sfârșitul poveștii.

– Mda, cunosc sentimentul.

Sunt gata să-i răspund că habar n-are cum mă simt, dar îmi aduc aminte ce-a zis despre tatăl lui. Îmi țin gura.

– Toată lumea are o poveste tristă în ziua de azi, nu? Deprimante al naibii, dacă e să mă întrebi pe mine. Hai să vorbim despre ceva vesel.

Îmi face șmecherește cu ochiul și îi zâmbesc fără să vreau.

– La ce te gândești? Licorni? Curcubeie? Pace în lume?

– Ce e aia?

– N-ai auzit niciodată de ideea de pace în lume?

– Mă refeream la chestia aia din fața noastră.

Ne uităm la vreo șase siluete care se întrupează din ceața dimineții la nici cincizeci de metri în fața noastră. Nu sunt monștri, de atâta lucru îmi dau seama. Sau, cel puțin, nu genul de monștri pe care îi vânăm noi. Acești monștri arată uman.

– Musafiri, îl avertizez pe Kai și el se îndreaptă de spate ca să vadă mai bine.

– Bandiți?

– O să aflăm imediat.

Mă gândesc să măresc viteza și să-mi croiesc drum printre ei cu mașina. Însă iau piciorul de pe accelerație. Învârt maneta să deschid fereastra. Aud în spate scârțâitul prelung al unei motociclete care virează undeva, în afara razei mele vizuale. Mai multe motociclete. Fără îndoială, așteaptă să vadă dacă fug. Nu sunt proastă. Dacă fug acum, nu fac decât să le dau un motiv să mă urmărească.

Bărbații care ne înconjoară camioneta poartă cizme și uniforme militare. Au fața acoperită până sub ochi cu o bandană neagră, cu conturul părții de jos al unui craniu uman desenat pe ea; mandibula albă și șiruri de dinți ca un gard alb ies în evidență în lumina nemiloasă a dimineții.

– Nu sunt bandiți, îi zic lui Kai. Dar nici nu suntem în afara oricărui pericol încă.

– Îi știi?

– Într-un fel. Îl știu pe șeful lor.

– Au arme mari.

– AK-47, confirm eu. Dar nu vor să ne împuște. Dacă voiau, le aveau îndreptate spre noi. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

– Sigur, aprobă el, nu foarte convins.

– Ei sunt *Dibáá' Ashiiké*, îi explic.

– Băieții Însetați? De ce sunt însetați? întreabă Kai și clipește des, parcă pregătindu-se de ce e mai rău. Zi-mi că nu de sânge.

– Depinde. În general, caută marfă. Aur, apă, alcool contrafăcut. Sunt mercenari, deci, în principiu, sunt însetați de orice le aduce un ban. Am lucrat pentru ei la un moment dat. L-am căutat pe unu' ieșit pe cauțiune. Șeful lor, Hastiin, mă cunoaște. Suntem un soi de prieteni.

Imediat, ca și cum ar fi încercat să mă contrazică, soldatul cel mai apropiat ridică arma și o îndreaptă spre mine.

Kai oftează zgomotos. Își pune ochelarii de soare pe nas.

– Ești chiar așa de sigură?

18

Băieții Însetați ne somează să ieșim de pe șosea. N-are sens să ne împotrivim. Nu doar că sunt mai mulți și au arme mai puternice, dar sunt și curioasă pentru ce ne-au oprit. Băiatul care ne ordonă să tragem pe dreapta și să oprim motorul nu ne explică nimic. Doar ne cere să așteptăm.

Hastiin ajunge în sfârșit la geamul meu. E îmbrăcat în aceeași uniformă ca restul Băieților Însetați, poartă pantaloni albaștri, bocanci mari, negri și eșarfa cu cap de mort legată la gât. Fața îi e slabă și aspră în lumina dimineții, toată numai oase ascuțite și umbre adânci, are părul tuns scurt și barbă de o zi. Umblă vorba că a fost în prima linie în Războaiele Energetice, unul dintre Protectorii originali din tabăra protestatarilor împotriva Conductei Transcontinentale, cel care a văzut primul val de victime. Se zice că a inhalat o grămadă de gaz paralizant și că asta i-a distrus ceva în creier, astfel că acum nu poate să stea locului o clipă. Degetele lui bat întruna darabana pe marginea geamului meu, toată energia lui fiind concentrată asupra noastră.

– Hastiin, îi zic în chip de salut.

Nici măcar nu se deranjează să se uite în direcția mea. Ochii lui sunt fixați asupra lui Kai, parcă eu nici n-aș fi vorbit. I se prezintă lui Kai, întinzându-i o mână slabă și plină de cicatrici.

Kai îmi aruncă o privire întrebătoare, înainte să se întindă peste mine și să-i strângă mâna.

– Kai Arviso.

– Frumoasă cravată, Kai. Mergi la vreo ocazie specială, ceva? întreabă Hastiin, cu vocea ca niște roți scrâșnind pe pietriș.

Kai își ridică cravata argintie dungată, se uită la ea, o lasă să cadă la loc.

– Mersi. Ocazia specială a fost ieri. Cravata e de atunci.

Hastiin încuviințează din cap.

– Îmi cer scuze că te reții, dar băieții mei au auzit că s-au întâmplat niște lucruri bizare în vale. Ne-am gândit că e de datoria noastră să-i avertizăm pe cei care trec pe aici.

– Lucruri bizare? îl întreb. Ce fel de lucruri bizare?

Hastiin încă se uită la Kai când răspunde.

– Se pare că a fost zărit un monstru cam la o oră spre nord de aici, lângă Lukachukai. O fată a fost omorâtă și se zvonește că ar mai rătăci și alți monștri ca ăla prin munți.

Kai se încruntă. Se uită când la unul, când la celălalt, căutând un indiciu care să-l lămurească de ce e Hastiin atât de hotărât să mă ignore. Clatin din cap scârbită, dar Hastiin continuă să mă ignore și-i arată lui Kai dinții, probabil într-o încercare de a zâmbi.

Kai face un semn spre mine.

– O știi pe Maggie aici de față?

– Mi-e teamă că o să te rog să rămâi aici, cu noi, o vreme. N-ar trebui să dureze mai mult de o oră. Nu vreau să-ți provoc vreun neajuns, dar am o patrulă trimisă în recunoaștere și, până nu se întoarce, nu te pot lăsa să te hazardezi așa, în necunoscut.

– Foarte amabil din partea ta, comentează Kai.

– Nu e vorba de niciun fel de amabilitate. Dacă ți se întâmplă ceva, nu pot risca să trimit alți oameni ca să te salveze și nu pot permite să ajungi hrană pentru monștri, încurajându-i

în felul ăsta, adaugă el, arătându-și iar dinții. Așa că aș aprecia foarte mult dacă ai binevoi să dai curs rugăminții mele.

Mă chinui să nu mă arăt dezgustată de maniera exagerat de curtenitoare a lui Hastiin.

– Știm al dracului de bine care-i treaba cu monștrii ăia, îi zic. Eu l-am ucis pe cel din Lukachukai fiindcă băieții tăi nu au apărut și am văzut ce-au făcut în Crownpoint. Știu mai bine decât oricine cu ce ne confruntăm. Dacă ai avea juma' de creier, m-ai întreba despre asta în loc să mă ignori.

Hastiin continuă să se uite la Kai; sunt nevoită să-mi încrucișez mâinile în poală ca să nu-i trag vreo două individului. Trec câteva secunde și Băiatul Însetat nici măcar nu clipește. Dar degetele lui neliniștite s-au calmat și sunt acum încleștate pe portiera mea, semn sigur că m-a auzit.

– Ești un ticălos, îl înjur printre dinți.

Mă las pe spate și mă holbez la tavanul camionetei, cerând ajutor providenței să mă descurc cu bărbații care nu pricep pe ce lume trăiesc. Sunt destul de sigură că n-o să primesc niciun fel de ajutor, dar simt că trebuie să cer chiar și așa.

Kai încă are ochii cât cepele. Înclină capul încet spre Hastiin, aprobator.

– Îți mulțumesc pentru grijă. Dar sunt destul de convins că eu și Mags ne putem descurca și singuri. Așa că ar cam trebui să ne punem în mișcare.

– Mi s-a spus și că sunt niște incendii în Tse Bonito. Bănuiesc că lumea va fi evacuată. Cel mai bine ar fi să faceți cale întoarsă.

Mă îndrept brusc de spate.

– Incendii?

Tah e în Tse Bonito. Sigur, șansele ca vraciul să aibă vreo problemă cu incendiile sunt foarte mici. E în mijlocul târgului, înconjurat de prieteni care îl pot ajuta. Cel mai probabil e un

incendiu de vegetație de-a lungul autostrăzii, lucru destul de obișnuit. Sunt însă destul de periculoase din cauza secetei și aș vrea să trec totuși, în caz că se răspândește pe drum și ne prinde de partea asta a munților.

– Ar trebui să ne cărăm, îi zic lui Kai, întinzându-mă spre cheile de la mașină.

Mâna lui Hastiin, rapidă ca un șarpe, îmi lipește palma de volan. Se uită direct la mine. O privire dură și neclintită.

– Mi-e teamă că nu-i o rugăminte.

– Adică acu' vrei să vorbești cu mine? îi strig, scoasă din sărite.

Un mușchi îi zvâcnește pe față.

Îmi stăpânesc nervii și, cu tot calmul de care sunt în stare, îi zic:

– Dacă e un incendiu în Tse Bonito, atunci trebuie să ajungem acolo.

Afirmația mea sună cât se poate de rezonabil.

El clatină din cap.

– Prea riscant.

– Prea...

– Ar trebui să ne lași să trecem, mă întrerupe Kai.

E aplecat peste mine, și-a scos ochelarii de soare și se uită țintă la Hastiin.

– Trebuie să plecăm și tu trebuie să ne lași să trecem. N-o să-ți facem probleme. Te rog.

Hastiin își scarpină barba, răzuind cu degetele prin ea. Se holbează la Kai, cu gura deschisă, ca și cum ar vrea să spună ceva. Apoi o închide brusc, se dă la o parte din calea camionetei și, fără vreun alt sunet, ne face semn să trecem.

Nu stau pe gânduri. Pornesc motorul și o iau din loc. Trecem de mercenarii cu pușile lor mari.

– Chiar am crezut că n-o să ne lase, mormăi eu, depășindu-i pe Băieții Însetați care ne privesc cu expresia plictisită a celor obișnuiți să primească ordine.

– Câteodată, tot ce trebuie să faci e să folosești cuvântul magic, comentează Kai, lăsându-se înapoi în scaun.

Se uită peste umăr la Hastiin care a rămas în urmă. Când se întoarce, văd că zâmbește. Bate în bord, făcându-mă să tresar.

– Ce părere ai? mă întreabă.

– Părerea mea e că nimănui nu-i pasă dacă eu zic „te rog".

– Mă refer la zvonurile despre monștri. Crezi că ar trebui să ne întoarcem în munți? Să găsim patrula aia trimisă în recunoaștere, despre care vorbea tipul?

Scutur din cap.

– Dacă vedem monștri, îi ucidem. Dar e o pierdere de vreme să verificăm toate zvonurile nefondate, când avem deja o urmă care să ne ducă direct la sursă. Lasă-i pe Băieții Însetați să caute monștri. Noi trebuie să-l găsim pe vrăjitorul care i-a creat. A vâna monștri e cam ca a tăia crengile unui copac, când de fapt trebuie să tai trunchiul.

Se uită la mine, cu o expresie indescifrabilă.

– Ce e?

– Nimic. Doar că sunt impresionat.

– De ce, crezi că eu țintesc și trag, și abia după aia pun întrebări?

– Cam așa ceva.

– Mersi.

Râde. Și râd și eu cu el, o parte din tensiunea de mai înainte dintre noi dispărând.

– Crezi că ar trebui să ne îngrijorăm din cauza incendiului de care a pomenit tipu'? mă întreabă.

– Probabil că nu.

Se foiește în scaun.

– Mda, ai dreptate. Da' te deranjează dacă tragem o fugă pe la bunicul? De vreme ce oricum ne gândeam să ne oprim în Tse Bonito pentru baterii.

Avertismentul lui Longarm să nu mă mai apropii de Tse Bonito ar trebui măcar să mă facă să ezit, dar amenințările Ogarului Legii n-au însemnat niciodată prea mult pentru mine. O să avem grijă și o să ne ferim să fim văzuți. În plus, dacă e într-adevăr un incendiu, Longarm are deja cu ce să-și bată capul.

Kai se scutură, își freacă palmele și brațele.

– Ești bine?

– Ți s-a întâmplat vreodată să te treacă fiori brusc, din senin? Sunt sigur că nu e nimic. Doar că...

Se cutremură din nou. Nu spun nimic, dar calc accelerația.

Tăcem o vreme, fiecare pierzându-se în propriile gânduri, până când Kai mă întreabă:

– Ce i-ai făcut Însetatului ăluia de era așa de supărat?

Dau ochii peste cap.

– Tipu' e în stare să țină supărare până la moarte.

– Nu zău! Ieri mă gândeam că Ogarul ăla te urăște, dar tipul de azi...

– Mda, îi răspund, fluturând o mână, de parcă întâlnirea cu Băiatul Însetat a lăsat în urmă o duhoare ce trebuie eliminată. Toată lumea mă urăște. M-am prins.

– Ce i-ai făcut?

– Da' de ce presupui că i-am făcut ceva? îl întreb, vag ofuscată.

El chicotește.

– Te știu de douăzeci și patru de ore și până și eu îmi pot da seama că ai darul de a-i scoate pe oameni din minți. Vrei să-mi spui că nu i-ai făcut nimic?

– Bine, fie. A pierdut niște bani din cauza mea, acu' câteva luni. Era cauțiunea aia de care îți ziceam. E o poveste lungă și cretină, dacă mă întrebi pe mine, dar el nu poate trece peste asta.

Kai dă din cap gânditor.

– I-ai înapoiat banii?

– Să-i înapoiez? Nu funcționează așa. A fost o acțiune de recuperare care a mers prost. Nu-i datorez nimic.

– Da' ai zis că...

– M-a luat gura pe dinainte. Las-o baltă.

– Poate.

– Poate?

– Da, poate, repetă el și ridică din umeri. Poate că o să te ajut să rezolvi situația.

– Au trecut șase luni. Cum o să mă ajuți tu *acum* să rezolv chestia asta?

– Las-o în seama mea.

– Nu vreau să-i plătești tu...

– Nu, nu, nimic de felul ăsta. Doar o să vorbesc cu el.

– Să vorbești? Poate că ai reușit să-l prostești pe Longarm ieri, dar Hastiin e cu totul altă mâncare de pește. Nu e un idiot ca Ogarul. Doar că e... enervant. Încăpățânat.

– Îhî, știu. Nu-ți face griji. La naiba! Ia uită-te!

Îi urmăresc privirea dincolo de parbriz, spre ce e în fața noastră. Ne apropiem de intrarea în Tse Bonito, pe Autostrada 134. Un fum gros se ridică în rotocoale imense, nori urâți care pătează albastrul imaculat al cerului.

– Ce-i asta? șoptește el în timp ce eu încetinesc treptat. Nu e un foc de vegetație, cu siguranță. E...

Am o presimțire urâtă care îmi inundă tot corpul și-mi face sângele să fiarbă în cap. Focul se ridică de undeva din centrul aglomerației de magazine din zona în care locuiește Tah.

– Oh! exclam fără să vreau.

Vocea lui Kai se aude de la milioane de kilometri depărtare, înfășurată în câlți, aruncată într-un puț adânc, sub pânza freatică.

– Cred că arde coliba lui Tah.

19

Conduc pe lângă locul în care ieri era coliba lui Tah. Sau, mă rog, încerc să ajung cât mai aproape. Ogarii Legii au interzis accesul pe șoseaua principală în Tse Bonito cu bariere din lemn pictate în alb și albastru pe care scrie POLIȚIE, NU TRECEȚI și au redirecționat traficul pe cele două autostrăzi care ies din oraș, una prin est și alta prin vest.

Mă stăpânesc din răsputeri să nu trec cu camioneta prin bariera lor și să mă duc direct la ușa lui Tah. O voce interioară mă roagă să rămân calmă, să respir și să gândesc înainte de toate. Dar mâinile îmi tremură atât de puternic, că abia mai pot să le țin pe volan. Respirația mi-e sacadată și chinuită și toate gândurile mele sunt negre ca tăciunele.

În jurul baricadei, mai bine de zece Ogari în uniformele lor kaki GC frământă nervoși între degete centurile armelor și aruncă priviri stresate spre incendiu. O mulțime de localnici s-au adunat de-a lungul pantei care mărginește autostrada. Ne înghesuim de-a valma – polițiști, civili și mașini. Căscăm gura la flăcările ce țâșnesc din acoperișul colibei și la norul de fum negru, murdar, ce se ridică spre cer. Toți ne întindem gâturile ca niște cocostârci pentru a vedea mai bine dimensiunea dezastrului.

Toți, cu excepția unui om, care stă cu spatele la incendiu, cercetând din ochi mulțimea, uitându-se atent la chipuri și întipărindu-și-le în memorie.

– Longarm, șoptesc.

– Fir-ar să fie!

Vocea lui Kai e tensionată și, pentru prima dată, pare perfect serios. Și el l-a recunoscut pe Ogar, confruntarea de ieri fiind fără îndoială la fel de proaspătă în mintea lui ca și în a mea. Longarm poartă ochelari de soare negri și pălărie de cowboy, așa că nu pot să-i văd bine fața, dar am senzația că cercetează mulțimea căutându-mă pe mine.

Mă forțez să conduc până ajung cam la jumătate de kilometru de barieră. În stânga mea, Tse Bonito lasă loc terenurilor prăfoase unde se țin târguri, terenuri abandonate și părăginite în perioada asta a anului. La dreapta, nenumărate șiruri de grajduri goale – de metal, ruginite și pe moment părăsite –, turmele comunității păscând pe undeva la ora asta. Mă apropii de grajduri. Încă o camionetă n-o să iasă în evidență într-un astfel de loc și mai sunt destule ore până se întorc oile pentru înnoptat.

Parchez mașina și opresc motorul. Prin geamul deschis intră mirosul de iarbă amestecat cu al oilor, dar deasupra, copleșitor, simt mirosul dulceag, familiar, al lemnului ars și al metalului încins.

Stăm o vreme așa, privind amândoi fumul care se ridică în nori groși.

– Mă duc să văd ce s-a întâmplat, spune Kai într-un târziu.

Mă întind în spate să scot pușca. Abia atunci mâinile mi se opresc din tremurat și vocea mea interioară începe să se calmeze.

Kai se oprește cu mâna pe portieră, încruntat.

– Ce crezi că faci?

– Ce faci și tu. Merg să caut niște răspunsuri.

– Cu pușca?

– Ai o idee mai bună?

– Da. Vreo duzină chiar.

Deschid gura să-i zic ce cred eu despre ideile lui, când privirea îmi cade pe husa Glockului. Ezit. Prefer pușca – bătaia lungă, obișnuința de a o mânui și faptul că nimeni nu m-a considerat vreodată discretă –, dar și posibilitatea de a ascunde arma are meritele ei. Îmi aduc aminte de polițaii de la barieră. Pun pușca la loc și ascund Glockul în buzunarul hainei de piele.

Kai mă privește.

– Măcar lasă-mă pe mine să mă duc primul. Să încerc să vorbesc cu ei înainte să intri tu cu buldozerul.

– Nu, i-o retez eu. Te-am lăsat să vorbești ieri și uite ce s-a întâmplat.

Deschid portiera și cobor. Mirosul de ars e și mai puternic. Pământul sub picioare e solid, dar am senzația că ar putea să crape oricând și să mă înghită într-o clipită.

– Da, uite ce s-a întâmplat ieri, zice el, înfuriat acum. Am făcut în așa fel încât am scăpat de acolo basma curată și nimeni n-a fost rănit.

– Nimeni? Tu asta numești nimeni, fir-al al dracu'!

Îmi vine să mă iau la palme că l-am lăsat pe Tah singur acolo. Un bătrân care nici măcar nu avea o pușcă. Am fost atât de prinsă de conflictul meu cu Longarm, atât de convinsă că pe mine mă vrea, că mie vrea să-mi facă rău. Atât de dornică să-l las pe Kai să preia controlul și să ne scoată din încurcătură.

– Maggie.

Mă întorc spre Kai.

– Știu că ai făcut un soi de târg cu Longarm ieri. Ce înțelegere aveți?

– Ce vrei să zici?

– Vreau să zic că Ogarul nu ne-ar fi dat drumul cu una, cu două. Longarm voia să ne pună pielea pe băţ şi apoi, într-o secundă, vrei tu să-mi zici că ne-a lăsat să plecăm pur şi simplu? Cum v-aţi înţeles?

Îşi linge buzele.

– Nu e ce crezi tu.

– Pe dracu' nu e! Am fost acolo. Ce i-ai promis? Pe Tah? Ai cumpărat libertatea noastră cu preţul libertăţii lui Tah?

Deja încep să urlu, cu mâna în buzunar, strângând Glockul, fără măcar să-mi dau seama c-o fac. Ştiu că par ieşită din minţi, dar nu mă pot gândi decât la Tah. Singur. Speriat. Poate că... Oh, Dumnezeule mare!

– Ce? Nu. Nici n-are sens ce zici. M-ai văzut vorbind cu el. Ai fost acolo. Şi de ce l-ar vrea pe Tah?

– Tu să-mi spui.

– Suntem de aceeaşi parte a baricadei aici. Eu sunt de partea ta. Ce fel de monstru mă crezi?

Vocea îmi e calmă când îi răspund.

– Nu ştiu ce hram porţi, Kai, ce fel de monstru eşti. Dar am senzaţia că voi afla.

– Isuse Hristoase! şuieră el. Ascultă-te numai. N-am făcut nimic care să-i provoace vreun rău propriului meu bunic.

– Atunci cum dracu'...?

– Am felul meu de a vorbi, înţelegi? Oamenii mă ascultă. Aşa cum s-a întâmplat cu prietenul tău Hastiin. Şi l-am făcut şi pe Longarm să mă asculte. Nu e nimic atât de abject pe cât îţi închipui. Voia o poveste, aşa că i-am dat ceva de care să se agaţe. I-am zis de Juan Cruz şi alte alea. Atâta tot. Crede-mă. Atâta. Tot. *Tot!*

Îl aud și știu că are dreptate. Ogarilor puțin le pasă de bunicul Tah. Știu că e logic ce zice Kai. Dar simt în același timp că-mi ascunde ceva și încă nu-mi dau seama ce anume.

Mâinile îmi tremură din nou și adrenalina începe să ceară acțiune, dar mă holbez la coliba arsă, încercând să-mi aduc aminte că mai trebuie să și respir.

– Nu știm dacă e mort sau nu, zice Kai încet.

A venit lângă mine. Destul de aproape cât să mă poată atinge. Curajos om.

– Măcar lasă-mă să vorbesc cu ei, să aflu ce s-a întâmplat. Pot să fac chestia asta. Să-i conving să mă asculte. Te rog.

Nu acest „te rog" schimbă lucrurile. Ci gândul că Tah ar putea fi încă în viață. Speranță mai periculoasă decât asta încă n-am avut.

Imagini multe îmi invadează brusc mintea și încerc să scap de ele. Dar nu pot decât să-l văd pe Tah prins în coliba lui, cu flăcările înconjurându-l, cuprinzându-i bucătăria, masa uzată, cănile albastre de cafea. Îmi aduc aminte de dansul caraghios pe care l-a executat când m-a surprins cu zahărul. Felul în care îmi zicea fiica lui *shí*.

Fiica.

Cuvântul ăsta înseamnă ceva în graiul navajo. Înseamnă familie, dar și responsabilitate. Era datoria mea să am grijă ca Tah să fie în siguranță și am eșuat spectaculos acolo unde conta mai mult.

– Cineva trebuie să moară, Kai, și eu trebuie să fiu cea care îl ucide.

Mă uit fix la el, sperând să priceapă că deja îl implor. Mă privește cu ochi mari și expresie solemnă. Nu-mi dau seama ce gândește, dar nu mi se pare de bun augur.

– Dă-mi cinșpe minute, îmi zice.

Întinde mâna spre mine, dar și-o retrage repede, parcă ar fi fost mușcat, și o lasă să cadă.

– Nu-ți cer mai mult de atât. Lasă-mă să văd ce pot afla și dacă... dacă lucrurile arată rău, vedem apoi ce putem face. Cinșpe minute, îmi repetă.

Mă uit la mâna lui, care aproape m-a atins. Și îmi trece prin minte cel mai ciudat gând. Coiotul a avut dreptate, Kai are mâini frumoase.

– Ai zece minute la dispoziție.

Lăsăm camioneta acolo. Mă uit atentă la trafic, înainte să traversez șoseaua spre una dintre clădirile joase, construite la marginea terenului, pe partea dinspre autostradă, în căutare de adăpost. Kai se grăbește să mă ajungă din urmă.

– Care-i planul? îl întreb peste umăr.

– Poți să stai ascunsă? Dacă te vede Longarm, se duce dracului totul.

Îmi aduc aminte de mutra Ogarului ieri și am certitudinea că, dacă ar reuși să scape fără închisoare, m-ar omorî fără ezitare. N-am nicio problemă să stau ascunsă.

– O să încerc iar faza cu Juan Cruz, să văd dacă pot afla ceva.

– Crezi că-i o idee bună?

– N-o să facă nimic. Sunt prea mulți oameni prin preajmă. Ai observat cum s-a purtat ieri cu tine, nu? Îi e frică de mulțime.

Ridic din sprâncene și mă holbez la el o clipă. Merge în pas cu mine și zâmbește.

– Să știi că nu e numai frumusețea de mine.

Îl ignor.

– Ai zece minute, îi amintesc. O să stau la marginea mulțimii. N-o să te am sub ochi tot timpul, așa că, de îndată ce afli ceva, te întorci aici să-mi spui.

Mă uit în jur. Remarc în dreapta un stand abandonat, la vreo zece metri de drum. Arăt spre el.

– Dacă nu ești înapoi în zece minute, vin după tine. Să nu-ți asumi niciun fel de riscuri. O să-ți facă rău, Kai. Crede-mă.

Îmi oferă zâmbetul ăla al lui de revistă, nonșalant. Nu pot decât să sper că știe ce dracu' face.

Ne apropiem de mulțimea de gură-cască. Bărbați și femei în halate de casă sau în pijamale, cu părul vâlvoi sau împletit în cozi, ca pentru culcare, toți părând să se fi îmbrăcat rapid, pe întuneric. Stau laolaltă, probabil vreo treizeci, patruzeci de oameni, discutând sau doar privind focul. Niciunul nu se uită înspre noi. Îi fac semn lui Kai să plece, iar eu mă opresc. Mă strecor în mulțime, amestecându-mă printre oameni fără nicio problemă.

Kai încetinește pasul, dar continuă să înainteze, călcând apăsat, hotărât, îndreptându-se spre zidul de uniforme albastre și kaki. Îl văd mormăind de unul singur, gesticulând mărunt, repetându-și replicile.

S-a făcut iar cald în Tse Bonito, soarele s-a ridicat nemilos deasupra, iar focul întețește arșița și așa mizerabilă. Încă port căciula de lână, dar de acum încep să transpir. Însă o țin pe cap. Nu am altceva mai bun la îndemână ca să mă deghizez. O trag și mai jos pe ochi și țin capul aplecat, în timp ce mă amestec printre oameni. Simt lipsa puștii, dar Glockul stă neștiut de nimeni în buzunarul meu, aproape de mâna mea, ceea ce-mi dă o stare de siguranță și, pentru moment, e suficient. Nu durează mult până mă pierd în mulțime, o fată oarecare, venită să caște gura la incendiu.

– Se zice c-ar fi fost o explozie, comentează o femeie din dreapta mea.

Are un halat roșu vechi, rărit și decolorat, legat strâns la brâu. Călcâiele îi atârnă peste marginile unor șlapi galbeni, din

plastic. Întoarce capul în dreapta și în stânga, încercând simultan să vadă ce se întâmplă și să bârfească și cu cei de alături.

– Eu am auzit că a fost un trăsnet, intervine altă femeie, privind peste umăr, ca să se amestece în discuție.

Ridic capul. Trăsnet? Neizghání.

– Drept aici, în mijlocul orașului! continuă ea. Ați auzit? Tunetul?

– Probabil niște vandali, sugerează bărbatul de lângă ea, pe un ton disprețuitor. Că doar sunt niște găști p-aci, nu?

– Io n-am văzut nicio gașcă, sare femeia care îl însoțește.

– Nu știu. Asta am auzit.

Înghit amăreala din gură. Nimic din ce spun oamenii ăștia nu are vreun sens.

– Am auzit că trăia un bătrân acolo, adaugă ceva mai departe o voce atât de joasă, că aproape n-o aud.

Câteva capete se întorc spre ea.

– Vraciul? întreabă femeia în capot.

Femeia se trage înapoi, alarmată.

– A fost deunăzi în magazinul meu.

– L-ai văzut? mă reped eu să întreb, înainte să mă gândesc dacă e bine ce fac. Știi dacă a reușit să scape? Înainte ca focul să se întețească?

Femeia care a pomenit de tunet se holbează la mine. Mă cercetează de sus până jos, nu ratează niciun amănunt. Privirea pe care mi-o aruncă sfâșie ceva în mine.

– Nimeni nu l-a văzut, răspunde domol.

Fac un pas înapoi, îndepărtându-mă de ea. Mai fac unul. Și încă unul. Până când dau peste cineva în spatele meu. Mă întorc, mormăi ceva în semn de scuze. Îmi croiesc drum prin mulțime, să mă întorc pe unde am venit. Acum sunt și mai mulți oameni. Prea mulți. Numărul lor aproape s-a dublat, toți stau

în picioare și cască gura. Trebuie să trec cu forța, lovindu-mă de umărul cuiva, ferindu-mă de cotul altcuiva. Și transpir și mai rău, căci o parte din panica de azi-dimineață încearcă să se facă simțită. Mă chinui să o stăpânesc și să mă mișc. Să continui să mă mișc, să nu mă opresc, până când aproape alerg. Și, în sfârșit, mulțimea începe să se rărească.

Ies împleticindu-mă pe o stradă laterală nepavată din Tse Bonito. Abia mă țin pe picioare, dar pot să respir iar și aici am mai mult loc. Strada e goală. Ferestre întunecate de rulote și tarabe din lemn se întind pe o distanță de o sută de metri înaintea mea, dar, slavă cerului, nu e niciun om. Standul pe care îl observasem mai devreme e la dreapta mea. Trei pereți înalți până la brâu și o bucătărie dreptunghiulară, lungă, tocmai în spate. Genul de chestie pe care o construiesc familiile ca să vândă mâncare în zilele de târg sau la bâlciurile anuale. Mă agăț de o bârnă și, împingând cu un picior în peretele lateral din lemn, sar înăuntru. Mă las jos cu spatele lipit de perete și trag genunchii la gură. Închid ochii și număr până la zece. Apoi număr iar până la zece. Până când îmi trece panica.

Știu că nu pot rămâne aici. Trebuie să mă mișc. Dar încotro s-o iau? Spre ce anume?

Trebuie să-l găsesc pe Kai. S-au dus cele zece minute pe care i le-am dat și fie a aflat ce s-a întâmplat cu Tah, fie acum încearcă să-i păcălească cu vorbele lui frumoase, să scape de închisoare. Trag aer în piept și sar înapoi, în partea cealaltă a standului. Nu mai suport mulțimea. Trebuie să găsesc altă cale, așa că mă hotărăsc s-o tai prin oraș. În felul ăsta, ajung destul de aproape de coliba lui Tah, apoi pot s-o iau roată, pe la capătul barierei și să văd dacă dau de Kai.

Cu umerii aplecați și căciula trasă bine pe cap, merg printre clădiri, grăbindu-mă prin fum și prin orașul pe jumătate

golit, ținând-o drept spre coliba lui Tah. Aici focul se aude mai tare, ca o creatură dezlănțuită. Fumul se adună în jurul meu ca o ceață. Mă chinui să depășesc zona, cu bărbia ascunsă în tricou, respirând încet, scurt, ca să nu inhalez otrava. Ochii încep să-mi lăcrimeze și mă străduiesc să-l văd pe Kai printre pleoapele întredeschise.

Îl zăresc în sfârșit, o pată strălucitoare purpurie și verde, imposibil de ratat în aerul încărcat de fum. Dar nu e singur. Merge alături de Longarm, brațul Ogarului cuprinzându-i umerii într-un soi de îmbrățișare prietenească.

Am avut dreptate. Kai are o înțelegere cu el.

Privirea mi se întunecă de furie. Pumnii mi se încleștează. Îmi aduc aminte senzația cuțitului lipit de gâtul lui azi-dimineață, bătaia inimii lui sub palma mea. Ce simplu ar fi fost să apăs până când un val sângeriu i s-ar fi revărsat din gât. Până ar fi horcăit și s-ar fi înecat în propriul sânge și s-ar fi uitat la mine cu ochi morți, cum a făcut-o în visul meu. *K'aahanáanii* fredonează uvertura.

Mă pun în mișcare înainte să mă gândesc, cu mâna pe Glockul ascuns încă în buzunar. Îl văd pe Kai cum se împiedică, iar Longarm îl îmbrățișează și mai strâns, ca să-l țină pe picioare. Ceva argintiu strălucește în aerul cenușiu și mă opresc. Văd din nou aceeași străfulgerare. Ceva ce Kai ține în mână. Nu, nu în mână. În jurul încheieturilor. E în cătușe, vag conștient, și Longarm îl târăște după el.

Mă blestem că sunt o idioată. Dornică să văd trădare oriunde îmi întorc privirea, exact cum a zis Kai. Când nimic nu putea fi mai departe de adevăr.

Îi privesc cum cotesc pe o alee îngustă, printre tarabe pentru mâncare, și mă grăbesc să-i urmăresc. Îi zăresc din nou când ajung în mijlocul unei străzi acoperite de cenușa care se

cerne din aer. Îl văd pe Kai legănându-se periculos de aproape de Longarm, împiedicându-se iar, înainte ca Longarm să-l ridice și să-l pună pe picioare. Îi pierd din ochi când cotesc la dreapta brusc și dispar în spatele unei barăci de tablă. Ezit. Dacă traversez drumul ca să mă țin după ei, până ajung în partea cealaltă, risc să mă vadă. Dacă aștept prea mult, s-ar putea să dispară și data viitoare să-l văd pe Kai în închisoare, sau chiar mai rău.

Un moment, sunt tentată să-i las să dispară în ceață. Să-l las pe Kai să se descurce fără mine cu orice intenționează Ogarul să-i facă. Îmi tot spun că acest Kai Arviso nu e problema mea și că abia îl cunosc. Apoi îmi aduc aminte de chipul lui Tah când mi-a zis că nepotul lui e „Mare Vraci" și cum l-a lăudat că e în stare să vindece Dinétah-ul. Și chiar dacă Tah a greșit, mie mi l-a dat în grijă pe Kai. Și, fir-ar al dracului, Kai a ținut morțiș să-mi fie prieten.

Așa că traversez strada cu capul aplecat și trăgând întruna cu coada ochiului, să mă asigur că nu sunt văzută.

Cotesc pe lângă tarabă.

Și mă opresc ca trăsnită.

Privesc cu groază cum, la douăzeci de metri de mine, Longarm îl lovește năprasnic pe Kai în ceafă. Kai nici n-a apucat să-și dea seama ce se întâmplă.

Capul lui Kai zvâcnește înainte, bărbia i se proptește în piept. Se împiedică, încearcă să ridice brațele, dar e încătușat cu mâinile la spate. Longarm nu așteaptă să-și revină. Vine în fața lui și-l apucă de păr cu amândouă mâinile. Îl izbește puternic cu genunchiul direct în față, aruncându-i capul în spate cu atâta forță că, pentru o clipă, spinarea lui Kai pare să se fi îndoit de tot. Apoi picioarele îi fug de sub el și cade grămadă la pământ. Capul i se izbește atât de tare de sol, că saltă înapoi, ca o minge.

Cu bocancii lui cu vârf de metal, Longarm îl lovește o dată, de două ori, de șase ori, repetat, în coaste și în rinichi. Trupul lui Kai tresare și se cutremură ca o păpușă de cârpe.

Mă holbez prostește, șocată de izbucnirea de violență oarbă.

Singurul lucru la care creierul meu reușește să se gândească e că, în tot timpul ăsta, Kai n-a scos niciun sunet. O bătaie cruntă din partea unui om de două ori cât el, și el nu strigă nici măcar o dată?

Apoi văd sângele. Lacul de sânge. Întinzându-i-se sub cap.

O amintire îmi apare subit, ca o străfulgerare. Gustul groazei și al neputinței îmi arde limba. O străfulgerare de răutate malefică apărută din senin într-o noapte rece de februarie. Vederea mi se încețoșează, apoi devine nefiresc de ageră. Timpul încetinește. Și se dilată. *K'aahanáanii*, Săgeata Vie. Setea de sânge, fierbinte ca focul, îmi curge prin vene, aprinzându-se și răspândindu-se.

Longarm e aplecat, trupul imens respiră greu după efort. Își odihnește mâinile pe genunchi, admirându-și munca. Cu un icnet, se ridică și se îndreaptă de spate. Face câțiva pași înapoi și îl văd cum duce mâna la pistolul din tocul de la brâu. Leagănă ușor brațul, apoi îndreaptă arma spre Kai.

Deja sunt în mișcare. Mi-am scos pistolul, îl țin cu amândouă mâinile și alerg spre Longarm. Probabil că urlu, pentru că el se răsucește spre mine. Face ochii mari și deschide gura a mirare.

Eu sunt Săgeata Vie și nu ezit. Nu mă îndoiesc de mine însămi. Nu-mi fac griji că sunt un monstru.

Apăs pe trăgaci. O dată, de două ori, de cinci ori cu totul.

De fiecare dată, un glonț străpunge fața lui Longarm.

20

Tremur. Mâinile îmi tremură.

De adrenalină și de furie. Dar și de frică. De frica sufocantă că am ajuns prea târziu.

Mă las în genunchi lângă Kai. Pun degetele tremurânde pe gâtul lui. Mâna mi se lipește de pielea lui năclăită de sânge. Dar pulsul e puternic.

– Kai.

Îl scutur cu blândețe. Îi tamponez fața cu mâneca, încercând să îi eliberez nasul și gura de sânge ca să respire mai ușor. Are ceva în gură și-i desfac buzele ca să-i scot cravata. Cea cu dungi albastre și argintii. Longarm i-o îndesase pe gât.

Mă cutremur. Mă străduiesc să mai păstrez ceva din claritatea și furia Săgeții Vii, dar puterile de clan m-au părăsit.

– Trebuie să te trezești, Kai. Trebuie să plecăm de aici.

Îl scutur din nou, de data asta ceva mai tare. El lasă să-i scape un sunet. Vrea să-și umple plămânii cu aer, se înecă și tușește, apoi încearcă instinctiv să-și tragă genunchii la piept, ghemuindu-se.

– Nu, nu!

Îl prind de umeri, ca să-l fac să se îndrepte. E prea slăbit să mi se împotrivească. Mă folosesc de vârful cuțitului ca să desfac cătușele și încerc să-l ridic ținându-l de brațe. Dar e ca o piatră

de moară, iar pierderea adrenalinei m-a lăsat și pe mine fără puterea necesară să-l iau de acolo. Încremenesc, convinsă că aud pași. Dar nu vine nimeni. Însă știu că nu e decât o chestiune de timp până ne găsește cineva.

În gură am gust de fiere și panica amenință să crească și să mă înece. Mă forțez să o domolesc. Să mă concentrez pe ce se întâmplă acum.

Trebuie să-l duc pe Kai de aici. Să ne adăpostim amândoi undeva înainte să apară Ogarii care-l caută pe Longarm. Arunc o privire peste umăr. Ce-a mai rămas din Ogar zace grămadă la pământ, la câțiva metri de mine, cu fața sfărâmată.

Mă așteptam să simt ceva, orice, văzându-l așa, văzând ce am făcut din el, dar nu mă așteptam să simt satisfacție. Cuvintele de ieri ale lui Longarm îmi răsună în urechi. *Poate că nu tu ar trebui să vânezi monștri. Poate cineva ar trebui să te vâneze pe tine.*

– Mags?

Ochii lui Kai sunt abia mijiți.

Înghit în sec, străduindu-mă să-mi controlez zâmbetul de ușurare care încearcă să mi se întindă pe toată fața.

– Poți să te miști? îl întreb.

Dă aprobator din cap, încet, abia simțit, dar dă.

– Ai nevoie de un doctor și trebuie să ne cărăm cât mai departe de aici.

Scoate un sunet înfundat, pe care eu îl iau drept un da.

– Dacă reușim să ieșim din oraș, știu un loc unde putem sta la adăpost o vreme. Să te vadă și pe tine un doctor. Să aflăm ce s-a întâmplat cu Tah, dacă e bine. Dar...

Mă opresc. Kai se uită în spatele meu. Știu ce vede. Aștept să se cutremure de groază. Să întrebe cum am putut să fac un astfel de lucru. Să se uite la mine și să vadă monstrul.

E palid, are fața plină de sânge și ochii holbați. Înghite cu greu.

– Hai, îmi răspunde, ridicând cu greu brațul ca să-l sprijin.

Reușim să facem câțiva pași, după care se răsucește brusc și vomită. Îl țin în timp ce trupul i se zbate convulsiv, până când stomacul i se golește, iar el gâfâie dureros, epuizat. Aștept cât consider eu că e sigur, conștientă că suntem tot mai expuși pericolului cu fiecare secundă petrecută aici.

– Trebuie să o ștergem, Kai.

El îmi face semn din nou că da și imediat începe să tremure.

– Capul meu, rostește el chinuit, abia mișcându-și limba umflată.

– Probabil că ai o comoție cerebrală, îi explic, târându-l după mine. Greața e un simptom obișnuit, la fel și amețeala, pierderea de memorie, îi înșir eu simptomele. Totul e absolut normal.

– Orice îmi provoacă greață, numai fața mortului nu, așa-i? zice el, râzând fără vlagă.

Râsul se transformă într-o tuse urâtă și aproape că se înecă. Se forțează să-și recapete răsuflarea.

Rânjesc, recunoscătoare în mod irațional pentru gluma lui morbidă.

– Tu concentrează-te să te miști, da?

Începem iar drumul nostru anevoios, târâș-târâș. Reușesc în sfârșit să văd camioneta parcată pe marginea drumului, la nici două sute de metri de noi. Două sute de metri care mi se par acum două mii.

Deschid portiera din dreapta și-l ajut pe Kai să urce, când aud primele urlete. Fiecare mușchi mi se contractă, cerându-mi să ridic privirea, să mă conving că au descoperit trupul lui Longarm și că ne-au dibuit. Dar țin capul plecat și mă grăbesc să mă așez la volan, având grijă să nu atrag atenția.

Pornesc motorul și-i dau bice. În siguranță în spatele volanului și deja în mișcare, îmi permit să mă uit înapoi la scena pe care am părăsit-o cu câteva minute mai devreme. Disting câteva siluete în uniforme kaki. Le observ agitația și panica în timp ce stau aplecate deasupra cadavrului lui Longarm. Nu insist să mai studiez scena, ci privesc drept înainte și încerc să mă încadrez în traficul de pe șosea. Intru pe Autostrada 264 și trec pe lângă ieșirea dinspre nord, care duce la Valea de Cristal, luând-o spre est, înspre zona numită Tabla de Șah, singurul loc din Dinétah unde Ogarii Legii nu au niciun fel de jurisdicție.

Kai stă rezemat de portieră. Ține ochii închiși, buza de jos îi atârnă, respiră sacadat. Îl scutur ca să-l trezesc.

– Nu ai voie să dormi după o lovitură la cap, îl avertizez.

Deschide un ochi. Pielea din jurul lui deja începe să se învinețească și să se umfle, forțând ochiul să se închidă.

– Mags, nu știam că-ți pasă, șoptește printre buzele uscate, acoperite cu sânge închegat.

– Nu-mi pasă.

– Minți îngrozitor de prost.

Mă întorc să mă uit pe geam.

Ieșim din oraș în viteză, fără să ne vorbim, și intrăm în deșert. Pereții de stâncă roșie din Tse Bonito lasă loc dealurilor joase, vălurite și întinderilor mari de pământ pârjolit de secetă, cu arbuști uscați. Cerul e senin, un sacrilegiu de un albastru-intens, clar ca lacrima, toate urmele de foc și de fum dispărând odată cu kilometrii parcurși. După o vreme, Kai reușește iar să vorbească, cu glas răgușit și șuierător, parcă s-ar chinui să respire.

– Unde mă duci?

– Cunosc o femeie care locuiește în Tabla de Șah. Pământul acolo e împărțit ca în Perioada Retrocedărilor – un acru de

teren navajo, unul de teren *bilagáana*, iar ea trăiește într-o zonă unde polițiștii navajo și GC nu sunt bine-veniți. Mai important de atât, casa ei se află la câțiva metri în spatele unui gard de sârmă ghimpată și a vreo șase AR-15. Presupunând că ne lasă să intrăm, o să avem un loc sigur în care să analizăm ce trebuie să facem mai departe.

– Presupunând?

– Grace Goodacre poate fi destul de imprevizibilă. Nu suntem tocmai prietene, dar e știut faptul că te poți adăposti la ea când ai probleme cu legea. Cel mai mult pe lumea asta îi urăște pe Ogarii Legii.

Îi arunc o privire lui Kai. El se uită la degetele mele care bat darabana nervos pe volan. Mă controlez.

– O cam pun în pericol, îi zic în chip de explicație. Sper doar că azi e într-o dispoziție generoasă.

Kai se ghemuiește iar în colțul lui, între scaun și portieră. Închide ochii, tresărind din cauza contracțiilor dureroase ale mușchilor feței.

– O s-o convingi tu, zice el. Am încredere deplină în tine.

Îmi mușc buza și apăs și mai tare pe pedala de accelerație, nici pe departe la fel de încrezătoare în primirea de care o să avem parte. Mă uit în oglinda retrovizoare pentru a treia sau a patra oară în ultimul minut. Încă nu se vede nimic. Nimeni nu ne urmărește. Dar nu mă pot relaxa până nu ajungem la adăpost, într-un loc unde cineva să se uite la rănile lui Kai. Abia atunci o să-mi acord răgazul de a mă gândi la ce e de făcut în continuare. La Longarm. La Tah.

– E mort, Maggie.

Kai are ochii deschiși și se uită țintă la mine. Încerc să înghit, dar ceva mă înecă. El se încovoaie ușor și se întoarce să privească pe geam în zare.

– N-ai de unde să știi asta.

– Longarm a zis că i-a văzut cadavrul.

– Longarm a fost un mincinos nenorocit.

– De ce să mintă? Îmi pare rău. Știu că l-ai iubit ca și cum ți-ar fi fost rudă.

– Nu.

– Eu...

– Am ajuns la casa lui Grace, îl întrerup.

Arăt cu o mișcare din cap spre stânga, spre structura de care ne apropiem.

Dincolo de autostradă, într-o zonă curățată de arbuști, în mijlocul pustietății, protejată de un gard de metal de trei ori mai înalt decât orice om din Dinétah, deasupra căruia se întind rotocoale de sârmă ghimpată, se află Taverna Americană a lui Grace. Un bar, sau mai degrabă o baracă supradimensionată, măsurând cam trei sute de metri lungime și o sută cincizeci lățime, acoperit cu panouri cenușii care vor să imite lemnul, dar care, în general, arată ca niște pereți de aluminiu, ceea ce și sunt. O veche firmă luminoasă anunță DESCHIS sau ÎNCHIS, în funcție de perioada din zi și de curentul produs de generator, iar bannere dinainte de Apa Mare proclamă Taverna Americană drept LOCUL UNDE REGELE BERII E LA EL ACASĂ. Sigur, Grace nu mai servește Budweiser de când St Louis s-a înecat odată cu tot Midwestul, dar reclamele își păstrează optimismul. În schimb, tot restul pare să strige: „Lăsați orice speranță!" Există o singură cale de a intra și de a ieși, prin ușile de metal, asta însemnând să treci de paznicul înarmat până în dinți din ghereta blindată.

Încetinesc și opresc camioneta în fața intrării. Las geamul jos.

Un puști de culoare, nu mai mare de paisprezece ani, iese din ghereta. E îmbrăcat din cap până în picioare în uniformă

militară, poartă bocanci de luptă și ține îndreptată spre mine o armă automată. Are pielea cafenie, o claie de păr roșcat și pistrui bine conturați, iar mâinile îi sunt încleștate pe armă ca labele unui animal tânăr, așadar, știu că aș face bine să nu-l subestimez.

– Semeni cu mama ta, îi zic, salutându-l.

– Barul nu se deschide până la apus, îmi răspunde, neimpresionat.

– Nu sunt aici pentru băutură. Am venit s-o văd pe maică-ta.

Se încruntă la mine.

– Cine dracu' ești?

– Maggie Hoskie. Mă cunoaște.

Puștiul mă examinează pe îndelete. Îi văd privirea cum mă cântărește, observând pușca de pe suportul din camionetă, mâinile mele mânjite de sânge și oprindu-se în cele din urmă asupra lui Kai, care stă cu ochii închiși și pare să doarmă din nou.

– Ce naiba a pățit? mă întreabă puștiul. Nu e mort, nu? Arată ca dracu'.

– Nu e mort. Ogarii au pus mâna pe el.

Puștiul se mai relaxează și rânjește, arătându-și vârsta.

– Să le-o trag Ogarilor Legii, zice el, cu toată indignarea furioasă a cuiva care n-a avut prea mult de-a face cu ei.

– Îhî, îl aprob. Crezi că ne poți lăsa acum să intrăm și să stăm de vorbă cu Grace?

Are un walkie-talkie de modă veche la brâu. Îl scoate, apoi se întoarce și se îndepărtează ca să discute cu cineva. Cât stă cu spatele la mine, *k'aahanáanii* îmi susură în ureche că ar fi simplu să scot Glockul pe care încă îl am ascuns în buzunar și să-i trag un glonț în ceafă. Evident că paznicul celălalt ar veni repejor și știu că oricine ar fi atât de cretin, încât să-l împuște

pe unul dintre fiii lui Grace, prea departe n-ar ajunge. Dar Pistruiatul ăsta ar fi mort oricum ai da-o.

Mă scutur de asemenea gând, mă forțez să respir adânc de câteva ori, ca să domolesc *k'aahanáanii*.

El se întoarce zâmbind și-mi face semn să trec.

– Mama e la tejghea! strigă el, în timp ce eu trec cu mașina de porți. A zis să parchezi în spate. Cineva o să-ți arate unde.

Conduc mașina prin parcarea prăfuită până în spatele barului. În dreapta e o rulotă dublă impecabil de curată, vopsită în alb, cu glastre de flori la ferestre și cu o verandă mare și primitoare. În fața rulotei, în balansoare, stau un bărbat și o femeie cu câte o pușcă pe genunchi. Se ridică și coboară scările spre noi. Sunt gemeni, amândoi arătând ca niște versiuni ale puștiului de la poartă, având aceeași piele deschisă la culoare, pistruiată și același păr roșcat și creț. Femeia îmi indică niște garaje aflate de partea cealaltă a casei, iar bărbatul se grăbește să deschidă una dintre cele șase uși. Bag camioneta înăuntru, atentă să nu zgârii vopseaua. Înainte să opresc motorul, bărbatul deschide portiera din dreapta, îl ridică pe Kai în brațe de parcă ar fi fost un fulg și-l scoate din mașină. Iese cu el din garaj și se îndreaptă spre rulotă. Fără niciun cuvânt.

Surprinsă, sar din mașină să mă iau după ei, dar femeia îmi blochează calea cu un braț musculos.

– Unde îl duce? o întreb alarmată.

– O să avem grijă de el. Mama vrea să te vadă.

Mă gândesc o clipă să o îmbrâncesc și să-l urmez pe Kai. Bărbatul a ajuns deja pe verandă și împinge ușa cu umărul. Îi privesc cum dispar înăuntru.

– Ar trebui să fiu lângă el, protestez eu.

Ea scutură din cap, neînduplecată.

– Mama, întâi.

Are dreptate. Sunt oaspete aici și, dacă gazda mă cheamă, trebuie să mă duc. Îi cer să-mi arate drumul și, după ce închide ușa garajului ca să ascundă camioneta, pornim spre ușa din spate a tavernei.

Când o deschidem, ușa batantă dezvăluie semiîntunericul perpetuu al tuturor tavernelor americane care se respectă. Drept înainte, e ringul de dans cu podea din lemn, iar la stânga, pe o mochetă portocalie care a prins și zile mai bune, întinsă de la un capăt la celălalt al tavernei, se înșiră câteva mese joase, rotunde, ca niște roți de căruță, cu taburete asortate. Pe peretele din față, pe toată lungimea lui, e barul din lemn, cu un șir de scaune înalte gata să-și primească mușteriii.

Grace Goodacre e în spatele barului, unde pare să se afle mai mereu. E o femeie mărunțică, având fața de culoarea castanei, pătată de soare și de pistrui, cu părul alb, ondulat, pe care îl poartă într-o coadă groasă, împletită și prinsă la spate. Zâmbește cald, primitor, dar ochii ei negri sunt atenți, cercetători. Îi aruncă o privire scurtă însoțitoarei mele, iar fiica ei se întoarce la ușă, cu pușca pregătită.

Grace îmi face semn să mă apropii și eu traversez ringul de dans acum gol, ca să mă așez pe unul dintre scaunele retrase de la bar. Ea îmi toarnă o bere și mi-o pune în față.

– Nu sunt băutoare de bere, îi zic.

Grace bate în tejghea cu încheieturile degetelor.

– Tu o să bei ce-ți zic eu să bei. Îmi aduc aminte când ai fost aici ultima dată. Turnai whisky în tine și plângeai după bărbatul tău. Clarissa a trebuit să te târască afară și să te lase să dormi în camionetă. De azi înainte, bei bere.

Simt că-mi iau foc obrajii. Mă uit peste umăr la fiică-sa, care probabil e respectiva Clarissa.

– Nu-mi prea aduc aminte, Grace.

– Lasă, că-mi aduc eu. Și asta-i tot ce contează.

Ne holbăm una la cealaltă, tensiunea dintre noi fiind aproape palpabilă. Sunt la cheremul ei și nu-mi place asta. Strâng din dinți până mă dor. Dar eu sunt cea care a venit la ea. Eu am nevoie de ajutor. Și ea o știe prea bine.

Iau o gură de bere. Închid ochii, aproape involuntar, în timp ce alcoolul mi se răspândește în corp. Berea e rece și acidulată și abia acum îmi dau seama ce sete îmi era. Mai iau câteva înghițituri înainte să las paharul jos.

Grace mă privește, cu sprâncenele ridicate, așteptând.

– E bună, sunt nevoită să recunosc.

Ea pufnește, un soi de „ți-am zis eu". A câștigat prima rundă stabilind cine e șefa și acum s-a apucat de șters paharele, ca și cum am fi prietene vechi.

– Ce te-aduce la ușa mea, Maggie Hoskie?

– S-ar putea să am nevoie de un loc unde să mă ascund o vreme. Prevăd că o să am probleme cu GC cât de curând.

Se uită la urmele de sânge de pe pieptul meu, de pe față și de pe mâini.

– Plătești?

– N-am mult la mine în momentul ăsta. Situația e cam... neașteptată.

Se strâmbă dezamăgită. Ridică o mână și Clarissa sare de pe scaun și iese pe ușă. Se întoarce după câteva minute, cu lucrurile din camioneta mea. Le pune pe tejghea, iar Grace începe să le sorteze, mișcându-și iute și eficient mâinile mici. Ochii i se opresc la pușcă și eu mă încrunt.

– Nu pot să-ți dau pușca, îi zic.

Ea ridică din umeri.

– La ce să-mi trebuiască porcăria ta, când eu dețin un arsenal de AR-15?

– Asta mă întrebam și eu.

Îmi zâmbește scurt.

– Ia-ți nenorocita de pușcă, Maggie.

Mă întind după armă, înainte ca Grace să se răzgândească.

– Și, apropo, îi răspund, nu e o porcărie, da? Are pat făcut la comandă, exact pentru mâna mea. M-a costat două zile de muncă la cules lucernă. A meritat fiecare minut. Ei, și nu poți să-mi iei nici geaca.

Împinge geaca pe tejghea, spre mine, fără să se deranjeze să ridice privirea.

– Cafeaua asta? mă întreabă, bătând în cutia de metal în care ține prețioasele boabe.

Fac un semn cu mâna.

– Ia-o.

Toată lumea vrea nenorocita aia de cafea. Dar dacă pot să cumpăr cu ea bunăvoința lui Maggie, atunci valorează cât greutatea ei în aur.

– Chiar n-ai nimic, așa-i? Vânătoarea de nelegiuiți pentru cauțiune nu-ți aduce mai mult de atât?

Mă gândesc la pătura pe care am lăsat-o pe podeaua din Sala Capitulară din Lukachukai.

– Cum am zis, situația e neașteptată.

Grace bate darabana în tejghea cu unghiile ei ascuțite.

– Cafeaua e doar începutul, îmi zice. Așa că nu te apuca să comentezi că ți-am luat-o. Trebuie să-mi plătești, așa-i corect.

– Bine.

– Și îmi rămâi datoare cu o favoare pe care să mi-o faci cândva. Nu acum. Îmi dau seama că acum ești până în gât într-o

mizerie de care nu vreau să știu, dar, dacă reușești să scapi fără să crăpi, poți să dai o fugă aici și stăm de vorbă.

– Bine.

Își trece mâna peste tejghea, analizând bunurile mele respinse – proviziile pentru câteva zile, cartușele și traista Coiotului. Nici măcar nu mă întreabă ce e în traistă. Am senzația că nu o vede așa cum o văd eu.

– Ia gunoaiele astea de aici, îi zice fiică-sii, care se grăbește să execute ordinul.

– Ai grijă cu gunoaiele mele, adaug eu, în timp ce fata le cară, se presupune, înapoi la camionetă.

Mă întorc și-o văd pe Grace uitându-se insistent la mine, cercetător.

– Ce-ai în buzunar?

Scot Glockul și-l așez pe bar.

– Are piedica pusă?

– Glockul nu are piedică. Trebuie doar să nu apeși pe trăgaci. E destul de sigură metoda.

Dă ochii peste cap.

– Ce tâmpenie! Nu mi-au plăcut niciodată pistoalele automate. Prefer oricând un revolver, comentează ea, apoi arată spre Glock cu mâna în care ține cârpa de șters. Chestia asta are vreo legătură cu motivul pentru care te afli aici?

– Ai putea spune și așa.

– Atunci, cu siguranță nu-l vreau.

Îl bag înapoi în buzunar, la locul lui.

– Acu' zi-mi despre bărbatu' cu care ai venit.

– Unul dintre Ogari l-a luat în primire.

– Un Ogar care a sfârșit la capătul fierbinte al pistolului său?

– Longarm a fost.

Grace se holbează la mine. Eu mă holbez la ea. Se lasă tăcerea până când o văd pe Grace cutremurându-se și întorcând privirea.

– Vrei să plecăm, Grace? o întreb calm.

Dacă asta vrea, într-adevăr, nu știu unde ne-am putea duce, dar nu vreau să stau aici, dacă nu suntem doriți. Poate o să-l adăpostească măcar pe Kai. Dacă el e în siguranță, eu o să mă descurc.

Grace oftează.

– Nu, nu vreau să plecați. Dar data viitoare să nu mai stai la mine la bar și să bei bere de parcă cea mai mare grijă a ta e că un prieten a încasat-o. Nu te-a învățat maică-ta să nu aștepți când ai de dat o veste proastă?

Râde zgomotos.

– Eu sunt vinovată, recunoaște ea, fiindcă am uitat cu cine stau de vorbă.

Trage o înjurătură, apoi îmi aud numele și încă ceva ce nu prea înțeleg, dar e destul de clar că n-a fost tocmai un compliment la adresa mea.

Zâmbind ironic, caută sub bar și scoate o sticlă cu lichid chihlimbariu. Ia de pe raftul din spatele ei două pahare și toarnă whisky în amândouă. Îi face vânt unuia pe tejghea, spre mine. Recunoscătoare, dau berea la o parte și iau o gură de whisky, lăsându-l să mă ardă pe gât. Ea dă paharul peste cap dintr-o înghițitură.

Se uită la mine, arătând cu degetul.

– Ai două'j'patru de ore la dispoziție, apoi vă cărați. Niciun minut mai mult, indiferent în ce fel te gândești să mă răsplătești. Acu' du-te să vezi ce-i cu bărbatu' ăla al tău. N-ai minte nici cât o găină, Maggie Hoskie, când vine vorba de bărbații pe care îi alegi. Măcar învață-l pe ăsta să se bată.

Încuviințez cu o mișcare din cap și dau repede pe gât restul de băutură. Nu mă mai chinui să-i explic că nu-i bărbatul meu. Clarissa deja s-a întors și pornesc în urma ei spre rulotă. Înainte ca ușa să mi se închidă în față, mă uit înapoi și-o văd pe Grace turnându-și încă un pahar.

21

Fata lui Grace mă conduce spre rulota impecabilă din spate. Îmi arată unde e baia ca să mă spăl de sângele lui Kai, se învârte pe lângă mine până termin, apoi mă duce într-o cameră de zi și-mi ordonă să aștept. Mă uit în jur, la casa lui Grace, spațiul ei intim, chestie care nu mi-a fost permisă înainte. Două canapele mari domină spațiul, decorate cu modele îndrăznețe, florale, de culoarea levănticii. Pernuțe decorative asortate sunt aranjate cu gust pe două fotolii albe, din paie. Alte pernuțe sunt îngrămădite la picioarele canapelelor, ca și cum aici s-ar aduna frecvent oameni care trebuie să se așeze undeva. Pereții sunt vopsiți într-un violet-deschis și plini cu fotografii în rame albe. Prima fotografie care îmi atrage atenția înfățișează o femeie cu piele cafenie, pătată de soare, cu părul prins la spate într-o coadă împletită și cu un zâmbet pe chipul tânăr și frumos. Grace îmbrățișează un bărbat cu pielea foarte albă, cu o claie de păr roșcat și cârlionțat și cu ochi albaștri, blânzi.

Mă apropii, atrasă de imagine. N-am văzut niciodată o poză cu Rick, soțul lui Grace. Nu vorbește despre el, cel puțin nu cu mine. Știu că a murit la scurt timp după Apa Mare. Umblă zvonul că ar fi fost ucis în fața francizei sale de sendvișuri din Tse Bonito pentru mărunțișul din buzunar. Lumea zice că ar

fi fost și niște Ogari în zonă care au văzut tot și care s-au uitat la Rick cum sângerează în timp ce hoțul îl căuta prin buzunare. Ceea ce cu siguranță explică ura lui Grace pentru Ogarii Legii.

Mă aplec să mă uit mai atent. Cât de fericiți par! Ca o familie. Celelalte fotografii sunt în același gen. Una cu Grace și cu copiii – gemenii, un băiat mai mare, pe care nu-l știu și un bebeluș cu urechi clăpăuge, care trebuie să fie Pistruiatul de la poartă. Încă una cu Rick și gemenii când erau mici și apoi una cu gemenii în ziua absolvirii liceului, fotografie făcută pe vremea când mai existau licee și educație formală. Eu eram abia în clasa a noua când a venit Apa Mare, ceea ce înseamnă că gemenii sunt mai mari decât mine cu doar câțiva ani.

Restul casei e la fel de curat și de ordonat ca sufrageria. Văd o bucătărie frumoasă, cu spațiu pentru cină, decorată tot în nuanțe de violet și de alb. Ba au chiar și o pisică tărcată pe unul dintre pervazuri. Timpul pare să fi stat în loc în spațiul ăsta, ca și cum ororile Apei Mari n-ar fi existat niciodată. În afară de ceea ce i s-a întâmplat lui Rick.

Aud o ușă închizându-se și o văd pe Clarissa venind dinspre capătul unui coridor lung și îngust.

– Hai cu mine acum, zice ea și-mi face semn să o urmez.

– Clarissa... încep eu.

– Rissa, mi-o retează ea. Numa' mama îmi zice Clarissa. Tu să-mi zici Rissa.

– OK, Rissa, îi răspund, urmându-i spatele lat spre capătul coridorului.

Nu sunt o femeie mică de statură, dar Rissa are vreo zece centimetri mai mult decât mine și vreo cincisprezece kilograme de mușchi în plus.

– Am auzit că m-ai cărat până la camionetă într-o seară, acum vreo câteva luni.

Ea își aruncă peste umăr coada groasă și roșcată.

– Se mai întâmplă și de-astea. Erai intrată în belele.

– Și n-am făcut urât? Nu te-am înjurat sau ceva?

– Pe mine, nu. Totuși, am înțeles că Neizghání e un ticălos de primă mână, zice ea, apoi își drege vocea. Sper că nu te deranjează că ți-am zis.

– Nu mă deranjează deloc.

Ne oprim în fața ușii închise a unui dormitor.

– Prietenu' tău e înăuntru. Ultima dată când l-am verificat, dormea, da', dacă vrei să-l vezi, n-ar trebui să fie vreo problemă.

– Cum e?

– Ai văzut în ce hal avea fața. Nas spart, ochi vineți. Cel mai probabil are o comoție. E chiar bine, dacă te gândești la ce bătaie a putut să încaseze. Probabil că o să se pișe cu sânge câteva zile.

Obrajii ei pistruiați se înroșesc, ca și cum n-ar fi trebuit să vorbească așa. Vrea să deschidă ușa, dar eu simt dintr-odată că nu pot. Mă reped s-o opresc. Ea se uită la mâna mea care i-a cuprins brațul, apoi la mine.

– Nu, îi zic, cu gâtul brusc uscat. Nu trebuie să intru. Lasă-l să se odihnească.

– Ești sigură?

– Dacă și tu ești sigură că el este în regulă.

– O să aibă nevoie de câteva zile de odihnă la pat, dar altfel... îmi explică ea și ridică iar din umeri, după care mă privește, ochii ei căprui neexprimând altceva decât curiozitate.

– Îhî. Sună minunat.

Îi eliberez mâna și dau să plec pe unde am venit. Să mă îndepărtez de Kai. Ezit înainte să zic:

– Transmite-i că i-am câștigat două'patru de ore de la Grace, după aia trebuie să se descurce singur.

Rissa se încruntă, curiozitatea transformându-se în nedumerire.

– De ce nu-i spui tu?

– Pentru că eu n-o să mai fiu aici.

22

Şi chiar intenţionez să o şterg de-aici. Încarc camioneta, trag geaca de piele pe mine şi mă încing cu tocul puştii. Apoi mă gândesc că n-aş vrea ca maşina să-mi rămână în drum din cauza căldurii din timpul zilei. Mai bine s-o iau spre est pe jos, în ciuda arşiţei, până am ocazia să eliberez pe cineva de povara unei maşini ceva mai potrivite pentru drum. Sau să merg pe jos până în Valea de Cristal, dacă nu se poate altfel. Nu e departe, la vreo optzeci de kilometri în linie dreaptă. Aş ajunge în câteva zile.

Pentru Tah. Îmi spun că-l părăsesc pe Kai pentru Tah. Fiindcă i-am promis că o să am grijă de nepotul lui. Dar, în sinea mea, ştiu că nu e adevărat. Că o fac şi pentru mine. Pentru că în momentul în care l-am văzut pe Kai bătut şi sângerând, ceva s-a rupt în mine. Mi-a trezit sentimente pe care nu vreau să le am. Şi e aşa cum i-am spus şi lui Tah de la bun început. Tot ce pot eu să-i arăt lui Kai e moartea.

Dar întunericul se lasă încet şi luminile se aprind în jurul tavernei, semn că localul se deschide pentru muşteriii de noapte, şi eu sunt tot pe verandă, într-unul dintre balansoare, ascuţindu-mi Bökerul.

Aici mă găseşte Grace.

Se apleacă deasupra mea, aşa mică de statură cum e. Nu te copleşeşte fizic, dar are o prezenţă impunătoare. Pune mâinile în şold, mă priveşte printre gene şi râde.

– Posomorâtă mai eşti, fată dragă. Pe cine intenţionezi să omori cu cuţitul ăsta mare al tău?

– Pe oricine o caută, Grace.

Se holbează la mine o clipă.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, am glumit!

Se aşază în balansoarul de alături. Se loveşte peste mână cu eterna ei cârpă de şters şi mormăie ceva în barbă, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce. Sunt sigură că iar mă înjură. Las tăcerea să se aştearnă.

– Am auzit ce s-a întâmplat în Tse Bonito, zice Grace într-un târziu. De la clienţi. Mi-au zis că a fost un incendiu. Că vraciul ăl bătrân...

– Ce vrei, Grace? i-o tai rapid.

Ea se opreşte şi se uită în zare.

– Fiecare jeleşte în legea lui, zice ea domol, cu compasiune. Când l-am pierdut pe Rick, lumea credea că ar trebui să bocesc şi să-mi smulg părul din cap. Dar n-am plâns, nici măcar o dată. M-am adâncit în muncă, m-am ocupat de copii. Am lăsat munca să-mi înghită toate lacrimile. Dar apoi, când mi-a murit băiatul, primul meu născut, Cletus, cred că am plâns destul cât să inund tot Dinétah-ul, aşa de tare m-a durut, adaugă ea şi-şi şterge fruntea cu cârpa. Nu cred că o să mă opresc vreodată din bocit pentru băiatu' ăla.

Ştiu ce încearcă să facă. Să-mi spună că e în regulă să plâng după Tah.

– Nu ştim sigur că a murit, îi zic.

Ea nu-mi răspunde, doar se leagănă în balansoar.

– Sunt bine, Grace, îi spun. Am văzut multă moarte la viața mea. Am mai pierdut și altă dată membri ai familiei, iar Tah nu era tocmai... Nu eram rude de sânge. Nici măcar n-am mai vorbit cu el de astă primăvară. E în regulă. Așa că, dacă te aștepți să mă vezi distrusă, bocindu-ți pe umeri sau ceva...

– Ferească sfântu'! pufnește ea.

– Păi vezi!

Tace o vreme.

– Neizghání ăla chiar că te-a nenorocit, zice într-un târziu.

Mă uit la ea, uluită. Pentru prima dată, după zile întregi, nu mă mai gândesc la mentorul meu.

– N-are nimic de-a face cu asta.

– Cum să nu? Așa un bărbat! Să fii crescută de un astfel de bărbat. Să iubești un astfel de bărbat. Despre el e totul în povestea asta.

Roșesc. Grace se mulțumește să dea din cap.

– Am crescut patru copii, Maggie. Încă am trei lângă mine, deși Dumnezeu a crezut de cuviință să mi-l ia pe ăl mai mare, spune ea, trăgând aer printre dinți și privind apusul. Știu să recunosc un copil rănit și îndurerat.

– Nu sunt un copil.

– Toți suntem copiii Domnului.

– Și nu am nevoie de o mamă.

– Toată lumea are nevoie de o mamă, îmi aruncă ea, uitându-se la mine și ridicând o sprânceană. Chiar și o tipă așa de dură ca tine. Da' nu mă ofer voluntară pentru misiunea asta. Am destule belele cu ai mei, încercând să-i mențin în viață, când ei nu vor decât să apese pe trăgaci. Nu știu ce m-aș face și cu tine.

– Atunci ce mai stăm aici, trăncănind aiurea?

– Vreau doar să-ți spun că, dacă Neizghání ăla al tău te-a învățat că pisica se rupe într-un fel, asta nu înseamnă că nu se mai poate și-n alt fel. Sau că pisica trebuie ruptă.

Mă strâmb, dar ea e cât se poate de serioasă.

– Nu mă înțelege greșit, dar stilul ăsta de înțelepciune populară e cam de rahat. Probabil că ar trebui să rămâi la turnatul băuturii în pahare.

Râde din toată inima.

– Mă termini cu duritatea ta.

– Mă bucur că te amuz.

– Oh, nu mă amuzi deloc, Maggie. Mă bagi în toți sperieții. O să mă bucur să te văd plecată de aici.

Oftez, simțindu-mă înfrântă. Încă o persoană care nu mă vrea prin preajmă.

– Nu mai e mult, Grace. Nu mai e mult.

– Ei bine, începe ea, întinzându-și picioarele și bătând cu talpa în lemnul verandei, ei bine, bătrânul Chuck Begay mi-a zis că drumurile spre Tse Bonito sunt blocate de poliție. Autostrada principală e închisă, iar Ogarii îi freacă pe toți de-i ia dracu', mai au puțin și distrug Tse Bonito. Chuck a crezut că o fi având legătură cu incendiul, dar ținând cont de ceea ce mi-ai zis despre Longarm...

Nu-și duce fraza până la capăt.

– Mda, e foarte probabil, recunosc eu.

– O să te caute?

– Poate că da. Poate că nu. Dar probabil Kai a fost văzut cu el. Poate că o să le ia câteva zile, dar până la urmă cuiva o să-i pice fisa și o să vină să-mi pună niște întrebări.

– Bănuiesc că e doar o chestiune de timp până se află că tu și băiatu' sunteți aici.

– Atunci, cred că e mai bine să ne cărăm.

– Nu-ți zic să pleci, mi-o retează ea. Îți zic doar la ce să te aștepți, atâta tot.

– Am înțeles, îi răspund și dau aprobator din cap.

Stă nemișcată câteva minute, înainte să spună:

– Mai bine mă întorc la bar. Să mă ocup de ce știu să fac.

Zâmbește afectat, cu buzele strânse, apoi se proptește în coate și se scoală din balansoar.

Se aud pași pe podeaua de lemn. Grace ridică ochii, privește peste umărul meu și zâmbește, de data asta pe bune.

– Ia te uită ce bărbat bine, zice ea, și știu că e Kai cel care a apărut. Acum îmi dau seama de ce Maggie te-a cărat până aici și ne-a lăsat să te punem pe picioare. Dar trebuie să înveți să te aperi. Dacă tu și fata asta o să-i tot înfruntați pe Ogari, trebuie să știi cum să pocnești în dreapta și-n stânga. Cu putere. Ai înțeles?

– Da, doamnă.

Aud vocea lui Kai undeva în spate. Aproape că-i văd zâmbetul strălucitor pe care i-l oferă în momentul ăsta lui Grace.

Grace pune o clipă mâna pe umărul meu. Mă crispez la atingerea ei, dar ea se poartă ca și cum n-ar băga de seamă. Se apleacă spre urechea mea.

– Gândește-te la ce ți-am zis, Grace.

Apoi se îndreaptă de spate și arată cu degetul spre Kai.

– S-o faci să te asculte. Că pe mine sigur nu mă ascultă. Dar îmi imaginez că un bărbat așa de frumos ca tine poate să-i șoptească la ureche unei fete lucruri care s-o facă să-l asculte imediat.

– Pentru Dumnezeu, Grace! exclam jenată.

Dar Kai se descurcă de minune cu ea, glumește despre ce înseamnă să ai limba aurită, cum le place doamnelor, iar ea chicotește, se declară prompt scandalizată și destul de bătrână să-i fie bunică. Apoi coboară scările, traversează curtea

prăfuită și intră în tavernă. Mă uit după ea până văd ușa barului închizându-se.

Scaunul de lângă mine se clatină când Kai se așază pe el.

– Nu mi-ai zis că refugiul tău paramilitar e o tavernă amărâtă. Încă există speranțe de recuperare pentru tine, Mags.

Kai poartă alte haine. Un tricou roșu, cu un imprimeu AC/DC pe piept și o pereche de pantaloni negri, de uniformă militară. Și încălțări solide, cu șireturi până la jumătatea pulpei. Hainele par prea mici pentru gemenii lui Grace și prea mari pentru puștiul de la poartă, așa că probabil sunt din grămada de țoale pe care Grace le ține pentru veșnicele cohorte de neadaptați care îi calcă pragul. Oricum, sunt de o mie de ori mai bune decât costumația lui de filfizon și pantofii scumpi.

Părul negru e ud, pieptănat pe spate, nu într-o dezordine căutată, ca de obicei, iar fața arată fără cusur, cu pielea întinsă peste pomeții înalți și cu buzele pline arcuite într-un zâmbet ușor. În schimb, are ochii roșii și-mi dau seama că probabil a plâns, nu pentru propria soartă, ci pentru Tah. Și faptul că eu nu pot să plâng pentru prietenul meu care mi-a salvat viața, nu o dată, ci de două ori, se transformă într-o greutate imensă ce-mi apasă sufletul. Îmi doresc din toată inima ca Grace, în înțelepciunea ei practică, să aibă dreptate când susține că fiecare jelește în felul lui. Că și eu sunt în stare să jelesc.

Apoi, în sfârșit, înțeleg ceea ce văd.

– Ce naiba se întâmplă, Kai? Fața ta. E perfectă!

– Era și timpul să recunoști că mă găsești atrăgător.

Glumește, dar vocea îi e încordată. Pare a se ține pe picioare susținut mai degrabă de speranță și de rugăciune, decât de piele și de oase.

– N-o face pe deșteptul cu mine! Cum de arăți așa de bine?

– Gene bune?

Și iar îmi oferă zâmbetul lui fermecător. Sau, mai degrabă, o versiune a acelui zâmbet, evident ceva mai șterșă.

– Explică-mi, Kai. Ești complet vindecat. Complet.

Ceea ce nu e întru totul adevărat. Sub ochiul încă ușor umflat, se mai văd urmele vânătăilor, o dungă galben-verzuie care arată veche de câteva zile, nu de câteva ceasuri.

– Nu complet. Coastele încă mă dor dacă inspir prea adânc și simt că-mi vine să vomit cu boltă dacă mă ridic prea repede de pe scaun. Am aflat-o pe pielea mea.

– Gemenii lui Grace au făcut chestia asta?

Întind mâna involuntar spre obrazul lui. Mă opresc înainte să-l ating și-mi las mâna să cadă înapoi în poală.

– Te-am văzut. Arătai ca și cum... ei bine, ca și cum ai fi primit o bătaie zdravănă. Te-am *văzut* luând bătaia aia zdravănă.

El coboară privirea.

– *Azee'tsoh Dine'é*, mai ții minte? Clanul Vracilor.

Țin minte.

– Tah mi-a zis că rugăciunile tale sunt puternice. Am crezut că asta înseamnă că vrăjile pe care le faci altora sunt foarte puternice. Dar, de fapt, te fac pe tine puternic.

– Amândouă variantele sunt valabile, recunoaște el. Presupun că asta mă face indestructibil.

Încă o glumă, dar ceva din vocea lui sugerează că înțelege cât de aproape a fost de moarte.

– Să nu crezi însă că vreau să verific chestia asta, adaugă el în șoaptă.

– Nu, îl aprob eu, întrebându-mă în ce fel l-ar fi ajutat vrăjile, dacă Longarm i-ar fi tras un glonț în creier.

Tăcem amândoi, lăsând noaptea să strălucească în jurul nostru. După o vreme, Kai începe să vorbească.

– Când eram în Burque...

Își freacă fața cu o mână și ia povestea de la capăt.

– Când eram în Burque, am cunoscut o fată. O chema Lachryma. Lacrimi. Era frumoasă. O prințesă din clanul Urioste, o viitoare baroneasă a apei. Familia ei organiza gale imense, pe care le numeau *Fiesta de Burque*, baluri mascate pe care le țineau în fortul lor din munți. Regi și regine ale concursurilor de frumusețe, baluri cu teme istorice spaniole. Chestii de modă veche. Eu și Alvaro aveam niște costume. El era conchistador, iar eu, Regele Furtunilor. Am reușit să convingem pe cineva să ne lase să intrăm și noi la bal. Acolo am cunoscut-o. Și a fost...

Se întrerupe și schițează un zâmbet.

– Ca în poveștile vechi de când lumea, nu-i așa? Iar eu sunt fraierul aici.

Nu știu ce urmărește, dar îmi dau seama cum se termină povestea. O prințesă moștenitoare, un băiat sărman.

– Nu și dacă ai iubit-o.

– Ești o romantică, zice el, dând aprobator din cap.

Apucă o ață din cămașă și începe să tragă de ea.

– N-am iubit-o, Mags. Am vrut să...

Face un gest vulgar cu mâinile.

– Ne-am înfierbântat amândoi de la bun început. Dar, după câteva săptămâni, când ne-au prins, ea m-a aruncat în groapa cu lei. Nu merita să-și înstrăineze familia din pricina mea. Genul ăla de bogăție și de putere... nu dai cu piciorul la tot pentru câteva nopți de tăvăleală cu un indian navajo murdar.

– Ce s-a întâmplat?

– M-au condamnat să fiu bătut în public. Și trimis în exil.

– Pentru că te-ai întâlnit cu o fată?

– Pentru că am dezvirginat o prințesă, deși ideea în sine că am fost primul care a râvnit la fructul oprit e o glumă de

proporții. Dar clanul Urioste e puternic și vechi. Dacă vor să susțină că prințesa lor era virgină și să mă folosească pe mine pentru a o dovedi, cine să-i oprească? întreabă el și înghite în sec. Mi-au rupt picioarele.

Ridică brațul și-și atinge cotul.

– Și ăsta.

Duce un deget la obraz.

– Mi-au sfărâmat mandibula. După asta, n-am mai fost așa de frumos. Greu de crezut, nu?

Zâmbetul lui e și mai șters, și mai trist decât înainte.

– Dar pedeapsa a însemnat mai mult de atât. Am îndurat umilință. Prietenii mei, tata, toată lumea pe care o cunoșteam a fost martoră, continuă el, rupând ața din cămașă cu o smucitură scurtă. Mi-au dat timp până a doua zi la apus să mă car din Burque. Alvaro a plătit pe unu' să mă ducă până la *cheii* cu mașina. Bunicul era singurul om care m-ar fi primit în casa lui. Pe mine, un olog. Un schilod. În plus, bunicul era vraci și ne-am gândit că, dacă există cineva care să-mi aline durerea...

Vocea i se stinge treptat, privirea pare întoarsă spre trecut.

– N-am crezut că o să mai merg vreodată. Însă după prima noapte la Tah, când m-am trezit dimineața, nu mai aveam niciun fel de durere. Puteam să-mi folosesc picioarele, brațul era în regulă. Iar ochii mi se făcuseră argintii.

Știam eu că nu mi-am imaginat.

– Puterile de clan, mă aud vorbind, cu respirația întretăiată. Nu doar că rugăciunile tale sunt puternice, dar ai puterile clanului tău care s-au manifestat în timpul procesului de vindecare.

Dă din cap că da.

– Nu știu ce legătură are culoarea ochilor, dar se pare că se accentuează când îmi folosesc mai mult puterile.

Mă las pe spate în balansoar și încep să mă leagăn, șocată într-o oarecare măsură. Culoarea ochilor e ciudată și, da, cu siguranță tulburătoare, dar acum, când știu că e doar un efect secundar al puterilor de clan, începe să aibă logică.

– De asta ai crezut că poți să discuți cu Longarm? Nu te temeai că o să fii rănit, pentru că știai că o să te vindeci?

Ezită.

– Oarecum, recunoaște el. Dar a sărit pe mine înainte să apuc să spun prea multe. M-a prins de gât cu brațul și a strâns până n-am mai scos niciun sunet. Începuse să urle despre...

Ezită din nou, îmi face semn că nu mai vrea să continue.

– A fost o prostie. Eu am fost un prost. Trebuia să-mi fi dat seama. Am crezut doar că ceea ce-i spusesem ieri o să fie valabil ceva mai mult timp.

– Nu te poți înțelege cu inși ca Longarm. Toți Ogarii sunt așa.

– Poate *tu* nu poți să te înțelegi cu ei. Eu nici măcar nu am avut șansa să vorbesc. Altfel...

– Kai.

Ridică mâna în semn că se dă bătut.

– Ai dreptate. Ai dreptate. Am făcut o prostie. Și mă bucur că ai fost acolo s-o faci pe eroul.

Îmi vine să râd, dar sunetul mi se oprește în gât.

– Sunt destul de sigură că eroii nu împușcă polițiști. Mai alege o dată.

– Am ales deja, zice el, cu voce joasă și intensă.

Roșesc sub forța privirii lui, în care se reflectă strălucirea apusului. Când îmi ia mâna, îl las. Stăm în tăcere, uitându-ne amândoi la cerul deșertului, la linia subțire de nori de deasupra orizontului colorat în nuanțe de portocaliu, mov și bleumarin de soarele ce apune. Voci îndepărtate și muzică country răsună din tavernă, semn că înăuntru petrecerea s-a încins.

– Vrei să vorbești despre bunicul?

– Nu.

– Maggie...

Îmi retrag mâna.

– Dacă mai zici un cuvânt, mă car.

El se lasă înapoi în balansoar și se freacă la ochi energic. Când coboară mâna, văd că e umedă. Știu că ar trebui să încerc să-i alin cumva durerea. Dar nu pot. Nu pot. Mă apucă groaza numai la gândul în sine. Își șterge fața cu marginea tricoului.

– Am auzit de la fata lui Grace că pleci, zice după o clipă.

Vocea îi e încă plină de emoție, dar dincolo de tristețe, ghicesc și altceva. O tensiune. Grijă. Bănuiesc că are motive de îngrijorare.

– Da, așa am zis. Așa aveam de gând.

– Și de ce nu ai plecat?

– Nu știu.

Și ăsta e adevărul sau, cel puțin, adevărul cu care pot să mă descurc. Nu pot să recunosc restul, nici față de el, nici față de mine. Nici măcar nu știu ce anume înseamnă acest rest mai exact.

Mă aștept să mă îndemne să-i spun mai multe, s-o facă pe deșteptul sau să trântească vreo glumă cretină pentru ca întunericul ce ne împresoară să devină mai ușor de suportat. Dar el se mulțumește să stea în balansoar, tăcut.

– Kai... încep eu.

– Detest rahatul ăsta depresiv, mă întrerupe râzând și-și trece o mână prin păr, ciufulindu-l. Oamenii mor, nu-i așa? Mor în fiecare zi, fir-ar al naibii.

– Nu știm că e mort.

Se apleacă în balansoar și se întoarce spre mine.

– Prin urmare, să trăim cât mai putem, nu? Nu asta ni se tot spune?

– Cine spune? îl întreb, îngrijorată de acest delir brusc.

– Nu știu, lumea, în general.

Se holbează la mine, până când tensiunea din el se risipește și se lasă înapoi pe spătarul balansoarului. Râde scurt și amar, apoi se întoarce spre mine zâmbind.

– Crezi că te-aș putea corupe să bem niște bere și să dansăm pe muzica asta country?

M-am gândit la ceva, așa că e mai bine s-o spun.

– Ar trebui să pleci, Kai. Ar fi mai sigur pentru tine.

– Să plec?

– Ăsta e momentul. Tu nu te-ai înhămat la asta. O să fie tot mai rău. Cred că ar trebui să pleci.

O spun cu forță. Cu convingere. Cea mai bună minciună pe care am spus-o până acum.

– Sunt sigură că unul din gemenii lui Grace o să te ducă până la Zid, îi zic. O tăiați direct prin deșert, nu sunt nici patruzeci de kilometri până acolo. Tablă de Șah peste tot, fără polițai.

– Vrei să plec? mă întreabă, apoi face o pauză. Și tu?

– Încă am un vrăjitor de găsit, mai știi, nu?

Rămâne tăcut un minut.

– Nu pot să plec.

– Nu, îi zic, nu e bine să rămâi. Ai pierdut... Oricum, ăsta e momentul. Știu că nu te poți întoarce în Burque, dar mai sunt și alte locuri. Lake Powell. New Denver. Mai bine să...

– Am zis că nu pot.

– Dar...

– Maggie, ajunge. Nu mă duc nicăieri.

Mă privește țintă, cu ochii ca niște flăcări în apusul ce începe să moară.

Pentru o clipă, îmi pierd șirul gândurilor. Îmi amintesc cum m-a luat de mână, cum râsul lui mă scoate din locurile întunecate ale minții mele.

– Spune „OK", Maggie, zice el domol, intens. Cere-mi să rămân.

Închid ochii și inspir adânc aerul nopții.

– Să rămâi?

– Sigur. Ca partener.

Mă ridic după o vreme și-mi pun pușca înapoi în teaca de pe spate. Verific din obișnuință armele de pe mine – cuțitele, pușca, centura cu muniție din jurul șoldurilor. Și Glockul pe jumătate descărcat pe care l-am băgat la curea. Îi zâmbesc.

– Atunci, să-i dăm drumul!

Aud o voce:

– Nu știu ce-aveți de gând, dar va trebui să așteptați.

E Rissa, care vine din curte și urcă scările câte două odată, cu frate-său în urma ei. Are un AR-15 prins de-a curmezișul spatelui și un Magnum .44 la șold, în toc. Poartă bocanci de armată, legați cu șireturi până sus, pantaloni crem, de uniformă, iar pe față, dungi negre alternează cu unele de culoarea nisipului. Părul lung și roșcat este împletit în două cozi strânse la ceafă.

Fratele ei e îmbrăcat exact la fel, doar că are în plus o mănușă de piele pe o mână, ceva ce pare a fi un ceas vechi în jurul palmei, o brichetă roșie din plastic prinsă de încheietură și un furtun subțire și transparent care ducea de la brichetă la ceas.

– Ce e asta? îl întreb, privind spre dispozitivul lui. Ce se întâmplă?

– Am primit o avertizare prin radio că e ceva nasol în Rock Springs, îmi răspunde Rissa.

Mă uit imediat la Kai.

– N-ai zis tu ceva de Rock Springs zilele trecute?

Îmi face semn că da.

– Oraș de refugiați, imediat cum ajungi la Zidul de Est. Am petrecut o zi acolo în drum spre Tse Bonito, când îmi verificau actele. Ce se petrece în Rock Springs?

Geamănul cu drăcia de brichetă-ceas – Clive, cred că i-a zis Grace – mă privește rânjind.

– Monștri.

23

– Au zis ce fel de monștri? îl întreb.

Rissa ridică din umeri.

– Tipu' era destul de isteric. A pomenit ceva de zombi, dar e un pic cam exagerat chiar și pentru Dinétah.

Încep să simt o furnicătură pe ceafă, o senzație de neliniște abia insinuată, dar care se intensifică.

– De ce-a crezut c-ar fi vorba de zombi? A explicat?

– Cică încearcă să le mănânce creierul.

Clive râde tare, dar nu-mi dau seama dacă ideea de zombi i se pare comică sau, de fapt, e speriat.

– Nu sunt zombi, le zic gemenilor, în timp ce gândul capătă contur în mintea mea, dar cred că știu ce sunt. Am dat peste unul în Lukachukai acu' câteva zile. Am văzut ce-au făcut în Crownpoint.

Rissa se oprește din verificatul armelor ca să se uite atentă la mine.

– Ah, da, corect. Tu ești Ucigașa de Monștri.

Deschid gura să protestez, să-i zic că Neizghání e Ucigașul de Monștri, nu eu, dar nu apuc, pentru că frate-său mi-o ia înainte.

– Cum abordăm problema? Năvălim peste ei și-i hrănim cu gloanțe? Avem cu ce, zice el, lovindu-se încrezător cu pușca peste picior.

– Locuiesc oameni acolo, protestează Kai. Familii, copii. Nu poți să te duci așa, pur și simplu, cu degetul pe trăgaci. Ce crezi, Maggie? mă întreabă întorcându-se spre mine.

Frații Goodacre se întorc și ei spre mine. Și îmi dau seama că vor să-i conduc eu în luptă. Dar eu nu am stofă de comandant. L-am urmat întotdeauna pe Neizghání sau m-am avântat de una singură. Mă îndoiesc că pot să le ofer ce așteaptă de la mine.

– Tu ești experta în monștri, rostește Kai încet, liniștitor. Avem încredere în tine.

Îl privesc o clipă. Mă uit în ochii lui calmi. Mă uit la cele două perechi de ochi căprui, identici, nu la fel de convinși, dar pregătiți să asculte. Dornici să creadă că ceea ce le zic eu îi va ajuta să rămână în viață. Dar eu mă tem că nu va fi așa. Că nu voi putea să-i țin în viață. Așa cum n-am reușit să-l protejez pe Tah în Tse Bonito sau pe Kai să nu fie rupt în bătaie. Mă tem că Rock Springs va fi încă o pată pe harta personală a ratărilor mele și, dacă e așa, mă tem de cât de plină și de mare poate ajunge harta aia. Dar degeaba mă gândesc eu acum. Cineva trebuie să facă ceva și se pare că eu voi fi acel cineva.

Și sper naibii că, de data asta, o să reușesc să fac lucrurile cum trebuie.

– Bine, atunci, ascultați aici, încep, și ei se adună în jurul meu. Dacă bestiile astea sunt ce cred eu, e greu să le omori. Dacă tragi în ele, nu reușești să le dobori. Va trebui să le retezați capul.

– Sau să le ardem? întreabă Clive și-și aranjează mecanismul lui cu ceas și brichetă, care, am înțeles în sfârșit, e un soi de aruncător de flăcări.

– Rock Springs e un oraș din corturi, precizează Kai.

– Atunci o să folosim focul numai la nevoie. Dacă scapă de sub control, facem mai mult rău decât bine. Creaturile astea nu sunt inteligente în mod deosebit, dar sunt puternice și

surprinzător de rapide. Au un soi de arme primitive, mai mult improvizate, dar nu au dexteritatea de a apăsa pe trăgaciul unei puști. Ah, și mușcă.

Clive se cutremură. Deci râsul ăla de mai devreme provenea din frică. E bine de știut.

– Dar nu au dinți ascuțiți, precizez eu. Sunt tociți și nu pot să treacă prin echipamentul vostru de protecție, presupunând că o să aveți unul.

Mă uit la Kai și la tricoul lui de împrumut.

– O să-i găsesc ceva mai rezistent, se oferă Clive. Presupunând că vine și el cu noi.

Au trecut mai puțin de opt ore de când Kai a încasat-o zdravăn și, sincer, nu sunt convinsă că e în stare de încă o luptă.

Și nu sunt singura care gândește așa, pentru că Rissa intervine:

– Nu te supăra, dar sigur poți să ne-ajuți? Ai venit aici cu fața praf și c-o urmă de bocanc în rinichi. Și acu' ești gata să te pui de-a curmezișul în fața unor monștri?

O spune cu cinism, dar și ea se uită, ca și noi, la fața intactă a lui Kai.

– Sunt sigur, răspunde el, ezitând și aruncându-mi rapid o privire. Pot să ajut.

– Atunci, ești bine-venit, spun eu pe un ton care pune capăt discuției.

N-o să-l contrazic în fața fraților Goodacre ca să-l umilesc. Nu merită asta.

Rissa se uită la Clive, care nu-mi place în mod deosebit, dar Clive doar ridică din umeri.

– Sigur. De ce nu? Ia o ciomăgeală, da' nu se lasă, conchide el și-l bate pe Kai pe spate, cu destulă putere cât să facă un om mai mic decât Kai să scâncească de durere. Propriul nostru Iepuraș Duracell navajo.

Rissa chicotește.

– Bine, ia zi, Iepuraș, cum stai cu armele?

– N-am nevoie de arme.

Rissa pufnește.

– Așa zici acu', da' nu merg nicăieri cu tine, dacă nu poți să-mi păzești spatele.

– Lasă-l în pace, intervin eu. N-o să poarte armă. Are propriul stil de apărare.

Rissa se repede să mă contrazică, dar frate-său o oprește. Se uită la fața lui Kai cu atenție. Frații comunică între ei din priviri și Rissa o lasă baltă.

– Cât de departe e? îl întreb pe Clive.

El se uită în zare, de parcă ar putea vedea Rock Springs de aici.

– Cam douăj' de minute spre est, dacă luăm motoarele și băgăm viteză drăcească.

– Motoarele?

Arată spre o platformă din garaj, la două uși de locul unde am ascuns camioneta. Două motociclete negre, electrice, cu roți groase și butucănoase și sisteme masive de suspensie, sunt parcate în spațiul deschis. Par puternice și rapide, dar cam aici se termină cunoștințele mele despre motociclete.

– Ai condus vreodată una? mă întreabă Clive.

– Nu pot să spun că da.

– OK. Tu o să mergi cu mine, iar Iepurașul merge cu Rissa.

Se uită la cer, mai sunt câteva minute până se întunecă de tot.

– Haideți, copii! Monștrii n-o să se omoare singuri.

24

Câteva minute mai târziu, zorim prin deşert pe o pereche de motoare Kawasaki de teren. Sunt în spatele lui Clive, având pe nas ochelarii daţi de el, iar Kai e cu Rissa. Eu şi Clive mergem în faţă. Eu am simţurile activate de puterile de clan, iar el are aruncătorul de flăcări prins de încheietură. Ba chiar îmi face şi o mică demonstraţie înainte să mă urc pe motocicletă.

– Mişto, îi zic, uitându-mă la flăcările care îi dansează în mână.

– Nici n-ai idee, zice el, rânjind sinistru.

Nu ne ia mult să ajungem la destinaţie. A durat exact cât a zis Clive. Ne oprim la marginea târgului prăfuit, la câteva minute după lăsarea întunericului. Clive parchează motocicleta la mică distanţă de primul cort, apoi îi aşteptăm pe Rissa şi pe Kai. Pretutindeni în jur, corturile flutură în adierea vântului. Majoritatea sunt corturi de două sau trei persoane, cenuşii, dar există şi câteva de modă veche, cu cadru alb, pe care le vezi în filmele de război de pe vremuri, precum şi unele făcute din material de paraşută, cu fermoare cusute în fel şi chip, care mai de care mai fanteziste. Stâlpi groşi marchează graniţele aşezării de corturi. Au deasupra lămpi uriaşe cu halogen, dar numai una dintre ele e aprinsă, clipind din când în când, ca şi

cum generatorul e pe cale să cedeze. În rest, locul e întunecat, încărcat de umbre.

Niciun sunet. Nici ţipenie de om.

Şi nici nu-mi trebuie mai mult ca să simt fiori pe şira spinării. Trag adânc aer în piept şi duhoarea mă izbeşte din plin. Magie, exact ca atunci, pe munte.

– Ei sunt aici, nu încape îndoială, mormăi eu. Simţiţi mirosul?

Rissa se încruntă.

– Nu, da', pe de altă parte, eu nu sunt de-a voastră.

Nu-mi dau seama dacă prin asta vrea să spună că nu are puterile unui clan sau, pur şi simplu, că nu e diné. Evident că are dreptate în ambele privinţe, dar duhoarea e atât de puternică, încât m-am gândit că oricine o simte – indiferent că are puteri de clan, că este diné sau altceva.

Mă uit la Kai.

– Simt, confirmă el, ridicându-şi ochelarii pe cap. Ca o capelă mortuară.

Nu ştiu ce e aia o capelă mortuară, dar îmi imaginez cam ce-ar trebui să însemne. Moarte. Vrea să spună că miroase a moarte.

Gemenii schimbă o privire între ei, în felul lor special, dar nu comentează. Vântul se înteţeşte, iar norii rari de deasupra noastră trec prin dreptul lunii.

– Unde sunt oamenii? întreabă Kai.

– Iepuraşu' are dreptate, zice Rissa. Ar trebui să fie oameni.

– Zeci de oameni, precizează Kai. Asta e prima aşezare peste care dai după ce treci de Zid. Toată lumea care intră în Dinétah dinspre est se opreşte aici pentru controale. Nu e niciodată pustiu.

– Păi, nu se poate să fie toţi morţi, nu? comentează Rissa.

– Ba s-ar putea, i-o întorc eu, cu gândul la Crownpoint. Dar ar fi cadavre. Şi nu văd niciunul. Poate că monştrii caută mâncare.

– Adică i-au *mâncat*? întreabă Clive, ridicând puţin vocea.

Simt izul de ozon. Și, după cum era de așteptat, observ urme de arsură la baza unui stâlp. Neizghání. Nu poate fi o coincidență.

– Se ascund, conchide Kai. Lumea stă ascunsă.

– De acord, zice Clive. Dar unde?

Kai se uită în jur, gânditor. Apoi zâmbește.

– În tuneluri.

***

Suntem la jumătate de kilometru de ieșirea din Rock Springs, uitându-ne la pustiul din jur. În dreapta mea, e un deal mare din stânci și bolovani imenși. Kai e sigur că, dacă sunt tuneluri pe undeva, atunci încep aici, în subteran, și se termină la Zid. Nu zărim Zidul, fiind deja mult prea întuneric ca să vedem mai departe de ceea ce e în imediata noastră apropiere, dar știm toți că e acolo, înălțându-se gigantic deasupra tuturor.

– Cum găsim intrarea în tunelurile alea? întreabă Rissa.

– Eu doar am auzit de ele, atâta tot, răspunde Kai. Tuneluri folosite pentru contrabandă. Oamenii aduc mărfuri fără știrea patrulelor de la frontieră. Dar trebuie să treacă pe lângă Zid și aici e locul în care Rock Springs ajunge cel mai aproape de el, deci e logic să...

Rissa scuipă în praful drumului și spune ceea ce gândim cu toții.

– Nu tu oameni, nu tu monștri. Mie îmi sună a alarmă falsă.

Aș înclina să-i dau dreptate, dacă n-ar fi un lucru.

– Totuși, mirosul ăsta...

Și atunci lovește fulgerul.

– Și faptul că nu vezi oameni nicăieri, subliniază Kai. Nu e normal. Vă zic, de obicei sunt...

– Te cred, îl întrerupe Rissa. Cineva trebuie să locuiască în corturile alea. Da' acu' nu-i nimeni în ele. Așa că spune-mi ce înseamnă asta? Sunt morți? Se ascund?

Rissa e doar o siluetă în întuneric, echipamentul ei zăngănind în timp ce ea se îndepărtează de noi.

– Nu știm. Da' părerea mea e că n-o să primim niciun fel de răspunsuri în seara asta, continuă ea și se îndreaptă spre motocicletele lăsate la vreo treizeci de metri mai încolo. O să ne întoarcem mâine pe lumină, să vedem ce e de văzut. Pentru că acu'...

Dar nu apucă să-și termine propoziția, fiindcă un *tsé naayéé'* apare ca din pământ, cu o sabie imensă în mână, și-i spintecă abdomenul.

Trei lucruri se întâmplă concomitent. Rissa începe să urle, cade la pământ și încearcă disperată să-și țină mațele la un loc. *Tsé naayéé'* se repede să lovească iar, de data asta în gâtul Rissei. Cuțitul meu cu lamă de obsidian zboară prin aer înainte ca mintea mea să înregistreze gestul. O combinație de instinct, pregătire fizică și viteză dată de puterile de clan face ca lama să nu rateze și să ajungă direct între ochii monstrului. El, creatura sau ce-o fi, scapă sabia din mână și dă să apuce cuțitul împlântat în cap. Dar degetele îi sunt butucănoase și neîndemânatice și nu poate să smulgă lama fără mâner.

În câteva secunde, am deja Bökerul în mână și sunt călare pe *tsé naayéé'*. Îi înfig cuțitul de vânătoare în gât iar și iar, până când nu se mai mișcă. Cu coada ochiului, îl văd pe Clive învârtind pușca, țintind, cercetând întunericul în căutarea altor creaturi. Și nu e dezamăgit. Eu număr două – nu, trei – venind în viteză spre noi de nicăieri. Blestem când îl văd pe Clive că apasă în neștire pe trăgaci, trimițând o ploaie de gloanțe spre creaturi. Monștrii încetinesc o vreme, unul chiar se împiedică, dar imediat se redresează și încep iar să avanseze spre noi.

– Trage! urlu spre el.

Cuprins de panică, Clive a uitat ce i-am zis despre gloanțe. El continuă să tragă și-mi dau seama că n-are sens ce-i zic. Că de tras, el trage, dar eu am nevoie să tragă cu aruncătorul de flăcări.

Kai e lângă mine.

– Du-te! îmi strigă. Du-te și ajută-l! Eu mă descurc cu Rissa.

Rissa. Eram atât de pornită să distrug monstrul, că am uitat de Rissa. Zace pe pământ, la mai puțin de un metru în fața mea, cu mâinile încleștate pe abdomen. Nu mai scoate niciun sunet, doar geme. În lumina stelelor, văd sângele și alte chestii lucind umede și întunecate, ieșindu-i din abdomen.

– Maggie! urlă Kai. Du-te la Clive!

Mă ridic și mă pun în mișcare. Ajung lângă Clive exact când monștrii ne atacă. Nu am decât o secundă la dispoziție să-i strig „Arde-i!" și să mă întind spre mâna lui Clive. El își flexează încheietura, eliberând un spray cu benzină, exact în clipa în care eu aprind bricheta. Focul izbucnește în palma lui și Clive îl pocnește pe monstru drept în față, în vreme ce monstrul îl apucă și-l trântește la pământ. Creatura urlă, cu părul des cuprins de flăcări, iar pielea îi sfârâie ca surcelele uscate.

Celălalt monstru se năpustește asupra mea. Nu-l văd, dar îl simt venind. Mă aplec și mă feresc, simțind îngrozitoarea adiere a macetei care-mi trece razant pe deasupra capului. Dar sunt exact unde vreau să fiu. Îi tai cu Bökerul amândouă tendoanele lui Ahile.

Apoi sunt iar în mișcare, repezindu-mă spre următorul monstru ce vine spre mine. Îi rad capul de pe umeri din prima.

Clive se chinuie să se ridice. Monstrul a cărui față a pârjolit-o încă fumegă, iar cel pe care l-am schilodit încearcă să dispară târându-se, dar picioarele nu-l mai ajută. Alți doi deja nu mai au capetele pe umeri.

– Mai sunt? strig eu, chinuindu-mă cu disperare să deslușesc ceva în întuneric.

Simt cum îmi pierd forța, efectele puterii *honágháahnii* deja afectându-mi mușchii.

– Mai vedeți alții?

Nu-mi răspunde nimeni, așa că mă duc șchiopătând spre locul în care Kai stă cu Rissa în brațe. A făcut un soi de bandaj din marginea tricoului ei și i-a înfășurat strâns abdomenul. Miroase vag a cedru și-mi dau seama că trebuie să fi uns bandajul cu vreo alifie.

– Are nevoie de îngrijiri medicale, zice Kai, îngrijorat. De mai mult decât pot să-i ofer eu aici. Trebuie s-o ducem acasă.

Clive a venit și el, dar e atât de palid, că pistruii par pete de sânge, iar ochii îi sunt prea strălucitori. Dar vorbește calm.

– Puteți să mă ajutați s-o duc până la motocicletă?

Kai întoarce capul brusc. Se holbează la ceva din depărtare. Fălcile i se încleștează, iar privirea lui îmi dă fiori reci pe șira spinării. Mă întorc să văd la ce se uită.

O duzină de *tsé naayéé'* urcă deja stâncile și se îndreaptă spre noi.

Mă ridic cu greu în picioare, mușchii dureroși opunând rezistență.

– Clive, o să am nevoie de aruncătorul tău de flăcări. Sunt eu rapidă, dar ei sunt prea răspândiți și nu cred că-i pot răpune pe toți în timp util.

Clive ridică mâna și flexează încheietura, dar mecanismul se blochează. Rotește furtunul care leagă sursa de combustibil de ecranul ceasului, dar în mod clar ceva e în neregulă.

– S-a înfundat, mormăie el. Sau l-am stricat când am căzut.

Loveşte de picior mecanismul, încercând să-l facă să funcţioneze. Dar nu reuşeşte. Combustibilul pur şi simplu nu trece. Şi nu avem nimic altceva.

Înghit în sec, fiori reci îmi pătrund adânc în mădulare şi nu mă mai părăsesc. Sunt epuizată, iar efectele puterilor de clan mă rup în bucăţi, dar ştiu ce am de făcut.

– O să le ţin piept cât pot de mult, le spun. Trebuie să încercaţi să ajungeţi rapid la motociclete.

– Nu te lăsăm aici, zice Clive.

– Ba da, o să mă lăsaţi, pentru că altfel soră-ta o să moară.

Mă gândesc la ce mi-a zis Grace pe verandă. Cum şi-a pierdut deja jumătate de familie şi nimic în lume nu mă poate convinge să fiu responsabilă pentru pierderea celeilalte jumătăţi.

– Soră-mea n-ar vrea să dau bir cu fugiţii.

– La dracu', pleacă odată!

– Aşteptaţi, ne opreşte Kai.

Lasă cu blândeţe capul Rissei pe pământ şi se strecoară între mine şi Clive. Mirosul e şi mai puternic acum, sufocant, iar monştrii se apropie. Cinşpe metri, zece.

– Dă-mi bricheta, zice el.

Clive se încruntă, dar scoate bricheta din mecanismul stricat şi i-o întinde lui Kai.

– Să ai cuţitele pregătite, îmi zice Kai. Pentru orice eventualitate. Clive, tu du-te la sora ta şi fii pregătit să pleci când îţi fac eu semn.

Din vocea lui răzbate un soi de autoritate calmă, nu l-am mai auzit vorbind aşa. Nu admite niciun fel de împotrivire. Iar eu şi Clive ne supunem.

Kai face câţiva paşi înainte. Începe să intoneze. Cuvinte în navajo, domoale, pe un ton scăzut.

Şase metri. Îi lasă să se apropie. Vocea îi e calmă în continuare.

Cinci metri. Patru.

Şi apoi aprinde bricheta, înclină flacăra şi *suflă*.

Respiraţia lui devine un foc pe care îl trimite într-un fuior. La început mic, apoi din ce în ce mai gros. Înalt cât un copil. Apoi mai înalt. Fuiorul se transformă într-un cerc de vâlvătăi, încolăcindu-se până devine un ciclon albastru şi portocaliu, galben şi roşu, până când e un vârtej imens de flăcări care creşte, creşte. Văpaia e atât de strălucitoare, că mă feresc involuntar, cu o grimasă. Încerc să rămân pe poziţii, dar iadul dezlănţuit mă forţează să mă dau înapoi. Încă îl aud pe Kai îngânând incantaţia, aud şi o înjurătură din partea lui Clive, înainte ca orice sunet să fie înecat de torentul de flăcări devenit, între timp, o forţă vie. O forţă care se învolburează şi înghite toţi monştrii porniţi împotriva noastră.

Creaturile sunt incinerate pe loc, acolo unde le găsesc flăcările. Limbile de foc se întind în dreapta, iar trupurile celor morţi sunt şi ele cuprinse de pârjol. Cadavrele se aprind de parcă ar fi lemne uscate, devenind incandescente şi fierbinţi. Carne şi oase se transformă în cenuşă. Până când nu mai rămâne nici urmă de monştri nicăieri în Rock Springs.

După care, la fel de rapid cum s-au ivit, curentul şi focul dispar în neant. Singurul semn că ciclonul a existat e cenuşa ce pluteşte leneş spre pământ, pe aripile unei adieri abia simţite.

Şi n-au trecut mai mult de câteva secunde.

Kai respiră greu şi cade în genunchi. Are faţa scăldată în sudoare, gâfâie şi încearcă să tragă aer în piept, de parcă tocmai ar fi fugit prin deşert cu toată viteza de care e în stare. Mă duc spre el să-l ridic, dar îmi face semn să-l las în pace. Se apleacă şi, cu mâinile pe coapse, se chinuie să-şi umple plămânii cu aer.

– Ce dracu' a fost asta? aud vocea lui Clive în spatele meu, scutindu-mă să mai pun eu întrebarea.

– Un pic de vânt, reușește Kai să îngaime. Nici măcar nu eram sigur că o să funcționeze, dar...

Dar a funcționat. Nu am văzut niciodată ceva asemănător. Nici măcar la Neizghání. Și, în sfârșit, înțeleg ce spunea Tah.

– Știința Vremii, rostesc în șoaptă, căci cuvintele îi sunt menite doar lui Kai.

El se încruntă. Nu-mi răspunde, deși nu sunt sigură că voiam să sune ca o întrebare.

Șocați, ne holbăm cu toții la locul întesat de monștri cu câteva minute mai înainte.

Într-un târziu, Kai rupe tăcerea apăsătoare.

– Trebuie s-o ducem acasă pe Rissa, zice el, uitându-se peste umăr la mine și la Clive.

La rândul său, Clive îl privește cu o expresie aparte. Respect? Frică? Orice ar fi, nu-i dispare de pe chip când dă din cap că a înțeles și-și ridică pe umăr sora inconștientă. Îl ajut s-o lege de motocicletă și de el cu fâșii de pânză și cu sfori tăiate dintr-un cort prăbușit. Rămân o vreme lângă Kai, uitându-ne în urma lor. Așteptăm până sunetul motorului se pierde în întunericul deșertului.

– O să fie bine, zice Kai încet. Unguentul are antibiotic, dar rana trebuie cusută. N-ar strica nici o rugăciune de vindecare. Câtă vreme Clive reușește s-o ducă acasă întreagă.

– Ce-a fost asta, Kai? îl întreb, acum că suntem singuri.

El privește în zare, ca și cum nu m-ar fi auzit, dar știu că nu e așa.

– Tah te-a învățat să faci asta?

El râde.

– Nu.

– Atunci, care-i faza? E vreun fel de magie *burqueño*?

Îmi aruncă o privire aspră.

– Pentru că n-am văzut niciodată așa ceva, continui eu. Tu i-ai zis vânt.

– Vântul era deja acolo, îmi explică.

Respiră iar normal, probabil deja în proces de vindecare datorită puterilor lui sporite, dar vocea îi e obosită.

– Doar... doar l-am îndemnat să devină mai... puternic. Iar focul a venit din asta, adaugă el, ridicând bricheta lui Clive, pe care încă o ține în mână. Nu pot crea elemente din nimic, dar dacă sunt deja acolo, ele... mă ascultă.

– Asta înseamnă Știința Vremii?

Nu-mi răspunde. Tăcerea se prelungește, iar vântul, unul cât se poate de normal, se întețește ușor, înfiorând corturile și steagurile de pe stâlpii din spatele nostru.

Îmi frec brațele, înfrigurată. Orice putere ar avea Kai – că e de vraci, că e străină, că e de clan sau orice combinație a celor trei –, va inspira, probabil, mai degrabă frică decât apreciere și ăsta e un lucru pe care îl înțeleg cu toată amărăciunea. Cineva capabil să creeze tornade care pot să radă din temelii orașe întregi. Periculos. Și oamenii periculoși trebuie controlați. Și dacă nu pot fi controlați, atunci trebuie uciși. Nu e de mirare că-și ține secretele pentru el.

– Crezi că au plecat? întreabă el.

– Nu le mai simt mirosul, îi răspund, renunțând momentan la subiectul puterilor lui.

– Nici eu, zice el. Dar asta nu înseamnă că nu se pot întoarce.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu oamenii? Nu există *ch'įįdii* aici, așa-i? Cum erau în Crownpoint?

– Nu. Îmi închipui că se ascund, răspunde Kai. Probabil că sunt mai în siguranță decât noi doi, care stăm aici, ca niște ditamai țintele pentru orice vine de după dealul ăla.

Are dreptate.

– Ai văzut? zice el. Arătau de parcă s-ar fi întrupat din văzduh. De unde crezi că veneau? Cine îi face? Și de ce?

Îmi aduc aminte de arsurile provocate de fulgere în tabăra principală și o suspiciune oribilă începe să mi se închege în minte. Pare inacceptabil, ba chiar o blasfemie de-a dreptul, dar Tah a spus-o el însuși. Neizghání nu gândește asemenea oamenilor. Și el ar avea acces la genul de obiecte sacre necesare ca să creeze asemenea monștri. Dintr-odată simt o răceală în oase.

Încerc să-mi revin. Îmi scutur mâinile, întorc scurt capul la dreapta și la stânga.

Kai mă privește în timp ce mă îndrept spre motocicleta rămasă. Încalec pe ea și-mi pun ochelarii. Nu sunt încă pregătită să-i mărturisesc bănuielile mele. E de negândit. De neacceptat.

– Hai să ne cărăm! îi zic, cu mintea încă încinsă de ideea că Neizghání ar putea fi „vrăjitorul" pe care îl căutăm.

Și abia atunci îmi dau seama că el nu s-a clintit.

Ține privirea în pământ și așteaptă, ca și cum nu e sigur că-l vreau lângă mine. Dar asta e nebunie curată. Poate că are un soi de putere magică incredibilă, mai presus de orice am cunoscut eu, însă tocmai ne-a salvat viețile. Mă uit la el, cu capul înclinat într-o parte.

– Nu-mi spune că te crezi prea bun ca să stai în spate.

El ridică privirea, îmi aruncă unul dintre zâmbetele lui caracteristice și chicotește. Aleargă înspre mine și se aruncă în șa în spatele meu. Își pune ochelarii la ochi și apoi îmi cuprinde mijlocul cu brațele. Își lipește pieptul de spinarea mea și mă strânge între coapse. Scutur din cap și mă umflă râsul. Indiferent ce puteri are, tot nu se poate abține să flirteze cu nerușinare.

– N-aveai de gând să-mi spui și mie? îl întreb.

– Ah, Mags, zice el, oftând cu buzele aproape de gâtul meu. Și unde ar mai fi fost misterul?

25

Intru cu Kai pe porțile Tavernei Americane, și Pistruiatul, al cărui nume nu-l reține, rânjește și ne face semn cu degetul mare în sus că suntem liberi să trecem.

– Bănuiesc că asta înseamnă că Rissa trăiește, îi zic lui Kai peste umăr.

El mormăie în spatele meu ceva de genul „ți-am zis eu". Trag adânc aer în piept și mă simt ușurată și amețită în același timp. În ciuda tuturor asigurărilor lui Kai, eram convinsă că o să ne întoarcem la o mamă îndurerată și la încă o moarte pe care să o port în cârcă.

Trag motorul lângă perechea lui, parcată în fața treptelor rulotei. Văd pe ea pete de sânge. Dacă n-aș ști că Rissa e OK, aș zice că e semn rău.

Kai își strecoară mână într-a mea și mă strânge. Sunt atât de surprinsă, că nu fac niciun gest, îl las să mă țină de mână, cu palma lui rece și uscată lipită de a mea. Îmi face cu ochiul înainte să-mi dea drumul și să deschidă ușa, lăsându-mă pe mine să intru prima. Mă pregătesc pentru torentul de ocări pe care sunt convinsă că Grace îl va revărsa asupra mea și nu e ceva ce nu merit. Gemenii ei au avut încredere în mine. Am fost liderul lor și era treaba mea să-i aduc înapoi în siguranță, dar am eșuat.

Apoi îmi trece prin cap că s-ar putea ca ea să nu se rezume la ocări. S-ar putea să mă arunce în drum și, deși Rock Springs îmi pare acum ca aparținând unei alte lumi, n-am plecat din tavernă decât de câteva ceasuri. Încă avem nevoie de un adăpost în noaptea asta și se pare că am ratat șansa de a rămâne aici.

Clive și Grace stau pe canapeaua înflorată, de culoarea levănțicii. Clive ține mâna mamei într-a lui și, cum stau așa, unul lângă altul, asemănarea e atât de izbitoare, că încremenesc. O fi luat de la taică-său părul roșcat, dar după pometi și gură, e leit maică-sa. Se vede că Grace a plâns, se șterge la ochi cu un șervețel care, momentan, a înlocuit obișnuita cârpă. Când intru, îmi aruncă o privire de nedeslușit pentru mine, înainte să se ridice în picioare. Eu mă uit rapid la Clive, încercând să aflu de la el la ce să mă aștept, dar chipul lui e lipsit de expresie.

Grace vine spre mine de după măsuța de cafea și eu mă încordez toată, ca un arc. Ridică brațele și le deschide larg, iar eu mă pregătesc de o lovitură. Însă Grace face cel mai incredibil lucru. Strânge brațele în jurul meu și mă îmbrățișează.

Rămân așa, nemișcată, stupefiată. Împietrită ca o căprioară în lumina farurilor. Sună jalnic, dar nu-mi aduc aminte dacă m-a îmbrățișată vreodată cineva. Sunt sigură că bunica a făcut-o, dar de-atunci trebuie să fi trecut destui ani. Neizghání? Îmi vine să râd. Dar Grace, femeia asta mărunțică și rea de gură, mă ține în brațe de parcă ar fi ceva de capul meu.

O las să mă îmbrățișeze, pentru că așa e politicos. Și e posibil să fiu în șoc. În cele din urmă, îmi dă drumul și se uită la mine cu ochi mari, strălucind de lacrimi. Apoi se întoarce spre Kai, care a ajuns lângă mine, și face același lucru cu el. El nu e un retardat emoțional ca mine, așa că se relaxează și o îmbrățișează la rândul lui. Grace îl ține așa un minut, înainte să-i dea drumul și să se uite la amândoi, îndreptându-se de spate.

Mă aşteptasem la ce-i mai rău, dar acum nu mai înţeleg nimic. Oricum, sunt uluită de cuvintele pe care le rosteşte.

– Datoria ta faţă de mine e plătită, Maggie Hoskie. Pentru totdeauna de acu' înainte. Tu şi Kai sunteţi bine-veniţi în casa mea oricând şi oricât vreţi.

Ridic din sprâncene şi casc gura, mirată. Kai îndrugă un mulţumesc pentru amândoi. Grace îşi tamponează ochii şi-şi trage nasul, apoi o ia pe lângă mine, atingându-mi umărul în trecere, şi se îndreaptă spre uşă. Aud uşa închizându-se ferm în urma ei şi treptele scârţâind când se îndreaptă spre bar ca să încheie socotelile pe seara asta.

Kai se tot foieşte, aşa că mă întorc spre el. Mă priveşte năucit.

– Asta înseamnă că ne dă de băut gratis de acu' înainte?

Râsul lui Clive răsună în toată casa. Kai roşeşte şi rânjeşte şi el şi nu durează mult până râd amândoi din toată inima, însă eu tot nu pricep ce s-a întâmplat mai devreme.

– Nu e supărată? reuşesc să întreb într-un târziu.

– Nu, răspunde Clive. La cum vede ea lucrurile, voi ne-aţi salvat vieţile amândurora. Dacă voi n-aţi fi fost aici, având toate informaţiile despre monştri, noi doi ne-am fi dus singuri. Am fi încercat să tragem în creaturile alea, şi aţi văzut ce bine a funcţionat. Ne-am gândit că, fără voi, amândoi am fi morţi acum.

– Dar Rissa...?

– Rissa e rănită, da' o să se facă bine. Mama a cusut rana şi a zis că indiferent ce-a făcut Kai pentru ea acolo, ei bine, a grăbit vindecarea. O să fie iar pe picioare în curând.

Kai se încruntă, îngrijorat.

– Cred că totuşi o să aibă nevoie de o rugăciune.

Clive clatină din cap.

– Las-o să se odihnească mai întâi. Trupul are nevoie de somn înainte să te duci să arzi tutun pe el.

Se ridică și dă roată mesei, cu un rânjet caraghios, gata să ne ia pe amândoi de gât. Mă feresc din calea lui înainte să mă poată atinge, dar Kai îl lasă să-i cuprindă umerii cu brațul lui musculos.

– Și, în locul vostru, n-aș insista cu băutura gratis, Iepurașule. Mama vă e recunoscătoare că i-ați salvat viața surorii mele, dar nimeni nu bea pe degeaba. Dar vă zic eu cum facem. Plătesc eu primul rând.

Kai zâmbește.

– Vii, Mags? Te apucă setea după asemenea eroism.

Ezit. Îi aud vorbind, râzând și glumind, dar între noi e o distanță pe care eu n-o pot traversa.

– Nu. Mergi tu. Eu mă duc la culcare.

– Haide, Maggie! mă roagă Clive. Un rând. Și o să-mi povestești cum de ai devenit atât de rapidă cu cuțitu' ăla mișto al tău.

Mă strâmb doar gândindu-mă la asta și Kai, care nu mă scapă din ochi, îl împinge pe Clive spre ușă.

– Las-o în pace deocamdată, Clive, îi zice. Nu e obișnuită să fie eroină.

Clive mai protestează puțin, dar se lasă condus.

– Atunci o să beau eu una și pentru tine, îmi strigă el peste umăr, în timp ce amândoi se îndreaptă spre ușă.

Aștept până îi aud traversând curtea. Muzică și râsete se revarsă brusc când ei deschid ușa din spate a Tavernei Americane, apoi se așterne liniștea. După ce mă conving că sunt complet singură, mă târăsc spre una dintre camerele goale. În drum, trec pe lângă camera Rissei și arunc o privire înăuntru. Pare să doarmă liniștită, nu mai arată deloc ca acum nici o oră, când încerca să-și țină măruntaiele la un loc. Mă mir din nou de talentele lui Kai.

Patul din camera de oaspeți e îngust și simplu, dar cearșafurile sunt curate și miros a vară, iar perna e ca un nor sub cap.

Nici măcar nu mă deranjez să-mi scot hainele pătate de sânge, ci doar desfac teaca din spate, bag Glockul sub pernă și mă vâr în pat. Aud ușa scârțâind și mijesc un ochi ca să văd mâța tărcată a lui Grace strecurându-se în încăpere și sărind în pat. Ușa se închide în urma ei. Nu am energia necesară să-i explic că sunt o iubitoare de câini, iar ea se ghemuiește la picioarele mele, torcând mulțumită.

Pentru prima dată, adorm fără probleme.

26

A doua zi, mă trezesc la timp pentru cină.

– *Cină*? o întreb şocată pe Grace, când ea bagă capul pe uşă ca să mă cheme la masă.

Grace chicoteşte.

– Şi nu eşti singura. Clive s-a trezit şi el de juma' de minut, dar, pe de altă parte, el şi băiatu' tău au închis barul în zori. Asta nu l-a oprit să rostească rugăciunile pentru fetiţa mea.

Se plesneşte uşor în palmă cu obişnuita ei cârpă de şters şi umerii i se zguduie de râs.

– Băiatu' tău e ceva deosebit. Un tip fermecător.

Mă ridic în capul oaselor şi mă frec la ochi somnoroasă.

– Zău? Nu eşti prima care crede asta.

– Şi mai e şi bun dansator, adaugă ea.

Ridică un braţ, de parcă ar avea un partener şi face câteva piruete prin cameră. N-am văzut-o niciodată aşa şi sunt nevoită să reanalizez tot ce ştiu despre femeia asta.

– Kai a dansat cu tine?

– Şi cu toată lumea care era aseară în local, confirmă ea. Un tip fermecător.

– Mda, ai mai zis o dată.

Grace observă că nu sunt nici pe departe atât de amuzată pe cât crede ea că ar trebui să fiu şi pune mâinile în şold.

– Bine, hai la masă. După tot ce-ați făcut pentru gemenii mei, măcar atâta să fac și eu, să vă hrănesc.

Kai, Clive și Rissa sunt adunați în jurul mesei de bucătărie, vorbind tare, râzând și umplându-și farfuriile cu mâncare. Stomacul începe să-mi ghiorăie când simt mirosul cărnii adovada. Mă întreb de unde a făcut Grace rost de carne, însă, pe de altă parte, cu afacerile ei cu arme și alcool, probabil că e una dintre cele mai bogate persoane de la est de Dinétah.

– Ucigașa de Monștri, strigă Clive binedispus. Hai la masă cu noi! Ai ratat o petrecere pe cinste aseară.

– Am auzit.

Mă așez pe scaunul gol de lângă Rissa. Bag de seamă că ea are în față un castron cu supă strecurată, fără nicio fărâmă din porcul cu chili roșu, care miroase dumnezeiește. Îi fac un semn din cap, și ea mă salută la rândul ei.

– Băiatu' ăsta al tău e o bestie! zice Clive, debordând de energie ca un cățelandru.

– Serios?

Mă întind după lingura din oală ca să-mi pun în farfurie. Mai e și pâine dospită și iau o bucată zdravănă pe care o înmoi în sosul de chili, lăsând-o să se pătrundă de toată bunătatea din castron.

– Daaa, ar fi trebuit să vezi...

Și chiar atunci ușa se trântește de perete, scutindu-mă să mai aflu ce anume ar fi trebuit să văd. Clive e deja pe jumătate ridicat de pe scaun și se îndreaptă spre arma prinsă la picior, când capul Pistruiatului apare de după ușă.

– Tot mai băgați în voi?

– Hai și tu și mănâncă, strigă Grace către fiul ei mai mic. Am făcut ceva special pentru oaspeții noștri.

Pistruiatul înclină capul.

– E cineva aici care o caută pe Maggie.

Înlemnesc cu lingura în mână. Mă uit la Kai. Cine ar fi putut veni să mă vadă pe mine?

– Cum îl cheamă? întreabă Grace.

– A zis că numele lui e Ma'ii.

Ma'ii e pe verandă, legănându-se într-unul dintre balansoarele lui Grace. Poartă unul dintre costumele lui de gentleman din Vestul Sălbatic care îi plac atât de mult, însă ăsta e un amestec de albastru și portocaliu, iar pe umeri are haina lui obișnuită de culoarea părului de cămilă. Învârte încet bastonul într-o mână, lăsându-l să lovească scândurile verandei, singurul indiciu că e iritat. Nu are pălăria pe cap, pielea palidă rămânând expusă la soarele care apune, iar părul îi flutură ușor în briza imperceptibilă.

Mă reazem de un stâlp, chiar în spatele lui, cu brațele încrucișate.

– Ce cauți aici?

El se uită atent prin toată curtea, analizând taverna, gardul cu rotocoalele de sârmă ghimpată, șirul lung de garaje.

– Locul ăsta nu aduce deloc a Canionul de Chelly, comentează.

– Am fost ocupată.

– Oh, da. Știu. Cum nu se poate mai bine, șuieră el, plesnindu-și limba lungă de dinții ascuțiți.

Se sucește ca să se holbeze la mine cu ochi aurii, strălucitori.

– Încep să cred că nu prea iei în serios prietenia noastră.

Desfac brațele și mă așez în celălalt balansoar, lângă el.

– Ieri s-au întâmplat niște chestii urâte.

Nu-i dau și alte detalii. Nu văd cu ce m-ar ajuta să-i spun despre Tah.

– Ah, da, vraciul, rostește el teatral, cu glas melancolic.

– De unde știi despre Tah?

– Eu sunt Coiotul. Știu...

– Da, bine, bine. Da' ce legătură are asta cu tine? Dacă ești aici doar ca să te plângi că nu ți-am făcut hatârul...

El ridică o mână ca să mă întrerupă.

– N-am venit pur și simplu în locul ăsta... unde suntem, mai exact?

– La Taverna Americană a lui Grace. E un bar.

El pufnește.

– Ești convinsă? Mă rog, nu contează. Voiam să zic că n-am venit aici doar ca să văd cum stai cu treaba pe care o ai de îndeplinit pentru mine. Am venit pentru că am aflat ceva despre monștrii pe care îi cauți, adaugă el, oprindu-se cu emfază dramatică. Cred că e ceea ce se poate numi un indiciu.

– Despre *tsé naayéé*? aud vocea lui Kai din spatele nostru.

Nu știam că e acolo, dar acum vine și se postează în fața lui Ma'ii.

– Ce-ai aflat?

– Ah, Kai Arviso!

Ma'ii se luminează la față.

– Ce minunat să te găsesc aici, continuă el și își îndreaptă ochii vicleni spre Kai. Tu și Magdalena ați devenit amanți sau încă nu?

Oftez apăsat.

– Ma'ii, n-ai vrea să te concentrezi?

– O să mai dureze, atunci, zice el, înainte să se întoarcă iar spre mine. Un sfredel pentru aprins focul.

– Un ce?

– Un sfredel, repetă el și face un semn din mână, expunându-și ghearele. Un instrument folosit de Haashch'ééshzhiní ca să aprindă stelele.

Schimb o privire cu Kai. Același zeu din înregistrările găsite în Crownpoint. Creatura căreia i-am zis declanșatorul de incendii.

– Și ce legătură are asta cu monstrul?

– Ți-am spus tot ce știu. Dar am o cunoștință care se ocupă cu asemenea lucruri. Ea știe mai multe, ba chiar s-ar putea să dețină un astfel de sfredel. Dacă o cauți și afli de la ea ce știe, s-ar putea să găsești sursa scânteii care dă viață monștrilor tăi.

– Vrei să spui că sfredelul ăsta e folosit ca să-i însuflețească?

– S-ar putea, Maggie, intervine Kai. S-ar putea să fie același lucru despre care se vorbește în CD-uri.

– Și ție ce-ți iese de aici, Ma'ii? De ce ne ajuți? De ce-ar trebui să avem încredere în tine?

Zâmbetul îi piere de pe buze și se uită la mine cu o expresie de nevinovăție studiată.

– Mă rănești. Nu ne-am înțeles noi doi? N-am bătut noi palma și ne-am înfruptat din aceeași mâncare, ca niște prieteni ce ne aflăm? Eu ți-am jurat că-ți voi spune tot ce știu despre monștri, iar tu, la rândul tău, îmi ești datoare cu o incursiune în Canionul de Chelly.

Viclean mai e! Trebuie să recunosc. Dar e primul indiciu adevărat pe care l-am primit de ceva vreme și se potrivește cu ceea ce știm deja.

– Bine, atunci.

El se apleacă spre mine.

– Bine, atunci, ce?

– Bine, atunci, îți mulțumesc.

Ma'ii face o plecăciune.

– Plăcerea este de partea mea.

– Și unde o găsim pe prietena asta a ta?

– Într-un loc pe care înțeleg că tânărul Kai Arviso l-a mai frecventat. Ba chiar acum nici trei nopți, când a avut o conversație acolo cu un mort.

– Despre ce vorbește? îl întreb pe Kai.

El face o grimasă, înainte să scuture din cap oarecum ironic. Este evident că știe la ce se referă Coiotul.

– Despre ce vorbește? repet. Unde ai cunoscut tu un mort?

Kai se uită la Coiot, cu buzele strânse, meditând, ca și cum ar cântări în minte fiecare lucru bun pe care l-a gândit vreodată despre Ma'ii.

– Mortul e Longarm, nu-i așa? Deci vorbește despre Tse Bonito, despre un loc din Tse Bonito. Vorbește despre Shalimar.

27

– Ești sigur că e necesar?

O oră mai târziu, stau înghesuită în baia din rulota lui Grace, cu Clive care se chinuie să-mi aranjeze părul. Pentru un pachet de mușchi ca el, și maniac al armelor de foc pe deasupra, e surprinzător de îndemânatic în ale coafatului.

– Sunt o sumă de contradicții, m-a avertizat el, făcându-mi cu ochiul când a început, iar pe mine m-a umflat râsul, căci nu mă așteptam la cine știe ce. Dar acum, m-a cam lăsat fără cuvinte.

Mi-a pieptănat părul într-o parte, cu un breton lung, ondulat. Arată mișto, dar nu e deloc practic și mă scoate din sărite, ca orice altceva are plănuit pentru mine în seara asta. Mi-a făcut o dungă neagră la ochi, iar buzele mi le-a colorat într-o nuanță tare, închisă, de roșu. N-am mai purtat machiaj din liceu, nici măcar nu știam că mai există, până când Clive a scos la iveală o comoară care ar fi putut satisface și un travestit. Ceea ce, se dovedește, e chiar adevărat.

– De unde ai toate astea? îl întreb perplexă, în timp ce el caută prin cutia cu rujuri, farduri și cine mai știe ce.

El ridică din umeri.

– Un fost iubit punea cândva în scenă un spectacol de travestiți. M-a părăsit, așa că eu i-am păstrat lucrurile. Iar acu', le

colecționez când găsesc de cumpărat. Mă mai joc și eu cu ele. Pentru că nu știi niciodată când ești chemat să machiezi o ucigașă de monștri.

– Eu am crezut că îți plac armele, bolborosesc eu.

El râde.

– Ăsta e felul tău de a întreba dacă sunt gay? zice el, frecându-mi obrazul cu degetul, omogenizând crema de contur. Adică ce, nu se poate să-mi placă și armele, și machiajul în același timp? Una n-o exclude pe cealaltă, să știi.

– Ba cum să nu.

– Nu fi caraghioasă, zice el, cu un gest indiferent, aplicându-mi pudră de finisare pe toată fața.

Își analizează opera cu un ochi critic, apoi îmi face semn cu bărbia, ca să mă întorc și să mă uit în oglindă. Din oglindă mă privește o străină.

Mă ia cu rău. Trag de bluza cu bretele, pe care mi-a dat-o Clive ceva mai devreme, scoasă dintr-o cutie cu haine abandonate. Are două bretele negre, prinse în V, care încep de la umeri și se întâlnesc la câțiva centimetri de buric, dând cuvântului „decolteu" un cu totul alt înțeles. O bretea orizontală, subțire, din piele, legată între sâni, ține bluza pe mine. Încă port pantalonii mei strâmți și mocasinii, dar acum între partea de sus a pantalonilor și capătul bluzei sunt pe puțin zece centimetri de piele neacoperită. În cureaua de piele incinsă peste șolduri, am cuțitul de vânătoare, băgat în teaca lui, iar pușca e prinsă la spate. Clive a găsit pe undeva o cartușieră care îmi vine de-a curmezișul pieptului ca un soi de eșarfă la un concurs letal de frumusețe. E încărcată cu gloanțele mele pentru pușcă – ucigașe de oameni și de creaturi supranaturale deopotrivă. Ba chiar mi-a găsit un toc și pentru Glockul care acum stă bine pe celălalt șold.

– Ce-o să mă scoată asta din minți, mormăi înfundat.

Ridic din umeri ca să așez cum trebuie harnașamentul de pe spate. Curelele îmi intră în pielea neprotejată, dar, de fiecare dată când mă plâng, Clive insistă că nu am cum să evit chestia asta.

– Ce-ar fi să mă lași să-mi pun geaca? îl întreb. Că pentru asta o am. Ca să-mi protejeze pielea.

– Nu, strici tot lookul.

– Și care e lookul ăsta mai exact? Mad Max?

– Lookul „Ucigașa de Monștri", îmi răspunde el. Trebuie să intri în pielea personajului.

Privirile ni se întâlnesc în oglindă. Nu am replică.

El oftează văzându-mă atât de stingheră.

– Dacă nu se poate altfel, gândește-te că e un costum.

– Adică tu nu crezi că e?

– Trebuie să înțelegi că Shalimar nu e un loc ca oricare altul. E un... ei bine, va trebui să te convingi singură. Ai văzut cum era Kai îmbrăcat când l-ai adus la noi.

Pantaloni verzi-albaștri, cămașă de costum și cravată. Și pantofi argintii.

– Oamenii se îmbracă să-i impresioneze pe ceilalți, continuă el. În plus, cu tot armamentul pe care îl cari cu tine, ai nevoie de ceva care să armonizeze întregul aspect, să nu arăți ca și cum chiar te-ai duce acolo să omori pe careva.

– Nu văd diferența.

Oftează din nou, chinuit de un asemenea elev îndărătnic.

– Știu că n-o vezi, zice el și mă plesnește peste mână când încerc să-mi dau bretonul la o parte.

Mă strâmb iritată, dar îi cedez acestui bărbat controlul asupra părului meu. Nu încape îndoială că știe mai multe decât mine la ăsta. Se mai învârte în jurul meu câteva minute și, când e satisfăcut în sfârșit, arată spre ușă. Mă strecor pe lângă el, ca

să ies naibii din spațiul ăsta ce-mi dă fiori de claustrofobie. Dar cad din lac în puț.

Kai stă rezemat de peretele opus, îmbrăcat ca un fel de căpetenie navajo din viitor. Pantaloni din piele de miel, negri, moi, băgați în mocasini lungi, negri, legați până sub genunchi, o cămașă din catifea albastru-închis, largă și lungă, strânsă cu șnururi de piele în partea de sus a brațelor și cu o curea argintie concho în talie. Colier din scoici albe la gât, perle negre în urechi și inele strălucitoare pe toate degetele. Are părul ridicat într-o harababură de țepi muiați la capete într-o nuanță argintie și fruntea încinsă cu o bucată de pânză albastru întunecat, legată într-o parte. E dat la ochi cu un soi de vopsea argintie. Mă abțin cu greu să nu rămân cu gura căscată ca o școlăriță înamorată. Dacă aș zice că arată ca un star de cinema sau de muzică pop, nici măcar nu m-aș apropia de adevăr.

Dar, spre uimirea mea, Kai se holbează la rândul lui la mine, chinuindu-se să-și găsească cuvintele.

– Arăți...

– Bună rău, ca în filmele cu spioni? se trezește Clive vorbind în spatele meu. Ca o bombă sexy angajată pe post de bodyguard?

– Te rog, nu mă mai ajuta, mormăi și trag iar în jos de presupusa bluză de pe mine.

Ochii lui Kai nu mă părăsesc și eu mă mișc stângace de pe un picior pe celălalt, simțind cum îmi iau foc obrajii.

– Periculos, zice el. Voiam să zic că arăți periculos.

Respir adânc și bat din palme.

– Bun. Și tu arăți destul de bine, așa aranjat. Multă strălucire. Chiar regal.

El chicotește ușor.

Știu că vorbesc în neștire, dar ochii lui parcă mă ard.

– Acum, că am reușit să trecem peste complimente, am putea să ne cărăm? îi zic, îndreptându-mă spre ușă. Ai inelele lui Ma'ii? îl întreb pe drum.

Ma'ii a insistat să le luăm cu noi, în caz că simțim nevoia să mergem în Canionul de Chelly. Kai a fost de acord să le ducă el, așa că nu m-am opus.

Kai bate cu palma într-un săculeț agățat la curea.

– A trebuit să renunț la traista Coiotului, dar Grace m-a ajutat cu costumația asta și cu săculețul de la brâu. Și cu chestiile strălucitoare de pe mine. Și tot ce-a trebuit să fac a fost să-i promit sufletul meu drept răsplată.

– Ai scăpat ieftin, îi răspund îmbufnată. Mie mi-a luat cafeaua.

Pe Coiot îl găsim la capătul scărilor, unde se întoarce să ne vadă în toate splendoarea noastră. Se uită la noi ca trăsnit și, pentru prima dată, farsorului i-a pierit glasul.

Cobor scările prima.

– Cum funcționează chestia asta?

– Tu chiar ești o ființă creată pentru violență, zice Ma'ii în șoaptă, analizându-mi înfățișarea șic de ucigașă. Cum ți-a zis Neizghání? *Chíníbaa*?

Îndrept un deget amenințător spre el.

– Să nu îndrăznești, îl avertizez.

El ridică mâinile în semn de apărare, cu o expresie de nevinovăție absolută.

Ne adunăm într-un spațiu deschis, între casă, bar și garaj. Eu, Kai și Ma'ii la mijloc, între noi. Rissa vine lângă Clive, pe verandă și amândoi ne privesc, ba chiar și Grace iese afară și rămâne lângă ușa din spate a barului să vadă spectacolul. Barul s-a deschis acum un sfert de oră și deja sunt câțiva clienți adunați în ușă, lângă ea.

– Avem spectatori. Minunat, mormăi eu.

– Oamenilor le place spectacolul, mi-o retează Coiotul. Iar voi doi sunteți un spectacol desăvârșit în seara asta. Magdalena, nu știam că ești în stare de asemenea splendoare. Toate armele astea de pe tine ți se potrivesc de minune.

Oftez, trăgând în continuare de curelele nenorocite care-mi intră în piele, pe spate.

– Mulțumesc, Ma'ii. Este exact ce vrea să audă orice fată.

El întinde mâinile, una spre mine și una spre Kai.

Eu mă încrunt.

– Trebuie și să ne ținem de mâini?

– Poate că nu trebuie, recunoaște el, dar lasă-i unui Coiot bătrân plăcerea de a atinge carne tânără astă-seară, chiar dacă asta se limitează doar la ținutul mâinilor voastre.

Kai îl apucă de mână cu hotărâre și se apleacă să-mi șoptească la ureche.

– Fii fericită că nu ne-a zis că trebuie să ne îmbrățișăm duios.

Are dreptate.

– Gata, copii?

Apuc mâna farsorului și-l privesc pe Kai. În ciuda necazurilor din ultimele zile, nu mă pot abține să nu zâmbesc cu toată gura.

– Întotdeauna am vrut să fac chestia asta, recunosc eu.

Apoi mirosul de ozon îmi umple nările și întreaga lumea izbucnește în flăcări.

Peste mai puțin de o secundă, fulgerul lovește Tse Bonito și iată-ne aici pe toți – o ucigașă de monștri, un prinț diné și un farsor. Mă așteptam să aterizez mai degrabă într-o mare de Ogari ai Legii sau lângă o barieră, dar strada pe care suntem e goală, nu se vede nici țipenie de om pe nicăieri. Parcă am fi în colțișorul nostru de lume.

Îmi dau părul din ochi și mă uit la clădirea care se înalță deasupra noastră. E un soi de motel abandonat, pentru motocicliști, cu o parcare lată, crăpată și plină de buruieni, cu o alee pentru mașini care duce în fața unor uși duble, din sticlă, ce dau spre un ghișeu de recepție și un magazin de suvenire. Mă rog, asta erau cândva. Acum ușile sunt blocate cu scânduri bătute în cuie, iar întunericul dinăuntru pare cam amenințător. Firma de afară anunță, cu scris demodat, de prin anii 1950, că locul se cheamă SHALIMAR. Probabil, cam tot de atunci n-a mai stat nimeni în el.

– Și acu' ce facem?

Kai ridică privirea spre clădire, cu o expresie indescifrabilă.

– Intrăm.

– Nu e nimic aici. E abandonată.

– După apus nu e, mă corectează Ma'ii. Dacă știi unde să te uiți.

– Intri și tu? îl întreb.

– Am o altă întâlnire la care trebuie să ajung, îmi răspunde, înfoindu-și cu ghearele cravata de culoarea oului de măcăleandru. Cea pe care o cauți se numește Mósí. Ea are tot ce vă dorește inima, încheie el, verificându-și ceasul de buzunar.

– Îți mulțumesc, Ma'ii, îi zic.

Oricât ne-am certa noi, nu pot să neg că își ține întotdeauna promisiunile.

– Oh, nu-mi mulțumi încă, mă avertizează zâmbind. S-ar putea foarte bine ca la sfârșit să mă blestemați pentru asta. Acum...

Ne face un semn cu mâna spre ușa de la intrare.

Mă întorc spre ușă, dar Kai mă prinde de braț.

– Mai stai puțin, îmi șoptește, cu ochii la Coiot.

Îl privim cum merge agale pe strada goală din Tse Bonito, în pas de plimbare, învârtind bastonul.

Kai așteaptă până când Coiotul dispare complet din peisaj, apoi strecoară mâna pe sub cămașă și dă la iveală un săculeț galben pe care-l poartă la gât legat cu un șnur de piele. Îl deschide și scoate o punguță cu un fel de nisip gălbui și un borcănel cu o unsoare argintie.

– De ce n-ai vrut ca Ma'ii să-ți vadă săculețul de vraci?

– Nu e ceva despre care trebuie să știe el.

Sunt curioasă de ce-l frământă ce știe și ce nu știe Ma'ii, dar nu pot să spun că nu sunt de acord cu el. Ma'ii ne ajută, dar o face din considerente proprii. Încă nu am încredere deplină în el. Kai deschide mai întâi punguța cu nisip gălbui.

– Ia asta, îmi zice. Umezește-ți degetul mic și bagă-l în pulbere, apoi în gură.

Oftează, văzând expresia de suspiciune de pe fața mea.

– Îți promit că n-o să-ți facă rău.

Mă supun. Pulberea are gust înțepător și neplăcut.

– Ce e?

– Levisia. Te ferește de magia neagră și-i ține la distanță pe cei care îți vor răul. Nu te apără de un pumn sau de o armă de foc, zice el, uitându-se la mine cu subînțeles. Dar orice pericol am întâlni aici o să fie mult mai subtil. Mósí e o *bik'e'áyée'ii*, nu un polițist scăpat de sub control sau vreun monstru fără minte. Iar asta – îmi întinde borcănelul cu unsoare argintie – o să te ajute să lupți împotriva lucrurilor pe care nu le poți vedea întotdeauna.

Mă uit la recipientul micuț.

– Și ce e, alt machiaj? Cred că am deja destul.

– Eu îl port, zice el cu jumătate de zâmbet.

– Păpușel, ăsta e privilegiul tău.

– E un leac, explică el. Te ungi la ochi și reușești să vezi dincolo de iluzii.

Ia cu degetul puțin amestec din borcănel și mi-l întinde delicat pe pleoape. Are fața la câțiva centimetri de a mea, iar respirația lui caldă face să-mi tremure genele. Atât de aproape de mine, miroase a lemn de cedru și ușor a tutun pur. E mirosul leacurilor curate, mirosul colibei lui Tah. Închid ochii și inspir adânc. După un moment, simt cum se îndepărtează.

– Ce vezi?

Ochii mi se deschid cu o bătaie de gene și mă uit împrejur, nesigură, până când el îmi atinge umărul și mă întoarce cu fața spre vechiul motel. Însă acum văd că scrie cu litere strălucitoare:

CENTRUL INDIAN DE NEGOȚ
ȘI SALA DE DANS SHALIMAR

– Cum de n-am știut niciodată că există chestia asta aici? șoptesc eu, șocată de metamorfoză.

– Petreci mult timp în Tse Bonito?

– Detest locul. Vin aici numai dacă n-am încotro.

Kai chicotește.

– Am dat peste Shalimar în prima noapte când am ajuns aici.

– Mda, și cum se explică asta?

El ridică din umeri.

– Spre deosebire de tine, mie îmi plac oamenii și e un soi de loc de întâlnire. Când am venit aici prima dată, eram plictisit. Mă simțeam singur. M-am gândit să-i cunosc pe localnici. Nu-i nimic rău în asta.

– Nu-mi spune că se servește șampanie aici, îi zic, uitându-mă la el cu o mină serioasă.

Kai râde. Îmi dau seama, nu fără să mă înfior, că am ajuns dependentă de râsul lui.

Ezită o clipă, cu respirația întretăiată.

– Știu că nu mi-ai dat un răspuns la chestia cu „prietenia", dar după toate câte s-au întâmplat... zice el, lăsând fraza neterminată.

Rânjesc.

– Nu-ți forța norocul, Iepurașule.

– Te rog, nu, geme el.

– Ce? Am auzit că băieții adoră alinturile. Îi fac să se simtă speciali.

– „Iepurașule" nu mă face să mă simt special. Ba mă simt exact opusul lui special.

– Oh, nu știu ce să zic. Mie chiar îmi place.

Clătinând din cap cu prefăcută disperare, îmi oferă brațul. Nu-l iau, preferând să am o mână aproape de pistol, iar pe cealaltă liberă. Dar îi deschid ușa și intrăm împreună în Shalimar.

28

Primul lucru care mă izbeşte e zgomotul. Muzică de dans în urechi, vibraţiile basului în tălpi. Întind mâna spre Böker, stresată. Dacă cineva ar vrea să ne atace pe furiş, nu l-aş auzi apropiindu-se.

Suntem în capul unei scări late, cu cel puţin douăzeci de trepte mari, de piatră, care coboară o vreme, apoi dispare într-un soi de lume subterană nedesluşită. Lumina pulsează dedesubt prin nori de ceaţă – roz, violet, roşiatic, apoi mov.

– Cred că-ţi baţi joc de mine. Un club de dans în mijlocul nenorocitei de rezervaţii?

– Ce zici? strigă Kai.

Clatin din cap. Când am văzut că afară scrie SALĂ DE DANS, m-am gândit la ceva asemănător cu Taverna Americană a lui Grace. Paşi de dans pe muzică de Hank Williams şi de Loretta Lynn. Însă locul ăsta n-are nicio legătură cu aşa ceva. Sunetul e copleşitor.

– Numele? mă întreabă cineva din dreapta mea.

Mă întorc, cu o mână pe mânerul cuţitului, înainte să-mi dau seama că mi se cere să mă legitimez. Un tânăr stă pe un scaun înalt, de bar şi se holbează la mine aşteptând. E diné, un individ destul de comun, cu pantaloni largi şi jachetă cu câteva numere prea mare, însă ceva e diferit la el. Urechile. Poartă un

fel de proteză peste urechi care le face să se arcuiască grațioase în sus, dincolo de linia părului, ca să se întâlnească într-un punct, undeva deasupra.

Îmi iau privirea de la urechile sale lungi doar cât să observ că ține un clipboard în mână.

– Trebuie să fim pe o listă anume ca să intrăm?

Kai îmi dă un cot.

– Prezintă-te, îmi suflă la ureche, destul cât să mă asurzească.

– Poftim?

– Conform cu tradiția navajo. Îi spui clanurile de care aparții, primele două ar trebui să fie de ajuns. Așa intri.

Fac cum îmi spune.

– Sunt Magdalena Hoskie. Din Clanul Săgeții Vii. M-am născut printre Rătăcitori. În felul ăsta, sunt diné.

Puștiul cu urechi mari notează ceva pe clipboardul lui, apoi mormăie satisfăcut și se întoarce spre Kai. El se prezintă, cu tot pomelnicul de clanuri, aplecându-se suficient ca să nu disting ce spune. Paznicul scrie cu grijă clanurile lui Kai, apoi ne face semn să coborâm scările.

Rămân pe loc.

– Căutăm pe cineva pe nume Mósí. Ai auzit de ea?

Portarul sare ca ars, ca și cum n-ar fi obișnuit ca lumea să i se adreseze direct. Se holbează la mine bovin.

– Ne așteaptă, îi zic.

Nu știu dacă e adevărat, dar merită încercat.

Acum arată năucit de-a dreptul. Își trece limba peste buze, apoi își îndreaptă ochii spre armele mele.

– Nimeni nu intră la Mósí în seara asta, croncăne el nervos. Astea sunt ordinele.

– E important, insist eu.

– Nimeni, urlă el, privind rapid când spre mine, când spre Kai, pentru ca, în cele din urmă, să se agațe de Kai, implorând. Nici măcar baștanii!

Kai a stat tăcut tot timpul ăsta, uitându-se la noi, dar acum îmi atinge brațul.

– Haide, Maggie! îmi zice. Tipul nu ne poate ajuta.

– Dar știe... încep eu.

Mă pomenesc vorbind cu aerul din jur, căci Kai a coborât deja scările pe jumătate. Mă iau după el imediat.

– De ce nu m-ai lăsat să-l șifonez puțin pe individ? L-aș fi lămurit să ne permită să intrăm la Mósí.

El îmi aruncă o privire peste umăr, apoi gura lui e brusc lângă urechea mea.

– Tipul de la ușă? *Jaa'yaalóolii dine'é* – oamenii-cu-urechi-ascuțite, îmi șoptește Kai abia perceptibil.

– Clanul lui? De asta poartă urechile alea? întreb eu, arătând spre urechile mele.

– Nu poartă nimic. Alea sunt urechile lui. Au și un auz excelent, continuă Kai, și cică pot să-și dea seama când minți. Presupune de acum înainte că cineva ascultă tot ce vorbim. Știu sigur că suntem supravegheați. Dacă amica lui Ma'ii ne așteaptă, atunci o să afle că suntem aici. Crede-mă.

Mă uit în urmă. Pe scările din spatele nostru nu e nimeni, cu excepția portarului *jaa'yaalóolii dine'é*. Iar el se uită direct la mine, cu privirea rece și cercetătoare, toată timiditatea de mai devreme i-a dispărut, ca și cum nici n-ar fi fost. Simt fiori pe șira spinării și instinctele îmi șoptesc că suntem în pericol. Mă așteptam ca Shalimar să fie un loc ciudat. Dar nu mă așteptam să fie înțesat de monștri.

Mă întorc spre Kai și mă apropii de el suficient ca să pot vorbi.

– Deci leacul ăsta de pe ochi mă ajută să văd dincolo de iluzii? îl întreb.

– Da. Urechile normale sunt o iluzie.

– Monștri care se ascund în lumina zilei, îi șoptesc. Iar noi am intrat direct în vizuina lor.

Ajungem la capătul scărilor. Încerc să deslușesc ceva prin întunericul dinaintea noastră, luminile colorate dezvăluind vag, cețos, adâncimile întunecate care se insinuează împrejur. Muzica încă răsună asurzitor. Simt cum mi se strânge stomacul. Dintr-odată, mi se pare că am făcut o greșeală intrând aici. Îl opresc pe Kai, cu mâna pe brațul lui.

– Kai, unde am intrat?

Nu-mi răspunde, deja absorbit de ceva din întunericul în care eu nu pot să pătrund cu privirea.

– Kai.

Se întoarce spre mine. Clipește încet de câteva ori.

– Nu uita că trebuie să-ți păstrezi mintea deschisă. Și să nu fii surprinsă dacă vezi niște ciudățenii pe aici. O să devină foarte bizar.

„Bizar" nici nu se apropie de descrierea unui loc precum Shalimar.

Logica îmi spune că suntem în subteran. Știu că am intrat pe ușă și am coborât niște scări. Trebuie să fim undeva la vreo opt sau zece metri sub pământ. Dar tavanul din Shalimar se întinde departe în întunericul unui cer deșertic, încărcat de stele, la cel puțin treizeci de metri deasupra capului. Tavanul care nu se supune niciunei logici ar trebui să transforme locul într-un spațiu larg, dar, în schimb, e claustrofobic și nu pot să scap de certitudinea că suntem adânc sub pământ.

Ne aflăm într-o încăpere ca o hală, care se întinde probabil pe o sută de metri. Nu văd foarte bine capătul, am doar o vagă impresie că undeva, în depărtare, ar fi un zid. Spațiul în sine e nu atât lat, cât lung. Întregul loc e pe lățime cam jumătate din lungime și pereții sunt zugrăviți în așa fel încât să semene cu motelul de deasupra, de prin anii 1950. Dar totul e bidimensional, ca niște tăieturi dintr-un decor hollywoodian – e o cameră falsă de motel, colorată în vernil, cu o ușă falsă care nu se deschide, iar alături e un decor la fel de fals de tavernă, cu scaune de bar din vinilin roșu și un tonomat, cu tablouri cu fete zâmbitoare, în pantaloni bufanți, și poze cu pudeli. Totul e plat și ciudat de neplăcut. Mese lungi, de genul celor din plastic alb pe care le cumpăra *nalí* de la Walmart, sunt instalate în jurul perimetrului clubului și, la fiecare a treia sau a patra masă, un barman servește rapid tequila de agave și bere de cactus. Între aceste așa-zise baruri, comercianții și-au pus mesele pline cu mărfuri și strigă ca să acopere muzica etern bubuitoare, ridicându-și bunurile în mâini cu entuziasm, ca pe niște prăzi. Văd că totul e la reducere. Electronice vechi, desfăcute, cu mațele întinse peste tot, numai cabluri și plăci de bază. Grămezi de țoale, multe dintre ele uzate sau făcute manual. E o masă cu arme, majoritatea cuțite sau chestii care au fost ascuțite ca să arate ca niște cuțite, dar văd și o cutie încuiată prinsă în perete, în care sunt arme de foc. Sunt înșirate pe un raft de sticlă, având alături încărcătoarele. Imediat la dreapta negustorului de arme, o tânără vinde bucăți de brânză și tutun învelit în frunze, iar ceva mai încolo, un puști oferă cutii deformate de supă Campbell și de fasole, dispuse în piramide înalte, în spatele unui anunț mâzgălit de mână care susține că ORICE OFERTĂ E BINE-VENITĂ.

Dar nu marfa de contrabandă și nici dimensiunile care sfidează legile fizicii sau atmosfera de pe altă lume mă fac să mă bucur că am armele aproape. Ci clienții.

Cu unsoarea lui Kai pe ochi, copiii din Dinétah, dezgoliți de manifestările iluzorii, devin niște creaturi de vis. Sau de coșmar.

Recunosc multe dintre clanuri. *Ats'oos dine'é*, cei-cu-pene, sunt ușor de recunoscut, trupurile lor sunt acoperite de penaj cenușiu, maro și alb, ca al șoimilor. Alții au un penaj ceva mai elaborat, mândrindu-se cu pene roșii, galbene și albastre. Toți au un al treilea ochi care se mișcă orizontal, între doi ochi care te privesc fix. Lângă bar stau doi din Clanul Căprioarei Mari, cu două coarne imense, cu trei vârfuri, ieșindu-le din frunte. Au fuste largi, din piele de cerb, de sub care se văd picioarele, două copite negre. Tipul îmbrăcat în haină din petice de piele, care răscolește într-un morman de piese auto, nu poate aparține decât Clanului Iepurilor, căci urechile și dinții imenși sunt inconfundabili.

În fața noastră, e un cuplu cu băuturi în mâini. Poartă ținute elaborate, femeia are o rochie roz-pal, cu strasuri, și tocuri cui. Bărbatul e îmbrăcat într-un costum alb, de dandy, scos parcă direct dintr-un film vechi cu gangsteri. Nu-mi dau seama de unde au luat asemenea haine, dar având în vedere costumațiile pe care le-a produs Clive pentru mine și Kai, n-ar trebui să mă mire. Însă nu îmbrăcămintea lor m-a lăsat cu gura căscată. Și bărbatul, și femeia sunt slabi morți, ca niște schelete, cu pielea întinsă la maximum peste oase, pometii ieșind în afară în mod obscen. Părul e lipsit de strălucire, iar trupurile, așa de subțiri, că hainele scumpe atârnă pe ei, nereușind să se așeze pe siluetele veștejite.

– *Dichin dine'é*, zice Kai, când vede că mă holbez. Cei-flămânzi.

Kai mă conduce spre un bar în formă de rinichi. Câțiva clienți, majoritatea femei, dar și câțiva bărbați, se uită lung după el când trece prin dreptul lor. Îi văd cum îl analizează din cap până în picioare pe bărbatul ăsta frumos, cum se uită la bogăția de bijuterii de pe el. Kai nu pare să-i observe sau, dacă o face, îi ignoră cu succes. Mă apropii ceva mai mult de el, cu mâna pe mânerul cuțitului, până când toți ochii ăia lacomi îmi surprind privirea și se întorc în altă direcție.

Mă reazem de Kai. Muzica s-a mai atenuat și acum putem vorbi la un volum normal, dar încă mă îngrijorează spionii cu urechi lungi, așa că mă rezum la șoapte.

– Ție ți se pare că sunt altfel?

– Hmm?

– Cu unsoarea aia a ta pe ochi. Sunt...?

Mă opresc. Știu că grija mea acum ar trebui să fie s-o găsim pe Mósí, dar am nevoie să știu. Am nevoie să știu dacă, dincolo de iluzie, Kai poate să mă vadă așa cum sunt. Dacă poate, atunci înfățișarea mea e una monstruoasă? E ceva malefic în mine, ca un soi de boală despre care m-a avertizat Neizghání?

Dar nu mă pot hotărî să întreb, convinsă că știu deja adevărul.

Kai reușește să-i atragă atenția barmanului și îi face semn că vrea de băut, apoi se uită la mine așteptând. Eu scutur din cap. Kai scoate un inel de bronz de pe degetul mic și-l lasă să cadă pe bar, la schimb pentru băutură, apoi se întoarce spre mine cu un pahar înalt și subțire cu tequila. Deschid gura să protestez, dar el îmi șoptește:

– Nu trebuie să-l bei. Doar prefă-te și încearcă să te relaxezi. Arăți gata-gata să împuști pe cineva.

O zice zâmbind, în timp ce gustă din paharul lui, cercetând mulțimea.

Îmi dau seama că e perfect conștient de privirile întoarse spre el. E în alertă, așa cum sunt și eu. Gândul mă calmează într-o oarecare măsură. Apuc paharul și mă prefac că iau o gură. Mirosul aspru îmi pătrunde în nări și îmi provoacă greață instantaneu. Tequila n-a fost niciodată genul meu de băutură.

– Vrei să știi cum arăți? mă întreabă.

Inima începe să-mi bată cu putere. M-a auzit când l-am întrebat. Dau aprobator din cap și îmi țin răsuflarea.

– Ca o ucigașă de monștri, zice el, ridicând paharul în semn de toast și bându-l dintr-o înghițitură.

Mă încrunt.

– Și ce înseamnă asta?

El îi face semn barmanului să mai aducă un pahar. Îl ia și îl dă imediat peste cap. Se șterge la gură.

– Tu ce crezi că înseamnă?

– Vrei să zici că nu arăt altfel?

– Ce, eu arăt altfel? întreabă el, înclinând capul și zâmbindu-mi șiret.

Nu sunt sigură, dar cred că e beat sau, dacă nu e, nici mult nu mai are.

– Crezi că e o idee bună să bei atâta tequila în momentul ăsta?

– Sub nicio formă, recunoaște el, cerându-i barmanului încă un pahar.

– Atunci, ce faci?

– Mor, murmură el atât de încet, că nu sunt sigură că am auzit bine.

– Poftim?

Se întoarce brusc spre mine, fixându-mă cu ochi sticloși.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare, Mags.

– Ce întrebare?

În iritarea mea, am uitat deja ce m-a întrebat.

– Arăt diferit?

Întinde brațele în lateral, ostentativ.

Nu pot să recunosc cu glas tare, dar arată și mai bine. Fața îi e ca sculptată în bronz strălucitor, iar ochii s-au făcut de un argintiu nelumesc, la care greu te poți uita. Linia maxilarului e mai puternică, mai elegantă și radiază un soi de charismă, o atracție imposibilă, mai presus de orice avea până acum. E aproape supranatural. Nu, nu aproape. *Este* supranatural.

– Mie îmi pari la fel, îl mint.

El dă din cap înțelegător, cu cerceii sclipind în lumină, parcă ar ști exact ce văd și la ce mă gândesc și că nu-i mărturisesc adevărul. Își lasă paharul gol pe bar.

– Vezi, Ucigașo? Toți suntem niște mincinoși.

Nu am nici cea mai vagă ideea ce să-i răspund.

– Ce se întâmplă, Kai? îl întreb. Ce-ai pățit?

Kai clatină din cap, aproape trist.

– Hai s-o găsim pe Mósí asta și să ne cărăm de aici, îmi zice, scuturat de un fior. Locul ăsta îmi face creierii terci.

Nu pot să nu fiu de acord cu el.

Kai se îndreaptă de spate.

– Mă duc să explorez puțin locul. Să văd ce pot afla.

– Ar trebui să rămânem împreună, protestez eu, gândindu-mă la privirile alea lacome.

– Nu. E... E mai bine să mă duc singur, îmi răspunde, apoi râde și îi simt respirația cu iz de alcool. N-o să stea nimeni de vorbă cu mine dacă tu ești în preajmă, gata să înfigi un cuțit în careva. Lasă-mă să mă duc singur. Mă întorc îndată.

– Nu cred că...

– Pot să-mi port singur de grijă, ai uitat?

Nu sunt mulțumită, dar îl las în pace. E om în toată firea și n-am de gând să mă cert cu el.

– De acord, îi zic.

Se apleacă spre mine, atingându-mi ușor obrazul cu buzele. Mă crispez din cauza amestecului de lemn de cedru și alcool care mi-a pătruns în nări.

– La stânga ta, îmi șoptește, iar respirația lui caldă îmi mângâie urechea, apoi se îndepărtează.

Nu se uită în urmă și nu durează mult până dispare în mulțime, atâta cât poate să dispară cineva care arată ca el. Aștept câteva secunde înainte să mă uit în stânga. Văd imediat ce-a vrut să-mi arate. Un tip solid ca un jucător de fotbal american, cu o claie de păr roșcat. Ce caută aici?

Clive, bântuind la marginea mulțimii și zâmbind sfios. E îmbrăcat într-un costum în stil western, cu cravată texană, însă costumul e prea strâmt pentru trupul lui mare și mușchii puternici și într-o nuanță de maro care nu-l avantajează deloc. Dar cumva întregul ansamblu funcționează, fiind un soi de amestec între Rambo și Howdy Doody[1].

– Cred că mă așteptam la ceva mai mult, având în vedere ce-ai încropit pentru mine, îi zic amuzată, apropiindu-mă și arătând spre ținuta lui.

El ridică din umeri și își îndreaptă cravata-șnur.

– Nu prea găsesc nimic pe mărimea mea în afară de salopete.

– Nu m-ar deranja să facem schimb. Pun pariu că ai arăta mișto în bluză mulată cu bretele, adaug, apoi pun întrebarea evidentă. Ce cauți aici? Ai venit să-mi verifici părul?

El râde și scutură din cap.

– Nu, nimic de felul ăsta. Deși...

---

[1] Numele unei păpuși roșcate și cu pistrui dintr-un celebru program de televiziune pentru copii, difuzat în SUA în perioada 1947-1960 (n. red.).

Își linge un deget și se apleacă spre mine ca și cum ar vrea să mă atingă. Mă dau înapoi și duc mâna automat spre cuțit.

Se albește la față.

– Voiam doar să-ți șterg unsoarea aia argintie de la ochi. E un pic prea disco, chiar și pentru mine.

Roșesc jenată și-mi relaxez mâna.

– Îmi pare rău, îi zic, frecându-mi brațele goale. Nu e nimic personal. Doar că nu-mi place să fiu atinsă, încerc să-i explic, dar fără convingere.

– Nu-i nicio problemă, zice el. Oricum eram convins că o să-mi pierd un rinichi mai devreme din cauză că ți-am făcut breton.

Mă încrunt.

– Ha-ha!

– Te respect pentru ce știi să faci, dar ai o reputație, fată dragă, continuă el, lăsându-se pe spate, lipit de bar și luând o gură de bere. Nu te preface că nu știi.

– De psihopată?

– E un pïc cam mult spus. Hai să mergem pe varianta violentă și antisocială.

Zâmbește când o spune, dar tot mă doare.

– De parcă e cine știe ce surpriză, comentează Clive, văzându-mi expresia feței.

Își plimbă privirea prin mulțime.

– Dar cineva a trebuit să te atingă suficient de mult ca să te dea cu chestia aia la ochi. Cine e norocosul?

– Tu cine crezi?

Nu-i zic că nu e pusă acolo de paradă, ci că folosește unui scop mult mai practic. Kai a vrut să ascundă alifia de Coiot. Poate că nici Clive nu trebuie să știe.

– Și unde e bărbatul ăla superb al tău? întreabă Clive, făcând ochii roată prin încăpere.

– Nu sunt sigură, mă văd nevoită să recunosc. A plecat fără mine. A zis că are ceva de făcut.

Clive clipește iute de câteva ori din genele lui roșcate.

– Mie nu-mi sună bine.

Ridic din umeri.

– E om în toată firea.

– Da, este, răspunde Clive admirativ și râde când îmi observă privirea uimită. Nu-ți face griji. N-o să-ți fur bărbatul. Dar, ca să fie toate cărțile pe masă, să știi că a dansat cu mine azi-noapte.

– Ai dansat cu Kai?

– Nu doar o dată. Și nu e rău deloc. Deși încă nu pot să cred că e vraci.

– Cum adică?

– Păi, ce vreau io să zic e că ar trebui să existe niște reguli care să-i interzică unui vraci să arate atât de sexy, nu crezi?

Sunt de acord cu el.

– Dacă te consolează cu ceva, să știi că încă nu și-a terminat ucenicia.

– Tu ai văzut aceleași lucruri ca și mine în Rock Springs, zice el, brusc serios.

Purtarea lui simplă și ghidușă a dispărut complet. Ia o înghițitură de bere înainte să continue.

– Oricum, ați avut ceva noroc cu indiciu' dat de Coiot?

– Nu încă, recunosc eu, mulțumită că putem schimba subiectul.

– Pot să te ajut cu ceva?

Îl privesc printre gene, bănuitoare dintr-odată.

– Clive, tot nu mi-ai spus ce cauți aici.

– Ah, unii dintre muşteriii tavernei susţineau că o să fie o luptă aici, în seara asta. Un soi de meci de revanşă. M-am gândit că ar merita să vin să arunc o privire. Şi cum voi eraţi aici, mi-am zis că aş putea să vă dau o mână de ajutor.

– La Shalimar se organizează lupte?

– Din când în când. De obicei, e un show destul de bun.

Mă uit în jur, prin încăpere, dar nu-mi dau seama unde ar putea fi arena. Poate în spatele uneia dintre uşile bidimensionale, într-o vizuină de iepure fără fund, printr-un dulap, cine ştie.

– Ce e locul ăsta?

– Bună întrebare, zice Clive. Nimeni nu ştie pe bune. Apare şi dispare după un program propriu. Câteodată e aici, altă dată...

Face un gest cu mâinile, care te duce cu gândul la o explozie.

– Bănuiesc că asta se întâmplă când localul e condus de o mâţă.

– Kai ştie? Despre lupte.

– Habar n-am. Dar poţi să-l întrebi, răspunde el şi arată către mulţime.

Îl văd pe Kai venind spre noi.

– Am aflat că e o luptă programată pentru azi în Shalimar, zice Kai.

Se poartă iar destul de normal, nu dă semne de beţie. Nu m-am gândit la asta până acum, dar puterile lui de vindecare probabil că anihilează efectele pe care le-ar avea alcoolul asupra lui. Orice ar vrea Kai să înece, chestia respectivă nu rămâne înecată multă vreme.

– Pentru început, o să fie un soi de turneu, zice el, dar, pentru lupta finală, adversarii sunt un mister. Se vorbeşte de o revanşă legendară.

– Şi eu am auzit acelaşi lucru, intervine Clive. Dacă reuşim să plasăm un pariu, sunt mulţi bani la mijloc.

Luptele sunt interesante, dar nu mă dau în vânt după pariuri. Ăsta e domeniul lui Ma'ii, cu mizele lui imposibile și cu șanse mari de tras pe sfoară. Și-mi aduc aminte ce-a zis portarul despre baștanii care intră aici.

– Clive, există vreo casă de pariuri la Shalimar? Sau cineva care controlează toate pariurile? Care organizează luptele?

– Îhî.

– Nu cumva numele ei este Mósí?

– Este exact mâța despre care vorbeam, zice el și mă privește printre gene. Parcă ziceai că n-ai mai fost aici niciodată.

– Ea trebuie să fie.

– La ce te gândești, Mags? mă întreabă Kai, precaut.

– Mă pricep la lupte.

Și e adevărat. Nu am niciun fel de aptitudini pentru artele marțiale, dar Neizghání n-a omis să mă învețe lupta corp la corp. Tehnica mea e mai simplă și murdară – atacă rapid, lovește tare și șterge-o. Dacă adaug capacitatea mea de luptă la puterile mele de clan, nu am nicio îndoială că pot să mă descurc câteva runde bune. Asta ar trebui să fie destul ca să atrag atenția casei de pariuri din Shalimar.

Kai își masează rădăcina nasului, strângând din pleoape.

– Dacă te duci să te înscrii în luptă, chiar crezi că o să reușim să ne apropiem de ea?

– Altfel, nici nu reușim să ne apropiem de arenă, intervine Clive. Tipul de la ușă a zis că se luptă cu casa închisă. Din ce-am auzit, n-o să fie acolo decât participanții și echipele lor.

– O fac, să știi, îi zic. Avem nevoie de sfredel și dacă trebuie să sparg câteva capete-seci ca să-l obțin, atunci așa să fie.

Kai se uită fix la mine.

– Nu trebuie să lupți, rostește el într-un târziu, arătându-ne trei bucăți de hârtie.

– Ce-s astea?

– Biletele noastre de intrare.

Îi smulg biletele din mână.

– Cum le-ai obținut? întreabă Clive, luându-mi-le. Frățioare, astea sunt bilete în primul rând.

Kai scutură din cap.

– Le vreți sau nu?

Îi zâmbesc.

– Păi, cum dracu' altfel?

29

În ciuda statutului de VIP-uri pe care îl promiteau biletele, ne blocăm la o coadă haotică, formată din spectatori care aşteaptă să intre, la fel ca toată lumea. Înaintăm încet pentru că doi indivizi musculoşi din Clanul Urşilor verifică dacă avem arme asupra noastră.

– Eu nu renunţ la arme, mă lamentez lui Clive, când ne apropiem de punctul de control.

– Se pare că n-o să ai încotro.

Clive are dreptate. La câţiva oameni distanţă de mine, văd un tip care a scos din cizmă un pumnal cu lama de vreo douăzeci de centimetri şi l-a pus într-o cutie de metal. Unul dintre indivizii din Clanul Urşilor încuie cutia cu o cheiţă, o împinge pe un raft unde sunt o duzină de astfel de cutii şi-i dă tipului ceea ce pare a fi singura cheie, prinsă de o bucată de sfoară. Tipul îşi atârnă cheia la gât, evident obişnuit cu toată procedura, şi trece mai departe.

– Arată destul de sigur, comentează Kai. Se pare că numai eu o să am cheia de la lucrurile mele, presupunând că nimeni nu va fura cutiile. Vreau să cred că, măcar în arena de luptă, furtul nu e tolerat. Şi că e pedepsit cu duritate. Ca să fie clienţii fericiţi şi să curgă banii. Ăsta pare a fi mottoul Shalimarului.

Când ajungem în dreptul mesei, unul dintre bodyguarzi doar îmi aruncă o privire și se strâmbă dezaprobator. Mormăie ceva, bagă mâna sub masă și extrage o cutie mare din metal. Îmi face semn să mă apuc de treabă. Întâi scot cartușiera, apoi harnașamentul de pe spate, cu pușcă cu tot. Golesc Glockul pentru mai multă siguranță și pun pistolul în cutie. Apoi cuțitele, toate trei. Închid cutia și primesc cheia, după care eu și Clive ne așezăm la rând, Kai rămânând câțiva pași mai în spate. Trecem de detectoarele de metale și ne apropiem de mulțime și de evenimentul principal.

– Ai mai fost la așa ceva până acum, Clive? îl întreb, după ce ne strecurăm în arenă. Cum funcționează?

Arena nu e foarte mare, dar nici mică. N-a trebuit să trecem nici prin vizuini de iepure, nici prin dulapuri, ci printr-o ușă parcă desprinsă dintr-o pictură cu OK Corral. Probabil că aici încap aproximativ două sute de persoane sau chiar mai mult, ceea ce, având în vedere că ne aflăm în subteran, e impresionant. Mă gândesc iar, pentru a nu știu câta oară, cine a construit locul ăsta sau ce e. Luptele se desfășoară într-un spațiu cu pământ bătătorit, aflat cam la circa trei metri adâncime. De jur împrejur sunt tribune în trepte, care par salvate din vreo sală de sport de liceu, permițând astfel spectatorilor să vadă nestingheriți acțiunea din centrul ringului.

Și în ringul ăsta a fost deja ceva acțiune. Am pierdut luptele din deschidere, dar petele de sânge, încă destul de proaspete, colorează podeaua în roșu. În aer se simte pulsând violența, ceea ce-mi face inima să bată cu putere, aprinzându-mi simțurile în așteptarea luptei. Trebuie să recunosc că sunt surescitată. Tribunele sunt pline ochi, iar atmosfera în jurul gropii e electrizantă.

– Prima parte a nopții e dedicată luptelor din turneu. Astea tocmai s-au terminat, îl aud pe Clive explicându-mi, în timp ce ne croim drum prin mulțime.

Ne uităm amândoi spre ringul de luptă pătat de sânge.

– După fiecare rundă, câștigătorul merge mai departe, iar învinsul iese din competiție. A doua jumătate a nopții e pentru luptele programate. Câteodată, câștigătorii din turneu se pot califica pentru luptele astea. Acolo sunt banii, de fapt.

Dau din cap că pricep cum stă treaba.

– Deci, dacă vreunul dintre ei supraviețuiește turneului, poate avea dreptul să intre în luptele pe care se pariază. Problema e că ăștia habar n-au cu cine vor lupta. Și, până ajung acolo, o încasează de la o șleahtă de amatori și nu se simt tocmai bine. Un avantaj clar pentru oricine e deja înscris.

– Păi, când o zici așa, pare că luptele sunt deja aranjate.

– Poate. Da', dacă faci suficient de mult tam-tam cu luptele câștigate în turneu și ajungi la pariuri, îți garantez că poți să crești miza. Apoi câștigi lupta și te cari acasă cu marfă serioasă.

– Dacă supraviețuiești suficient de mult ca să ajungi să-ți numeri câștigurile.

– Bun, deci lupți ca să treci de etapa turneelor, corect? Și apoi? Arme albe în luptele pe care se pariază?

Clive ridică o sprânceană și se uită la mine.

– Tu ai mai făcut chestia asta?

– Niciodată cu public. Dar, pe vremea când eram cu fostul meu mentor, îmi plăcea chestia asta. Nu pariurile, ci lupta în sine. Știu cum funcționează.

– Ai dreptate. Trebuie să treci de rundele de turneu ca să te califici pentru luptele programate, iar luptele sunt cu arme albe și se termină când dă sângele.

– E permis așa ceva?

– Se învârt o grămadă de bani în încăperea asta. Forțele de ordine mai închid ochii.

– Pe bune?

– Nu i-ai văzut pe indivizii care verificau armele la intrare? Paza e formată din Ogarii Legii.

Mă aplec spre el să-l mai întreb ceva, când simt o mână pe umăr. E Kai.

– Uită-te în dreapta ta, dincolo de tipii cu tricouri negre, de la pază, îmi șoptește la ureche.

Mă străduiesc să văd ce-mi arată. Într-un soi de cușcă din sticlă, construită la vreo trei metri deasupra celei mai înalte tribune, de unde se vede întreaga arenă aglomerată, stă Mósí, căci numai ea poate fi.

- Nu eram sigură ce anume căutam, de vreme ce Ma'ii a fost foarte misterios, cum îi e obiceiul, și nu ne-a dat alte informații, în afară de nume și de sex. Știind că Mósí e denumirea în navajo pentru „pisică", am presupus că trebuie să semene cu o felină, într-un fel sau altul. Dar nu eram sigură dacă seamănă cu o felină în felul în care Ma'ii are înfățișare canină sau dacă nu cumva doar își zice „pisica". Dar acum sunt sigură.

E mică de statură, nu mai mult de un metru patruzeci. Cu toate înfățișările nebunești ale diverselor clanuri care s-au perindat pe aici, ea ar putea să fie doar o altă formă pe care o ia rasa diné, dar eu știu că e mai mult de atât. Instinctul care mă anunță când sunt monștri prin preajmă mă ajută să disting în ea mai mult decât o formă umană. E una dintre Nemuritori. Dintre Ceilalți.

Are ochi imenși, mult prea mari pentru fața mică, în formă de inimă, cu bărbie delicată și ascuțită. Urechile triunghiulare, de pisică, ies la iveală din tunsoarea bob, cu breton, iar între gura cu colțurile în jos și nasul teșit, se văd mustăți țepoase

albe și cenușii. E îmbrăcată într-o rochie de seară verde strălucitor sau, mă rog, genul de rochie care ar fi fost populară la petrecerile din serialele TV de prin anii '50, cu croială largă și falduri și cu mâneci bufante. Are un cozoroc transparent pe cap și un creion după ureche. Sunt decorative, evident, pentru că bate cu gheruțele în tastatura din fața ei cu asemenea viteză, că n-o poți urmări. În jur, în picioare, chiar lângă cușca din sticlă, stau patru femei îmbrăcate la fel de cuminte ca și stăpâna lor, în rochii asortate, în culori complementare, țipând și luând pariuri, ca niște brokeri de pe vremuri. Măcar ele arată uman, cu excepția obrajilor roșii, însemnul clanului lor.

– Mósí, zic eu. Și cum mama dracului ajungem la ea?

– Se pare că nu va fi nevoie.

Doi Urși de la pază vin spre noi. Imenși, cu umeri largi și păr zburlit, asemenea animalelor după care și-au numit clanul. Pe unul îl recunosc ca fiind tipul care m-a lăsat fără arme. Deja am intrat în alertă maximă. Clive a spus că sunt Ogari în afara serviciului. Sunt șanse să nu ne recunoască, dar există și posibilitatea s-o facă.

– Nu, zice Kai, anticipându-mi îngrijorarea. Privește!

Arată spre Mósí, care, din cușca ei de sticlă, se uită direct la noi, ochii ei ignorând tot haosul înconjurător ca să se oprească ferm asupra mea.

– Șefa vrea să te cunoască, aud vocea tunătoare a unuia dintre bodyguarzi.

Pune o mână grea pe umărul meu.

– Suntem foarte onorați de invitație, răspunde Kai pe un ton plăcut.

Bodyguardul râde.

– Tu nu. Ni s-a spus s-o aducem pe fătuca lui Neizghání. Atât.

– Fătuca lui Neizghání?

Nu-mi dau seama dacă e o insultă sau un compliment.

– Nu merge nicăieri fără noi, protestează Kai.

– Eu am primit ordine numai pentru ea, se burzuluiește bodyguardul.

– Eu știu că astea sunt ordinele, dar hai să fim rezonabili. N-o lăsăm să plece singură cu tine, așa că ar trebui să ne permiți s-o însoțim, zice Kai.

Se holbează la bodyguard, ochii strălucindu-i argintii prin unsoarea pe care și eu o am încă pe pleoape.

Bodyguardul mormăie și aruncă o privire spre partenerul lui. Acesta ridică din umeri și ochii celuilalt Urs lucesc când privește peste umărul meu. Mă întorc și-o văd pe Mósí făcând un semn din cap în direcția noastră.

– Bine, adu-ți menajeria cu tine. În ring, ăștia n-au cum să te ajute.

Ne întoarce spatele și se îndreaptă spre cușcă, cu noi pe urmele lui.

Mă uit la Clive, lat în spate și musculos, dar având o mutră nevinovată, cu părul lui cârlionțat și pistrui. Apoi mă uit la Kai, care mă analizează de parcă aș fi cel mai important lucru din lume.

– Cred că sunteți nebuni amândoi, le zic, și probabil că, dacă o mai țineți mult așa, cu rahaturi din astea, o să crăpați de mâna voastră. Dar apreciez gestul.

– Nu e un gest, Maggie, zice Kai. Suntem de partea ta și te apărăm la nevoie.

– Clive? întreb eu.

Expresia roșcovanului e solemnă.

– Mi-ai salvat viața – și pe a surorii mele. Nici măcar nu trebuie să-mi ceri.

Mai bine de atât n-are cum să fie, iar ei sunt capabili să decidă singuri ce vor. Dacă vor să mă urmeze în întuneric, cine sunt eu să-i opresc?

– Bine, le zic și duc mâinile spre arme înainte să-mi amintesc că nu le mai am. Hai s-o cunoaștem pe Mósí.

Vizuina lui Mósí, căci nu se poate numi altfel, e săpată în pământ, adânc în fundăturile cavernoase ale Shalimarului. Bodyguarzii ne-au condus pe niște scări în spirală mult sub nivelul clubului, apoi printr-un pasaj ce pare săpat direct în lutul roșu din Dinétah. Tunelul boltit e făcut din piatră brută și lipit cu pământ peste tot, atât dedesubt, cât și deasupra. Mergem prin întuneric ca niște cârtițe. Vederea mea de noapte e excelentă, dar tot trebuie să mă bazez pe lămpile cu gaz ale paznicilor noștri din Clanul Urșilor care luminează calea. Aud deasupra tropăitul și uralele mulțimii binedispuse. Suntem exact sub arenă, iar deasupra curg fuioare de praf și bucăți de tavan desprinse cu fiecare bocănit de sus, căci lupta continuă în toată violența ei.

Ajungem în sfârșit la o deschizătură, punct din care tunelul se lărgește, transformându-se într-o peșteră subterană suficient de mare cât să încăpem toți, în picioare, unul lângă celălalt, și să mai rămână loc pentru încă vreo zece inși. Peștera e rotundă, iar în partea opusă se vede o platformă înălțată și un coridor care cotește la stânga. Podelele sunt acoperite de blănuri, iar deasupra platformei, mici rozătoare moarte atârnă de tavan, prinse de cozi, ca un soi de candelabre. Observ printre ele șoareci de deșert și cei mai mari șobolani din Tse Bonito. Ba chiar și câteva veverițe cenușii. Toate se uită prin încăpere cu ochi mici, negri și morți. Mă cutremur fără să vreau. Ciudățenia tocmai a trecut granița spre macabru.

Kai e suficient de aproape ca umerii să ni se atingă.

– Ce e locul ăsta? îmi șoptește.

– Mósí e o pisică! îi răspund.

Ridică privirea spre tavan.

– Mda, măcar așa se explică animalele moarte.

Încerc să-mi aduc aminte tot ce știu despre pisici, ceea ce nu e foarte mult. N-am avut niciodată o mâță, iar felinele sălbatice din munți, lincșii și pumele, stau ascunse când sunt eu prin preajmă. Pisica lui Grace părea să mă placă, dar cine poate ști cu adevărat? Și nu sunt sigură că, dacă aș fi știut tot ce e de știut, asta m-ar fi ajutat s-o înțeleg pe Mósí, deși cunoștințele de bază despre comportamentul coiotului m-au ajutat să țin pasul cu Ma'ii și nu o dată.

Gazda noastră coboară de pe platformă pe niște scări în spirală, iar rochia verde de seară se înfoaie pe lângă ea. Bănuiesc că în vârful scărilor e o cușcă de sticlă, care se înalță deasupra arenei. Nu e o cale ideală de ieșire, pentru că nu știu cum să sparg sticla, dar pare a fi singura cale de acces în peșteră, în afară de cea prin care am venit. Dar, dacă se ajunge la asta, găsesc eu o modalitate să o sparg.

Mósí se oprește o clipă la poalele scărilor ca să se uite bine la noi. E mai în vârstă decât mă așteptam. De la distanță, părea tânără, dar acum văd șuvițele albe din părul negru și câteva riduri fine în jurul ochilor și al gurii. Dar, în fond, ce înseamnă vârsta pentru o creatură nemuritoare? Întrebarea e de ce a ales Mósí masca asta. Cărui scop îi servește și ce speră să câștige arătând mai curând ca o matroană decât ca orice altceva? Dacă urmărește să mă convingă că nu mai poate de grija mea, atunci nu i-a ieșit schema.

Privirea ei trece peste mine și Clive și se oprește scurt asupra lui Kai. Îi zâmbește de parcă l-ar fi recunoscut. E ciudat,

dar am observat că lumea reacționează bizar față de Kai, mai ales *bik'e'áyée'ii*. Iar ea nu face excepție.

În cele din urmă, ochii ei poposesc asupra mea. Îmi face semn să mă apropii de marginea platformei. Acolo are o mulțime de blănuri de iepure puse claie peste grămadă. Când ajung la ea, simt cum mocasinii mi se afundă în ele.

– Bine ai venit, copila mea, zice ea, iar vocea îi e un tors iscoditor. Dă-mi voie să mă uit la tine.

Stau nemișcată în lumina slabă din caverna ei și-o las să mă privească.

– Am crezut că pisicile pot vedea în întuneric, îi zic ca s-o provoc.

– Putem, copilă. Și putem să-ți auzim și bătăile inimii. Și să-ți simțim în nări excitația, printre alte lucruri.

Adulmecă, cu nările fremătând. Nu-i deloc înfricoșător. Aștept în timp ce ea îmi dă roată, suficient de aproape ca să-i simt mustățile pe brațele goale.

– Deci tu ești arma lui Neizghání. Copilul lui pregătit de luptă.

Iar Neizghání! Poate că nu doar reputația mea e de vină. Poate că Ma'ii i-a vorbit lui Mósí despre fostul meu mentor.

– Ce ți-a zis Coiotul?

– Oh, nu Ma'ii mi-a zis despre tine. Ci mama.

– Mama lui Neizghání? Femeia Schimbătoare?

Nu mi-a trecut niciodată prin minte că mama lui Neizghání ar putea ști cine sunt, darămite să mai și vorbească despre mine.

– Hmm... chiar așa. E bună cu noi. Cu Pisica, cu Bizonul, cu Căprioara. Chiar și cu Coiotul. Noi suntem cei care îi ținem de urât în Casa din Vest, nu voi, cei cu cinci degete, cu problemele și răzvrătirile voastre.

Presupun că ar trebui să mă simt jignită, dar ideea de a-mi petrece timpul alături de Femeia Schimbătoare mă cutremură până în străfunduri. Nu pentru că e una dintre Divini, cu o putere dincolo de orice cunosc pe lumea asta, ci pentru că Neizghání e fiul ei.

Mósí vede că mă albesc la față și zâmbește.

– Oh, nu te neliniști. Am vorbit doar despre lucruri deja știute.

– Ce vrei să spui?

– Exact ce-am spus, îmi răspunde, atingându-și nasul cu un deget și arătând apoi spre inima mea și spre vintre. Exact ce am spus.

Înfricoșător până în măduva oaselor! Simt deja cum răbdarea, și așa puțină, începe să-mi dispară încet-încet. Nu am niciun chef să mă joc de-a ghicitul cu o mâță. Am venit aici pentru un motiv anume și nu să-mi analizez relația cu Neizghání cu încă o *bik'e'áyée'ii* băgăcioasă și bârfitoare. N-am nici cea mai vagă idee de ce e toată lumea așa de interesată, dar nu e ăsta momentul potrivit.

– Ți-a zis Ma'ii de ce am vrut să vorbim cu tine?

Ea înclină capul, continuând să se învârtă în jurul meu. Îmi vine s-o înșfac și s-o pun într-un loc. Abia îmi stăpânesc mâinile.

– Ne-a zis că ai ceva, continui eu. Ceva care creează monștri.

– Ai fost printre spectatori mai devreme? Ți-au plăcut luptele noastre?

Mă holbez la ea, derutată de rapiditatea cu care a schimbat subiectul.

– Am venit târziu, așa că n-am văzut nicio luptă, recunosc eu. Dar vorbeam de un obiect. Ma'ii i-a zis sfredel de foc...

– Pisicile sunt vânători, evident. Nu luptători în adevăratul sens al cuvântului. Adică da, luptăm când suntem încolțite, dar preferăm să ne vânăm prada. Noi iubim vânătoarea.

Mă uit rapid la Kai. El e cel care se pricepe la vorbe, iar Mósí pare interesată de el altfel decât de noi. Poate că el o va opri să mai bată câmpii.

Kai îmi surprinde privirea. Își drege vocea și face un pas în față.

– Și asta e prada ta? întreabă el, arătând spre rozătoarele atârnate de tavan.

Mósí se oprește brusc și se uită la Kai. Pentru un clipă, am senzația că o să se repeadă la el, însă ea izbucnește în râs. Un chicotit aspru, ca un scârțâit, care durează atât de mult, încât Kai se uită la mine nedumerit. Să fiu a naibii dacă știu ce-a apucat-o să râdă isteric, așa că doar ridic din umeri.

– Nu, copil prostuț ce ești, răspunde Mósí când râsul i se mai potolește și își trage sufletul. Acestea sunt daruri de la favoritele mele, continuă ea, arătând spre numeroasele pisici domestice care se plimbă libere prin vizuină.

– Le atârn din respect pentru ele.

– Ca un soi de mamă ciudată care pune picturile copiilor pe ușa frigiderului? o întreb.

Ea zâmbește, o imagine neplăcută, fiindcă i se văd dinții ascuțiți și lungi.

– Îmi cer iertare, Mósí, zice Kai relaxat, intervenind rapid. Ar fi trebuit să știu că un mare vânător ca tine are prăzi mult mai valoroase.

– Mmmm, toarce Mósí, aprobator.

Întoarce ochii spre mine o clipă, apoi se uită iar la Kai, ascultând.

– Am venit la tine deoarece Coiotul ne-a spus că ai ceva care ne-ar putea ajuta să aflăm cine îi creează pe monștrii care terorizează Dinétah.

Kai se apropie de noi. Se întinde spre ea, o ia de mână și o trage ușor în jos, pe grămada de piei de rozătoare. Mă îndeamnă și pe mine să mă așez și, fără nicio tragere de inimă, mă afund în blănuri, să-mi odihnesc picioarele. Cu mâna liberă, Kai îi face semn lui Clive să ia loc și el.

– Hmmmm... ești un tânăr minunat, șoptește Mósí, cu privirea lipită încă de Kai.

Îl mângâie pe braț, de sus în jos, peste cămașa fină, de catifea, apoi își împletește degetele cu ale lui.

– Da, un tânăr minunat. O să fii un vraci bun, puternic, pentru oameni. Da, o să fii. Dacă supraviețuiești.

Se uită la mine și chicotește, ca și cum supraviețuirea lui Kai ar fi o glumă bună.

Kai pălește, dar își păstrează zâmbetul. Strânge mâna Pisicii nebune, ca și cum ar avea o conversație normală.

– Ai auzit de monștrii ăștia? o întreabă el.

– Am auzit.

– Sunt malefici, fără minte. Au ucis copii. Mame și tați. Frați și surori.

– Și tu vrei să-l omori pe cel care i-a creat?

– Da, îi răspund eu.

Mósí întoarce privirea spre mine.

– Chiar așa, copil al războiului. Tu ești un vânător, ca mine. Tânjești după sângele dușmanilor tăi, după sunetul pe care îl fac gâtlejurile lor când se frâng între fălcile tale.

Kai tușește la auzul descrierii ei atât de vii și trebuie să recunosc că, deși nu e chiar descrierea pe care aș fi făcut-o eu, e pe-aproape.

– O să ne ajuți?

Ea își țuguie buzele, într-o expresie perfectă a consternării.

– Nu e atât de ușor. Vezi tu, mai e cineva care solicită obiectul pe care îl doriți voi.

– Cine? întreabă Kai.

– Tipul de care vă povestesc a venit la Mósí, mai întâi cu amenințări. Dar i-am zis că nu vreau, că e al meu de drept, că mi-a fost dat cadou. Cum să iei un cadou de la cineva căruia i-a fost dăruit de bunăvoie? Mama nu ar permite așa ceva. Așa că individul promite nenumărate bogății de tot felul, dar ce înseamnă bogățiile pentru o pisică?

Îmi mușc buza ca să nu spun ceea ce este evident. Pisica din fața noastră deține o casă de pariuri.

– I-am zis și lui același lucru pe care vi-l zic și vouă.

– Adică? o întreb.

– Trebuie să luptați pentru el. În arenă.

– Atâta tot?

Oricum, exact asta plănuiam să fac înainte să apară Kai cu biletele.

– Maggie, așteaptă, intervine Kai. Nu știm ce...

– De acord, anunț eu.

Kai se ridică și mă trage după el, departe de Pisică. Ea îmi aruncă un zâmbet de prădător.

– Nu cred că e o idee bună, șoptește Kai cu neliniște. Am o presimțire rea.

– Ma'ii susține că numai așa îl putem găsi pe vrăjitor.

– Și tu ai încredere în ce zice el?

– Nu, dar nu de asta suntem aici?

– Cred că e o idee foarte proastă să intri în arenă.

– Pot să mă descurc într-o luptă, Kai. Dintre toate lucrurile pentru care ne-am putea face griji, ăsta e cel din urmă.

– Urmează ultimul meci al serii, zice Mósí.

Din punctul meu de vedere, nu contează ce meci e. Şi o părticică din mine şi-a dorit să intre în arena aia din secunda în care am văzut-o. Violenţa pentru mine e familiară, simplă. Ceva ce înţeleg. Mă îndepărtez de Kai şi mă apropii de Mósí.

– O să lupt.

– Da, toarce Mósí, cu ochii strălucitori.

Ridică vocea chemându-şi bodyguarzii.

– Fiţi martori, rosteşte ea. Copilul războiului al lui Neizghání a promis că va intra în arenă. Este un legământ pe care nu-l poate rupe, căci riscă astfel ca mânia stăpânei Divinilor să se reverse asupra ei.

– Suntem martori, intonează ceremonios bodyguarzii într-un glas.

Zâmbetul lui Mósí denotă atâta satisfacţie, că mă aştept să văd pene zburându-i din gură. Ceva nu e în regulă.

– Ce mi-a scăpat? îl întreb pe Kai.

El clatină din cap, la fel de confuz ca mine.

– Maggie, aud vocea lui Clive venind de undeva din spatele nostru.

Mă uit într-acolo şi-l văd stând lângă uşa de la intrare. E galben la faţă, buzele i s-au albit.

– N-am pomenit de asta mai devreme, dar lupta finală nu se termină la prima picătură de sânge. E o luptă până la moarte.

30

— Orice ar fi, nu merită să mori.

Kai se foiește de colo până colo, mai agitat decât l-am văzut vreodată. Își învârte inelele pe degete, scoțându-le și împingându-le înapoi cu forță pe mâna dreaptă. Încălțările din piele de căprioară ridică norișori de praf de fiecare dată când se răsucește pe călcâie. Ochii îi strălucesc argintii, parcă aprinși de o lumină din interior.

Eu stau pe pământ, privindu-l, ușor amuzată. Suntem într-o celulă îngustă cu două intrări. Ușa din partea opusă dă într-un coridor circular care înconjoară arena de lupte. Cealaltă duce spre un gard metalic care se deschide și dă direct în arena propriu-zisă. După ce am fost de acord să lupt, bodyguarzii lui Mósí ne-au scos din vizuina ei malefică și ne-au adus aici. Kai a insistat să vină cu mine și, înclinându-și capul de felină într-un fel care n-a avut darul să-mi alunge bănuielile, Mósí i-a permis să mă însoțească. Dar pe Clive l-a dat afară, trimițându-l înapoi în rândul lui din față, cu vedere bună asupra carnajului iminent.

– Mulțumesc pentru votul de încredere, îi zic sec lui Kai, în timp ce el răsucește neliniștit inelul imens, cu turcoaz, de pe degetul mijlociu.

Se oprește din neastâmpărul lui cât să-mi arunce o privire piezișă plină de dezgust.

– Nu asta am vrut să zic. Am vrut doar să arăt că pentru așa ceva nu merită să moară nimeni.

– N-ai de unde să știi.

Stau cu picioarele încrucișate, cu spatele la perete, incredibil de calmă. Zgomotul arenei pătrunde prin gardul metalic și auzim urletul belicos al mulțimii, pariurile făcute și îndemnul general la vărsare de sânge.

– Ba știu, mă contrazice Kai.

Învârte alt inel. Face câțiva pași înainte de a se întoarce brusc spre mine.

– Adică știu că asta ar putea fi cheia de a-l descoperi pe vrăjitor, dar trebuie să existe altă cale.

– Kai, las-o baltă! Am bătut deja palma. N-o să pățesc nimic.

– N-ai de unde să știi.

Ridic o sprânceană.

– Pe bune? Îți închipui că nu pot să câștig? Cred că mă simt jignită.

– Fii serioasă o clipă.

– Clive mi-a zis că Ogarii închid ochii de vreme ce toată lumea vine aici de bunăvoie, iar ei primesc o parte generoasă din banii de pariuri.

– Nu de copoi mi-e mie.

– Atunci, de ce ești atât de îngrijorat?

Kai se holbează la mine, perplex.

– Cum poți să fii atât de calmă înaintea unei lupte pe viață și pe moarte? Chiar dacă supraviețuiești, va trebui să ucizi pentru asta.

– N-ar fi prima dată.

– N-ar fi...! pufnește el, scârbit.

– N-ar fi nici măcar prima dată săptămâna asta.

– Nu e o glumă!

Oftez adânc.

– Am crezut că te-ai împăcat cu „natura mea criminală". Mi-ai zis că Săgeata Vie nu e ceva care să te deranjeze. Că ești fericit să ai o ucigașă drept partener.

Se uită la mine, șocat.

– Și e vina mea, nu? Eu te-am făcut să-l împuști pe Longarm. Dumnezeule, eu te-am făcut să-l ucizi! Dacă n-aș fi fost atât de iresponsabil...

Întregul trup i se încovoaie, învins. Vine spre mine și se lipește de perete, lăsându-se să alunece pe suprafața lui până ajunge în dreptul meu, cu picioarele încrucișate. Scutură din cap, povara morții Ogarului lovindu-l pentru prima dată cu toată forța. Umerii ne sunt suficient de aproape încât să ne atingem, dar n-o facem.

– A ucide e puterea mea de clan, așa cum e pentru tine a vindeca, îi zic, ridicând din umeri și desfăcând brațele. Asta sunt eu. Am crezut că ai înțeles.

– Da, monștri. Ucizi monștri. Vânezi vrăjitori. Ajuți oameni nevinovați.

– Și eu am crezut cândva că totul e doar alb și negru, dar acum... nu știu. E diferit, înțelegi? De când a plecat Neizghání. Am sentimentul că nu mai pot face diferența dintre monștri și oamenii buni, așa că mai bine apăs pe trăgaci și las pe altcineva să se descurce cu urmările.

– Nu crezi ce spui.

– Ba poate că da. Poate că nu fac parte din categoria celor buni, îi zic, gândindu-mă la Platoul Negru. Poate că de multă vreme n-am mai fost un om bun.

– Ba tu ești unul dintre oamenii buni de pe lumea asta. Am văzut ce-ai făcut în Rock Springs. Ai salvat niște vieți omenești acolo.

– Din cauza mea, Rissa aproape a murit.

– I-ai salvat viața.

– Nu, n-am salvat pe nimeni. *Tu* i-ai salvat. Kai, eu îți tot repet că nu sunt vreo eroină.

– Nu trebuie să fii perfectă ca să fii eroină. Trebuie doar să faci ce este necesar, să faci ce poți ca oamenii la care ții să ajungă acasă în siguranță. Erai pregătită să te sacrifici ca să reușești. Nu-mi pasă ce-mi spui ca să mă convingi de altceva – am fost acolo. Am văzut cu ochii mei.

Rămâne tăcut, cu privirea ațintită spre peretele opus. Mă las spre el, astfel încât umerii să ni se atingă. Încerc să-i zic „mulțumesc" pentru încrederea pe care o are în mine. N-o merit și nu știu ce să fac cu ea, dar o apreciez. Mă aștept să se îndepărteze de mine. Dar n-o face. Doar privește spre punctul în care trupurile noastre se ating.

Stăm așa o vreme, singurul sunet ce răzbate până la noi fiind urletele mulțumii de deasupra, ovaționând doi adversari care încearcă în momentul de față să-și verse reciproc sângele.

Când îmi vorbește în cele din urmă, vocea îi e distantă și domoală.

– Cine te-a hrănit cu toate rahaturile astea ieftine?

Mă depărtez brusc de el.

– Poftim?

Se întoarce spre mine. Vocea îi e calmă, dar ochii sunt ca niște furtuni ce clocotesc sub suprafața mării. Mă trec fiori pe șira spinării, dar încerc să mă concentrez, însă intensitatea cu care mă privește mă destabilizează complet.

– Cine te-a convins că nu ești altceva decât o ucigașă?

Glasul îi e din ce în ce mai puternic.

– Că Săgeata Vie e un soi de blestem? Că trecutul tău te face un fel de monstru?

– Păi... eu...

Mă chinui în zadar să mă apăr.

– Răul e o boală, încerc să-i spun.

– Așa că te crezi rea?

– Nu. Dar dacă boala te atinge...

– Dacă „te atinge"? Maggie, tu auzi ce zici? Poate că ceea ce ți s-a întâmplat a fost ceva malefic, dar tu nu ești malefică. Și în urma nenorocirii ăsteia, ai fost binecuvântată, nu blestemată.

– Nu cred că...

– Dar ai crezut cândva, nu-i așa?

Îmi aduc aminte de o vreme când duceam la păscut oile bunicii, când purtam pijamale roz cu inimioare pe spate. Îmi aduc aminte cum ne uitam la westernuri și râdeam. Dar apoi îmi aduc aminte și de alte lucruri.

– Nu mai cred de multă vreme.

– Știi că Tah considera că nu e nimeni pe lume ca tine? Mi te lăuda întruna, încercând să mă convingă că tu ne vei salva neamul. Credea că ești un erou în toată puterea cuvântului.

– Tah a fost întotdeauna...

– Din cauza lui Longarm crezi toate balivernele astea? Îmi amintesc ce ți-a zis. Ai înghițit porcăriile otrăvite pe care ți le-a vândut cretinul ăla pe post de adevăr?

– Evident că nu.

– Atunci cine? Neizghání? Mentorul despre care eviți să vorbești de fiecare dată când cineva îi pronunță numele? El ți-a zis că ești otrăvită, că ești născută să fii criminală? El te-a convins că nu poți avea prieteni? Că nu poți fi iubită de nimeni?

– Kai, oprește-te! Nu e așa. Nu înțelegi.

Din arenă se aude un vacarm puternic, anunțând că lupta s-a încheiat. Ne întoarcem amândoi și ne aplecăm, încercând să-l zărim pe câștigător. Și pe învins.

– Atunci fă-mă să înțeleg, îmi șoptește el cu intensitate și se întoarce cu fața spre mine, insistent. Te voi asculta. Fă-mă să înțeleg.

Ce să-i zic? Că asta e singura viață pe care o știu? Că e singurul lucru la care mă pricep? Că a ucide e singurul lucru care mă face să valorez ceva pentru Neizghání? Și că Neizghání a fost tot ce-am avut pe lume care să mă facă să valorez ceva?

– Nu... nu pot, mă bâlbâi. Nu știi cum a fost pentru mine. Tu ai prieteni. Oameni care te iubesc. Ai constatat și tu cum reacționează lumea când mă vede.

– Oamenilor le place să-mi spargă fața, zice el crispat. Familia Urioste, Ogarii. La asta te referi?

Râd fără să vreau.

– Oh, Doamne, și asta e adevărat, nu?

El oftează. Îmi face semn că da, apoi trage adânc aer în piept și se uită la mine, cu o mină serioasă.

– Una dintre primele lecții pe care le-am primit de la bunicul. Puterile de clan sunt un dar, nu un blestem. Poate că nu le înțelegem, poate nu ne e clar de ce unii le au și alții nu, care e dimensiunea lor reală, dar el era convins că sunt un instrument împotriva vremurilor grele, împotriva monștrilor care se vor naște. Și, ca orice alt instrument, pot fi folosite în slujba binelui sau a răului. Un om bun poate folosi un ciocan să construiască o casă. Unul rău îl poate folosi ca să-și omoare aproapele. Ciocanul e același.

– Eu sunt mai degrabă un pistol decât un ciocan. Sunt o armă. Menită să ucidă și atât.

– Un pistol, atunci, Maggie. Dar unul care poate fi folosit atât pentru a proteja, cât și pentru a nimici. Sau în niciun fel. Dacă topești un pistol, dacă îl reduci la esență, nu ai decât

metalul care poate fi transformat în orice vrei. Nimeni nu zice că tu nu poți face același lucru.

– Știu ce încerci să-mi spui, dar nu mă cunoști. Nu până la capăt. Nu știi prin ce-am trecut. Nici lucrurile pe care le-am făcut.

Ochii cenușii care își pierd lumina când lama mea retează un gât. Sângele de pe cuțit, șters pe haina unui mort. Longarm, cu fața ca niște carne tocată. O fetiță, al cărei cap se rostogolește pe panta unui munte.

Și mult mai mult de atât. Infinit mai mult.

– Nu vreau să știu, zice Kai. Tot ce-ai făcut, tot trecutul tău nu e decât o poveste pe care ți-o repeți mereu. Unele lucruri pot fi adevărate, dar unele sunt minciuni.

Îmi mângâie ușor obrazul cu degetele.

Mă încrunt și mă feresc.

– Crezi că mint?

Vocea îi e aproape insuportabil de blândă.

– Doar pe tine însăți.

Aceleași cuvinte pe care le-a folosit și Ma'ii, dar nu am timp să reflectez la coincidență. Poarta mai îndepărtată s-a deschis cu o pocnitură. Ne întoarcem amândoi spre ea. E unul din bodyguarzii din Clanul Urșilor. Ne ridicăm când îl vedem intrând și îl privim cum traversează celula cu pași mari ca să deschidă cu cheia poarta metalică. Kai mă apucă de mână și mă ține strâns. Îl las. Poate chiar îl strâng și eu puțin.

– Două minute, urlă paznicul, înmânându-mi un cuțit.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că e Bökerul meu. Lamă de oțel de cinșpe centimetri, ușor curbată, mai grea în capăt, ca să ofere echilibru unei lovituri de sus în jos. Au deschis cutia cu arme.

Gardianul rânjește.

– Fii recunoscătoare că primești și atât. Mósí s-a gândit că ai lupta mai bine cu armele tale și ea vrea o luptă pe cinste.

Bag cuțitul în teaca goală de la centură.

– O să-ți strige numele curând. Să ieși. Nu strică să faci un pic de paradă. Crește miza. Ești fată, așa că probabil pariurile sunt împotriva ta și ce să zic...

Chicotește răutăcios, înfundat.

– Ei, ce să zici? îl întreb eu.

– Cine o să parieze împotriva lui?

– A lui? Cine e „el"?

Bărbatul rânjește, buzele subțiri întinzându-i-se într-o expresie diavolească.

– Încă n-ai ghicit cu cine te vei lupta?

– Nu.

– Toată lumea așteaptă de mult să vadă meciul ăsta.

Mă încrunt, nedumerită.

– Eu am fost de acord să lupt acum câteva minute. Cum se poate să aștepte cineva de mult să mă vadă luptând?

El râde.

– Mósí a știut că vei veni. A dat sfară-n țară despre lupta asta de când Coiotul i-a adus chestia pentru care vă luptați amândoi.

– Cum? Ma'ii i-a adus sfredelul de foc?

– N-a fost foarte sigură în privința adversarului tău, explică bodyguardul. Coiotul i-a promis, dar noi n-am crezut că o să apară până la urmă. Dar Coiotul a prevestit că așa se va întâmpla.

– Ma'ii. Tu vorbești despre Ma'ii.

– De ce i-a adus Ma'ii sfredelul, în loc să ni-l dea nouă de la bun început? întreabă Kai, la fel de nedumerit ca mine.

Îi arunc o privire îngrijorată. Ce-a pus farsorul la cale?

– Și a zis că negreșit o să vii, continuă Ursul. Că n-o să poți să stai departe. Știe exact pe ce butoane să apese, fetițo.

Ignor ultima parte.

– Deci Ma'ii a pus la cale toată tărășenia?

Ursul ridică din umerii lui masivi.

– Nu știu ce-a aranjat cu Mósí. Știu doar că o să fie o luptă dată dracu'. Sau...

Mă studiază, încercând fără îndoială să se decidă dacă să mizeze pe victoria sau pe înfrângerea mea.

– ...dacă poveștile pe care le-am auzit despre tine nu valorează nici cât o ceapă degerată, va fi o baie de sânge.

– O baie de sânge? repet și simt o greutate în stomac. Cu cine dracu' mă lupt?

Dar nu are timp să-mi răspundă. Îmi aud strigat numele.

31

Intru în arenă.

Urletele îmi biciuiesc simțurile. Sângele îmi pompează prin vene cu forță, lovind în timpane, transformând totul într-un vuiet înfundat. Mă uit prin mulțimea îngrămădită până la refuz și zbierând cu spume la gură, înnebunită, dar luminile mă orbesc și nu văd mare lucru. Mósí e doar o umbră în cușca ei de sticlă și tot în umbră e și locul în care ar trebui să fie Clive. Kai e pierdut undeva în semiîntunericul care se întinde pretutindeni, așteptând în celula din care tocmai am ieșit, pregătit cu punga lui de vraci și cu toate rugăciunile pe care le știe, în caz că am nevoie de ele.

Apoi privirea îmi cade pe ceva strălucitor. Ma'ii. E încă în costumul lui albastru-azur și portocaliu. Învârte între ghearele lungi un soi de baston înnegrit de funingine și rânjește. Îmi ia o secundă să-mi dau seama ce e.

Atinge vârful pălăriei cu sfredelul, în semn de salut. Sau de adio.

Și știu. Știu cine mă așteaptă în partea cealaltă a ringului cu o fracțiune de secundă înainte să i se anunțe numele.

– Naayéé' Neizghání!

Neizghání iese din tunelul din partea opusă, iar mulțimea cade în adorație mută. E magnific, așa cum mi-l amintesc.

Frumos, da, dar și sălbatic și absolut nepământean. Părul negru ca pana corbului, lung până la brâu, i se leagănă liber pe spate. Ochi întunecați precum orele dinaintea zorilor. Chip tăiat în marmură de mâna unui maestru. Pomeți ascuțiți, nas acvilin și sprâncene groase. Azi nu are armura de luptător, pieptul gol e tot numai mușchi, iar deasupra inimii are un tatuaj stilizat, în formă de fulger. Picioarele puternice sunt înfășurate în piele moale și poartă tradiționalii mocasini de vânătoare. Este un erou de legendă până în măduva oaselor, pășind direct din cărțile de povești în arena de luptă să mă înfrunte pe mine.

Tăcerea învăluie totul în clipa în care înaintează în arenă, grațios și letal. Îl cunosc, m-am antrenat cu el ani în șir și am jurat să-l ucid până la sfârșitul serii, iar acum stau cu gura căscată, șocată de prezența lui, incapabilă să mă mișc. El ridică mâna și văd în ea un pumnal, o versiune mai mică a sabiei lui legendare. Zâmbește. Haosul erupe ca un vulcan, mulțimea îi scandează numele.

El mă privește, sfredelindu-mă cu ochii lui teribili, iar zâmbetul i se lățește, strălucitor și cald ca lumina soarelui în răsărit.

– *Yá'át'ééh*, Chíníbaá, zice el, iar vocea îi reverberează peste mulțime, rostogolindu-se asupra mea ca un tunet. Nu mă așteptam să te văd azi.

Mă chinui să gândesc. Abia reușesc să scot două cuvinte horcăite.

– De ce?

Îmi simt vocea tensionată ca o coardă. Tremur și transpirația mi se prelinge pe spate, mâinile îmi sunt atât de alunecoase că mi-e greu să țin cuțitul în mână. Mósí spune ceva despre luptă, anunțând tot felul de mize sau de reguli ori alte chestii la fel de irelevante. Singurul lucru la care mă pot gândi e bărbatul din fața mea. Un milion de întrebări mi se perindă prin

minte. Vreau să alerg spre el, să-l strâng în braţe şi să nu-i mai dau drumul niciodată. Vreau să-mi înfig cuţitul în inima lui şi să-l fac să sufere cum n-a mai suferit niciodată. Dar, mai mult decât orice, vreau să ştiu *de ce*. De ce m-a părăsit? De ce nu s-a mai întors? De ce acum? De ce aici? Pur şi simplu... de ce?

Râsul lui e un tunet.

– Dar unde în altă parte ar trebui să fiu? Am venit să iau ceea ce ne aparţine, mie şi neamului meu, iar dacă asta presupune vărsare de sânge, atunci, aşa să fie. Întrebarea ar fi, mai degrabă, de ce eşti *tu* aici? Fiinţele cu cinci degete înfruntă toate moartea atunci când le vine ceasul. Eşti sigură că ăsta e ceasul tău?

Încerc să vorbesc, dar vocea m-a părăsit. Inima îmi bate cu forţa unui baros.

El ridică ambele mâini, liniştind mulţimea. Lumina se răsfrânge de pe vârful pumnalului său.

– Să nu se spună că sunt lipsit de milă! urlă el şi se întoarce spre mine. Pleacă acum, Chíníbaá.

– Nu! se aude un strigăt din cuşca de sticlă.

Mósí.

– Ţi-ai luat un angajament, la fel şi ea. Nu poţi să renunţi la luptă acum, fără să-i mânii pe *diyin dine'é*.

Neizghání ridică bărbia şi strigă la Pisică.

– Ce importanţă are pentru mine mânia zeilor? Crezi că mama îşi va întoarce faţa de la mine? Crezi că tata mă va trăsni? Nu-mi este teamă.

Apoi mă priveşte, dar face jocul mulţimii.

– Iar tu, Chíníbaá, spune cu un zâmbet complice, tu nu te temi?

Înghit în sec. Îmi trec limba peste buzele uscate şi-mi aduc aminte de ce sunt aici.

– Ma'ii ne-a manipulat pe amândoi. El are sfredelul.

Neizghání se uită la mine surprins.

– Evident că el are sfredelul Zeului Negru. L-a furat din Casa de Vest a mamei. A promis că mi-l înapoiază de îndată ce terminăm aici.

– Dar... mă bâlbâi, cu mintea căutând disperată să analizeze noua informație.

Neizghání știe? Asta înseamnă că am dreptate și că el e parte din toată povestea? Sau înseamnă că n-are nicio legătură cu monștrii? Dar atunci, cum...?

Mulțimea e prea zgomotoasă. Urlă să fie vărsare de sânge. Nu pot să gândesc.

Neizghání mă privește de sus, cu un soi de milă.

– Renunță la luptă, Chíníbaá. Du-te acasă!

– Nu!

Știu că sunt irațională. Că nu trebuie să mă lupt cu Neizghání. Puțina logică de care mai sunt capabilă în momentul ăsta îmi zice că Ma'ii e cel care a plănuit totul, că promisiunea de a pune mâna pe sfredel n-a fost decât o manevră pentru a mă aduce în ring cu Neizghání. Mi s-a înscenat chestia asta și singura modalitate de a scăpa din mrejele farsorului e să plec. Dar nu pot. Mândria, teama și furia care clocotește în mine nu mă lasă să plec.

Gardianul din Clanul Urșilor avea dreptate. Ma'ii știe exact pe ce butoane să apese.

Mă îndrept de spate. Îmi plimb privirea prin mulțime. Mă străduiesc din răsputeri să trec peste frică și șoc, mă cufund adânc în mine, suficient de mult ca să reușesc următoarea mișcare: îmi împing șoldurile în față, ridic Bökerul și, cu un soi de încredere dezinvoltă, de care Kai ar fi mândru, încep să-mi curăț unghiile. Încet, relaxată. Cu o lamă ascuțită, de cinșpe centimetri.

– Poate că tu ar trebui să renunți, îi zic. Să nu se spună că eu, Chíníbaá, sunt lipsită de milă!

E cea mai ridicolă formă de lăudăroșenie, dar funcționează. Mulțimea behăie exaltată. Și acum îmi scandează numele. Chíníbaá! Chíníbaá! Nu la fel de tare ca pe-al lui, dar e mai bine decât înainte.

Încruntătura lui se adâncește.

– Ce fel de joc e ăsta? mă întreabă cu glas scăzut ca să-l aud numai eu.

– M-ai părăsit, șuier spre el. Am crezut că nu te mai întorci.

Și mă lovește un gând.

– Voiai să te mai întorci? Vreodată?

Nici măcar nu are decența să arate că îi pare rău. Doar se holbează la mine, de sus. Ticălos nenorocit! Și-mi dau seama că nu-mi mai e frică. Nu mai simt decât furie.

– La luptă! îi strig, ridicând brațele.

Mulțimea mă imită, întețind scandarea numelui meu, ajungând până la un soi de paroxism.

El clatină din cap, dezgustat.

– Ești atât de încăpățânată! mormăie el.

Nu-i place deloc.

– Tu ar trebui să știi cel mai bine, i-o întorc eu.

E o copilărie, dar nu-mi pasă.

– Să nu uiți că tu ai căutat-o, îmi zice, plesnind sonor din palme. Fără milă, atunci! La luptă!

Și răsună gongul.

Lovesc.

El îmi blochează atacul, mă împinge, mișcându-se cu ușurință. Dar și eu mă mișc asemenea.

Ne dăm roată, tatonând terenul. Lovim, parăm, lovim din nou. E atât de familiar dansul ăsta al violenței. L-am dansat de atâtea ori în trecut, în timpul antrenamentelor.

Are alonja de două ori mai mare decât a mea. Îmi crestează fără greutate brațul dezgolit. Lama rece ca gheața îmi arde pielea, apoi simt pe biceps o căldură pătrunzătoare și sângele care începe să curgă din rană. E primul care a vărsat sângele adversarului. Ușor. Așa, pur și simplu.

Nu stau să aștept. Îmi chem puterile de clan în ajutor. Foc lichid începe să-mi curgă prin vene, ca niște limbi vii de foc pe care le-am băut dintr-odată, iar timpul începe să încetinească în timp ce viteza mea crește. Mușchii mi se încordează, cresc. Puterea de clan îmi dă aripi, mă propulsează cu viteză. Iar acum puterile noastre sunt aproape egale. Dar pentru mine, ceasul ticăie. Iar el s-a pus deja în mișcare.

Se aruncă asupra mea, încercând să mă doboare la pământ. Aștept până în ultima clipă, apoi mă dau la o parte din calea lui, secerându-l cu piciorul, lăsând gravitația să-și facă treaba. Cade la pământ cu un geamăt, surprins. Mă reped spre șalele lui, cu cuțitul pregătit, dar el se rostogolește și eu lovesc aerul.

E iar în picioare, cu ochii mari de uimire.

– Chiar încerci să mă omori?

– Păi, cam asta e ideea.

Știu că nu m-a mai văzut atât de rapidă decât atunci, prima dată, și că nu mai sunt fetița disperată care am fost cândva. A avut el grijă de asta.

Acum e într-un loc și în secunda următoare e grămadă pe pe mine. De data asta, mi-a anticipat viteza. Mă cuprinde în brațele lui imense, trăgându-mă în jos. Mă lupt, lovindu-l și împingându-l, scăpând din prinsoarea lui. El urlă, cu mușchii încordați la maximum. Apoi mă saltă de jos și dă cu mine de

pământ. Plămânii mi se golesc de aer și mă chinui să-mi recapăt răsuflarea.

Mulțimea explodează într-un vacarm infernal, iar el începe să râdă, înalță brațele teatral. Se întoarce spre mine și zâmbește. Nici măcar nu gâfâie.

– Mi-a fost dor de chestia asta, zice el. Mi-a fost dor de tine. Întoarce-te la mine.

Zac, incapabilă să respir, încercând să-i înțeleg motivele, următoarea mișcare.

– *Tu* m-ai părăsit pe mine.

Expresia de pe chip îi e neprihănită, vocea însă e batjocoritoare.

– Aveam nevoie de timp.

– Un an întreg?

– Așa de mult a trecut? Nu pari să fi suferit prea tare, zice el și își plimbă ochii pe pieptul meu, expus de bluza decoltată. Ba chiar se pare că ai dus-o foarte bine, continuă și-și aruncă părul peste umăr. Poate ar trebui să-mi mulțumești.

– Du-te dracului! îi scuip.

Mă rostogolesc și învârt cuțitul, implântându-i-l adânc în picior.

Toată buna dispoziție i se șterge de pe față și își încleștează dinții ca să nu urle de durere. Mă apucă de antebraț și mă ridică de la pământ. Pentru o clipă, atârn în mâna lui ca un pește în undiță. Apoi mă aruncă.

În cădere, brațele mi se rotesc în aer, dar reușesc să aterizez pe coate, în loc să pic direct pe spate. Capul mi se smucește dureros, dar reușesc să-mi păstrez arma în mână.

Pumnalul lui coboară brutal asupra mea și simt cum mi se sfarmă încheietura.

Urlu și dau drumul cuțitului într-un spasm de agonie. Cu o lovitură de picior, îmi trimite Bökerul în partea cealaltă a arenei, unde nu mai pot ajunge la el. Îmi trag mâna inutilă aproape de piept și încerc să mă rostogolesc iar. El mă țintuiește la podea, mă încalecă, se așază pe stomacul meu și mă ține pe spate.

Îmi ridic bazinul și-i înconjor pieptul cu picioarele, prinzându-i brațele. Încearcă să se elibereze, dar nu slăbesc strânsoarea. Îmi rotesc șoldurile, dezechilibrându-l, dar mișcarea mă ridică pe mine. Pentru o clipă stăm așa, strâns uniți, fața în față.

Avantajul e al meu, dar mâna mi-e inutilă. Fac singurul lucru care îmi vine în minte. Îi trag un cap în nas. Sângele țâșnește, iar el urlă și își eliberează brațele. Mă aruncă în capătul celălalt al arenei de parcă aș fi un fulg.

Mă izbesc de pământ, umărul mi se zdrobește la impact, capul îmi saltă de podea. Rămân așa, împietrită. Se joacă acum cu mine. Evident că se joacă. Nu-i sunt egală, nici măcar cu puterile de clan. Pentru el e doar o distracție. Dar acum l-am înfuriat și simt că distracția s-a cam terminat.

Trebuie să mă mișc.

Dar nu sunt în stare. Ceva în trupul meu s-a rupt și nu-l pot face să răspundă la comenzi.

Inima îmi bubuie și e singurul lucru pe care îl pot auzi. Zgomotul mulțimii s-a pierdut în vacarmul difuz al unei furtuni îndepărtate. Clipesc, dar o fac cu încetinitorul. Puterile de clan s-au epuizat, stoarse din cauza tensiunii provocate de luptă, așa că nu mă pot mișca. Șocată, lipsită de ajutor și rănită, nu pot decât să mă uit cum se apropie de mine.

Mă chinui să nu-mi pierd cunoștința. Întunericul îmi dă târcoale și începe deja să mi se încețoșeze privirea.

Cred că îl văd pe Kai zbătându-se să treacă de paznicii din Clanul Ursilor. Strigă niște cuvinte pe care nu le aud. Dar ceva nu e în regulă. E prea departe. Și strălucește, o siluetă imposibil de argintie, înconjurată de un nimb întunecat de umbre. N-are cum să fie real.

Neizghání mă apucă de umărul teafăr și mă întoarce pe spate. Urlu când durerea îmi străbate șira spinării ca un fulger. Stă deasupra mea, cu bărbia și pieptul pline de sânge. I-am făcut nasul praf.

Se lasă în genunchi și mă încalecă. De data asta, nu mai am puterea să mă opun. Își lasă întreaga greutate pe bazinul meu. Mă cuprinde panica și mă smucesc, deși fără forță, să mă eliberez. El strânge și mai tare din coapse, imobilizându-mă.

Încep să tremur. E consecința dozei imense de adrenalină de care au nevoie puterile mele de clan. Sau poate tremur din cauza șocului. Frica mă inundă, venind asupra mea ca un val înăbușitor.

Se apleacă și părul lui lung, mătăsos, îmi mângâie pielea. Îmi cuprinde ceafa în mâna sa mare și-mi ridică fața spre a lui. Aștept să-mi strivească traheea, însă el își plimbă cu delicatețe degetul mare pe gâtul meu. Mă uit în ochii lui, abisuri întunecate, insondabile.

– Aș putea să-ți frâng gâtul cu o mișcare din încheietură, îmi spune direct. Asta vrei?

Se întunecă la față. Mâna i se încleștează pe gâtul meu.

Nu pot vorbi, nu i-aș putea răspunde nici dacă aș vrea. Mă înec în propriul sânge și-n lacrimi.

Ochii i se îmblânzesc privind cum mă zvârcolesc.

– Ah, Chíníbaá, ești atât de neînfricată, atât de frumoasă, șoptește el, cu mirare în voce. Dar nu știi când să te oprești. N-ai știut niciodată.

Apoi buzele lui însângerate se lipesc de ale mele și mă sărută, deschizându-mi gura cu limba. E dur, brutal și posesiv. Simt gust de fier și de sare. În timp ce mă ține de gât, cu gura încă lipită de a mea, apucă mânerul pumnalului cu cealaltă mână și implântă lama de foc direct sub coastele mele.

Căutându-mi inima.

32

Ard. Într-un iad cuprins de limbi de foc. Pielea mi se dezlipește de oase, sângele îmi fierbe în vene și se evaporă. Urlu în timp ce flăcările răbufnesc din mine.

Apoi apă. Mare ca râurile de munte, umflate primăvara de zăpezile topite, coborând furtunos, aprige și reci, răspândindu-se prin mine ca să stingă furtuna de foc.

Un tsunami de sunete mă năpădește deodată. Un zgomot atât de puternic, că mă doare. O învălmășeală de sunete. Scârțâitoare, oribile. Două sute de oameni țipând la unison.

Și durere. Atât de multă durere. O agonie a nervilor care urlă în mine, a mușchilor care se întind și a oaselor care se sfarmă. Dumnezeule, câtă durere! Încerc să mă scufund în mine.

Ecoul unui sunet, un strigăt imperios care mă cheamă înapoi.

Orice-ai face, grăbește-te. Se întoarce!

Dar e departe. Prea departe.

Nu, Mags, rămâi cu mine! Te pot salva, dar trebuie să lupți! Vreau să lupți!

Vocea asta. O știu. E blândă. Și când îmi vorbește, mă face să vreau să lupt. Vreau să lupt. Mă chinui.

Dar nu pot să fac ce-mi cere vocea. Am fost atât de încăpățânată. Am luptat deja. Și am pierdut.

Și acum inima mea refuză să mai bată.

Pentru că e sfâșiată.

33

Mă trezesc în întuneric. Și cu durere. Dar mai puțină durere ca înainte. E durerea unei răni, dar nu arsura înnebunitoare a unei plăgi deschise, nu agonia unor oase sparte. Îmi rotesc ușor încheietura mâinii, cea pe care el a sfărmat-o cu atâta indiferență. Îmi duc mâna sub coaste, unde cuțitul s-a împlântat căutându-mi inima și încep să devin conștientă de cearșafurile și păturile de pe mine. Sunt într-un pat care nu e al meu. Într-o încăpere pe care n-o recunosc.

Mă panichez pe moment, până simt miros de lemn de cedru și de tutun pe pielea mea și în păr. Aproape că aud ecoul unei rugăciuni în urechi. *Kai*? Încerc să văd în întuneric, dar nu reușesc să disting nimic.

Epuizată și confuză, adorm la loc.

Data următoare când mă trezesc, o fac la insistențele lui blânde. A venit cu mâncare, mă îndeamnă să înghit ceva. Așa că mă ridic în capul oaselor, îmi înfășor cearșaful în jurul umerilor și mănânc. Apoi îmi aduc aminte că inima mi-a fost smulsă din piept de o lamă de foc și mă apucă plânsul. El lasă mâncarea deoparte și se urcă în pat lângă mine, mă cuprinde în brațe și mă lasă să dorm.

Când mă trezesc iar, soarele e deja sus pe cer. Draperiile încă acoperă geamurile, dar văd lumina strălucitoare, aurie, a

soarelui de amiază strecurându-se pe la colțurile ferestrelor. Sunt tentată să rămân în pat, cu brațele lui Kai strânse în jurul meu, dar știu că e cazul să mă ridic. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, cum de sunt încă vie. Și sunt și lucruri de rezolvat.

Mă strecor jos din patul cald, atentă să nu-l trezesc. Mă împiedic din greșeală de ceva moale și pufos care scoate un țipăt iritat și sare ca ars, tulind-o pe ușa întredeschisă. Pisica lui Grace. Sunt acasă la Grace. Doar că într-o încăpere pe care n-o știu. Nu, acum, că mă uit prin jur, recunosc camera. E aceeași în care a stat Rissa în noaptea în care a fost spintecată de monstru. Trebuie să fie camera pentru bolnavi. Când privirea începe să mi se limpezească, văd că am dreptate. Descopăr o masă cu ligheane și bandaje, un evantai cu pene și o bobină de ață de dinți, diverse amestecuri și unguente.

Bâjbâi prin încăperea prost luminată după hainele mele, dar cred că sunt distruse, fie îmbibate cu prea mult sânge ca să mai poată fi salvate, fie aruncate direct după luptă. Nu mă deranjează că am pierdut bluza ridicolă de la Clive, cu bretelele ei cu tot, dar sper că mocasinii au fost cruțați. Și toate armele mele. Am nevoie de ele. Dacă aș ști unde sunt, mi-aș pune pe mine în momentul ăsta fiecare cuțit și fiecare pistol pe care îl dețin. Aș dormi cu ele. Nu le-aș mai da jos niciodată.

În cele din urmă, găsesc la capătul patului un halat de baie. E gros, lânos și într-o nuanță oribilă de levănțică, dar cum nu am altceva, e bun și ăsta. Îl pun pe mine, legând cu grijă cordonul pe talie, conștientă în fiecare fibră a corpului de rana de sub coaste. Deschid ușa și un cor de șoapte mă întâmpină din capătul coridorului. Înainte să ies din dormitor, mă uit înapoi spre Kai.

E tras la față și obosit, iar sub ochi are pete vinete. Părul îi e umed și încâlcit, iar pielea transpirată are o strălucire vagă,

difuză, ca și cum ar avea febră. Întregul lui trup pare prăbușit în sine, ca și cum ar fi pierdut mult în greutate într-un timp foarte scurt și n-a avut de la bun început de unde să dea jos. Știu că trebuie să se fi folosit de rugăciunile învățate de la Tah ca să mă salveze, dar și mai mult de atât, știu că și-a tras seva din puterile sale de clan și că trupul lui plătește acum prețul.

– Mare Vraci, șoptesc eu.

Închid încet ușa după mine.

Clive mă vede primul. Se ridică în picioare, cu un zâmbet imens.

– Ucigașa de Monștri!

Mă crispez.

– Nu-mi spune așa. Nu azi.

El își revine rapid.

– Bine, atunci, Maggie.

Mă uit în jur, la fețele necunoscute. Fac un pas înapoi, ca să fiu cu spatele la perete.

– Ce se întâmplă? îi întreb încordată.

– Am dat sfară în țară, răspunde Grace. Fiecare mi-e dator într-un fel sau altu'. Acu' fiecare ți-e dator ție.

Se așază lângă Clive pe canapea. Rissa ocupă și ea un scaun. Îl aud pe Pistruiat în bucătărie, fredonând și zăngănind oalele. Dar eu vreau să știu ce caută ceilalți în încăpere.

– Hoskie, zice Hastiin, tărăgănat.

Îl salut pe Însetat. Arată la fel ca acum câteva zile, la punctul de control. Păr tuns scurt, barbă zburlită. Pantaloni albaștri de uniformă și o eșarfă cu cap de mort. Stă rezemat de peretele îndepărtat, chiar lângă ușă. Alți trei Băieți Însetați, în pantaloni de uniformă și geci de piele, așezați pe podea, pe niște pernuțe ca levănțica, ridică privirea spre mine. Arată atât

de ridicol că, dacă n-aș fi atât de șocată să-i văd pe toți acolo, aș râde cu poftă.

Ceva cade în bucătărie și tresărim cu toții, încordați ca niște mâțe, o încăpere plină ochi de ucigași care stau ca pe pioneze.

Grace oftează și se ridică greoi.

– Mă duc să-l ajut. Oricum, cel mai probabil o să verse cafeaua aia peste tot.

– Avem cafea?

Grace îmi zâmbește.

– Neagră, te rog, îi zic, în timp ce ea se îndreaptă spre bucătărie, să-l ajute pe junior la treburile casnice.

– Ce cauți aici, Hastiin? îl întreb.

El ridică din umeri.

– Ai auzit ce-a zis doamna. Băieții Însetați îi sunt datori. Ea îți transferă datoria ție. În plus, doar n-o să te las să vânezi monștri de una singură și să-ți asumi toată gloria.

Ridic din sprâncene.

– Ai venit să mă ajuți?

– Așa s-ar părea.

– Dar mă urăști.

Obrazul îi zvâcnește.

– Îmi datorezi bani. Nu e același lucru.

Vreau să mă contrazic cu el, dar ce sens ar avea? E aici și asta-i tot ce contează. Și, sincer, mă simt atât de ușurată că primesc întăriri, încât l-aș îmbrățișa pe ticălos dacă n-aș ști că ar fugi mâncând pământul.

– Îți mulțumesc, îi zic.

Se holbează la mine un minut, apoi mormăie ceva.

– Asta nu înseamnă că nu-mi mai ești datoare.

– Cum te simți? mă întreabă Clive.

– Ca dracu', sunt nevoită să recunosc.

Închid ochii și mă sprijin de perete.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți aduci aminte?

Îmi aduc aminte în linii mari. Arena, sărutul brutal, cuțitul în inimă.

– La final a fost haos, îmi explică el cu blândețe. Cușca de sticlă a lu' Mósí a fost lovită de fulger. Tribunele au luat foc. Mulțimea s-a panicat și s-a îngrămădit să iasă. Kai încerca din răsputeri să te vindece, dar trebuia să te luăm de acolo. Am reușit să-ți salvez chestia asta, zice el și caută la capătul canapelei, de unde scoate o cutie de metal, îndoită și puțin arsă, dar altfel, întreagă.

Mi se taie respirația.

– E ce cred eu?

– M-am gândit că o să ai nevoie de ea.

– Îți mulțumesc, îi zic și răsuflu ușurată.

Cumva, deși nu era posibil, a reușit să-mi salveze armele.

– Însă n-am putut găsit Bökerul. Doar cutia.

– E în regulă, îl asigur eu. E mai mult decât suficient.

Grace se întoarce cu cafea și un ibric de ceai care miroase a mentă și fiecare ia o cană din otrava preferată. Mierea e dată din mână în mână și unul dintre Băieții Însetați își pune o linguriță întreagă în ceai, scoțând exclamații de vădită încântare.

– Și acum ce urmează? întreabă Rissa.

În încăpere se lasă brusc tăcerea și toate privirile se întorc spre mine.

Țin cana cu ambele mâini, bucurându-mă de căldura ei.

– Cum a zis Hastiin, încă există monștri printre noi. Mai avem de ucis un vrăjitor. Știu că am fost pe moarte, dar nu am murit. Mă simt bine.

O minciună, dar una necesară.

– Cred că ştim cu toţii ce avem de făcut, se aude o voce obosită dinspre coridor.

Toată lumea se întoarce să-l vadă pe Kai păşind uşor în cameră. Se strecoară în locul de lângă mine şi-mi ia mâna într-a lui fără niciun fel de ezitare. Roşesc, jenată de felul său simplu, fără ocolişuri, de a-şi exprima afecţiunea, iar primul impuls e să mă feresc. Dar îmi place senzaţia pielii lui, starea de bine pe care mi-o dă apropierea. Şi m-am obişnuit cu braţele sale în jurul meu cât timp am dormit. Aşa că-mi las mâna unde e.

– Kai are dreptate, zice eu şi trag adânc aer în piept. Trebuie să mergem după Neizghání.

Toţi încep să şuşotească, mai ales Rissa şi Băieţii Însetaţi. Din fericire, Hastiin îşi ţine gura. Kai mă strânge de mână încrezător.

– Eşti sigură, Hoskie? mă întreabă Hastiin.

Ştiu la ce se gândeşte. Neizghání e un erou. Nu-i vânăm pe cei buni, decât dacă noi suntem de partea răului.

– Nu, recunosc eu. Dar nu ştiu alt mod în care să aflăm.

– Se pare că ar exista un alt mod, mai bun, intervine Rissa.

– A încercat s-o omoare, sare Kai, furios. De ce-ar fi făcut asta, dacă n-ar fi căutat să ne oprească?

Rissa pufneşte dispreţuitoare.

– Ei doi au o întreagă poveste în spate, ca să...

– Ştia despre monştri. Şi despre sfredel, o contrazice Kai. Dacă e aşa de nevinovat, atunci de ce i-a lăsat pe toţi oamenii ăia să moară?

– Asta nu înseamnă că...

– Da' de ce? întreabă Clive, aplecându-se în faţă. Dacă el e vinovatu' şi se pare că este, atunci de ce?

– E nemuritor, intervine Grace. Cine ştie de ce fac ei ce fac? Aşa e voia zeilor şi tot restul. Ăsta nu-i momentu' să

căutăm să-l înțelegem pe el. Trebuie să ne rezumăm la fapte. La ceea ce știm.

Dau aprobator din cap, recunoscătoare pentru vorbele ei.

– Și știu unde îl găsim.

Toată lumea din încăpere se uită spre mine, așteptând.

– Platoul Negru.

Urmează o tăcere scurtă.

– Vrei să mergem pe Platoul Negru?

– E ultimul loc în care am fost împreună. La mina veche. Acolo o să mă aștepte.

Hastiin se foiește în scaun.

– Sper că nu e vreo revanșă pe care o coci în mintea ta, Hoskie. Pentru că eu am venit aici să crăpăm niște țeste de monștri, nu să-mi risc pielea, și pe a băieților, ca să-ți rezolvi tu neînțelegerile amoroase.

– Și eu l-am auzit, sare Kai. Am auzit ce i-a zis lui Maggie. Despre monștri. Despre Platoul Negru. Va fi acolo și tot acolo îi vom găsi și pe monștri.

Minte. Kai nu avea cum să audă ce mi-a zis Neizghání în arenă. Și Neizghání n-a pomenit de Platoul Negru. Kai nu se uită la mine. Ochii îi rămân calmi și fixați asupra lui Hastiin, ca și cum ar încerca să-l convingă numai din priviri.

Hastiin amuțește și, pentru o clipă, am senzația că o să mă lase baltă. Apoi răsuflă zgomotos și se plesnește peste picior.

– Bine, conchide el. Se pare că pornim cu toții într-o scurtă călătorie spre Platoul Negru.

În timp ce mâncăm câte un bol cu tocăniță de elan și tortilla pufoase pregătite de Grace și de Pistruiat, ne facem planul de bătaie. Apoi, Rissa și Clive fac inventarul arsenalului deținut de Grace, punând deoparte armele de care avem nevoie și

vorbind cu Băieții Însetați despre modificările necesare ca să transforme puștile în aruncătoare de flăcări. E o discuție tensionată, marcată în parte de exaltare și în parte de groază. Stau cu ei cât pot de mult, căutând să-mi aduc aminte orice despre topografia Platoului Negru și despre posibilele tactici de luptă ale lui Neizghání. Știu că ne așteaptă, fără doar și poate. Dar nu asta mă îngrijorează. M-a lăsat să trăiesc și nu știu de ce. De ce mi-a cruțat viața, când îi era la îndemână să mă omoare? De ce m-a sărutat în felul ăla. Și de ce mă ademenea să mă întorc la el?

Le cer iertare că nu mai pot participa la discuțiile despre planurile de luptă, pretinzând că am nevoie să mă odihnesc, dar mă trezesc că mă duc, de fapt, în camera de oaspeți a lui Grace. Peretele din capăt e încărcat cu rafturi de cărți și mă uit peste titlurile de romane, încercând să-mi distrag atenția.

– Ai găsit ceva bun? aud vocea lui Kai în spatele meu.

Mă întorc și-l văd stând rezemat de ușă, zâmbindu-mi. Poartă pantalonii de uniformă militară și tricoul cu AC/DC. Deja pare mai înzdrăvenit, dar ridurile din jurul gurii și vânătăile de sub ochi persistă, făcându-l să arate mai în vârstă și ceva mai sever. Nu ca un prinț semeț, precum în Shalimar. Ci ca un prinț decăzut sau, cel puțin, unul sub asediu.

– Mda, sper să găsesc manualul „Cum să ucizi un războinic nemuritor care tocmai a dat cu tine de pământ și să învingi o armată de monștri mâncători de oameni", dar nu e aici, îi răspund, indicând un spațiu liber dintre cărți. Cred că a rătăcit-o Grace.

– Ah, zice Kai, intrând în cameră. E foarte popular. Sunt sigur că l-a împrumutat cineva și a uitat să-l pună la loc.

– Niște ticăloși!

El râde, vine mai aproape. Scoate de pe raft o carte la întâmplare.

– Ce zici de asta?

Pe copertă e un indian cu o mutră tipică, cu pieptul gol, musculos, cu păr lung, sărutând cu patimă o femeie albă ale cărei plete roşcate flutură în adierea preriei. Trenuri şi bizoni străbat planul îndepărtat.

– Mmm... un roman de dragoste. N-aş fi zis că e stilul tău.

El pune cartea înapoi pe raft.

– Atunci nu mă cunoşti prea bine.

– Oh, te cunosc destul de bine, îi răspund, gândindu-mă la ultimele zile şi nopţi, amintindu-mi braţele lui în jurul meu, trupul lipit de al meu.

Înclină uşor capul şi se uită pieziş la mine, închizând un ochi, ca şi cum ar încerca să-şi dea seama dacă flirtez cu el. Şi chiar flirtez sau măcar încerc. Adevărul e că n-am nici cea mai vagă idee ce fac. Dar Kai se îndură de mine şi schiţează un zâmbet.

– Aia a fost strict din motive de sănătate.

– Serios? Nu-mi aduc aminte ca Tah să mă fi ţinut în braţe ca să mă vindec.

– Apropo de vindecat, cum te simţi?

Oftez şi mă reazem de bibliotecă, frivolitatea momentului dispărând în mare măsură.

– Ca un cal deşelat dus în grajd asudat, recunosc eu.

Se uită la mine pierdut.

– Habar n-am ce vrea să însemne asta.

– Fiindcă eşti orăşean.

– Pledez vinovat.

Ezit, gândindu-mă la ce-ar trebui să zic. Dar după ce-a făcut pentru mine, merită să fiu cinstită cu el.

– Mă doare, recunosc. Şi pe dinăuntru, şi pe afară. Ştiu că trupul o să mi se vindece, dar restul...

Ridic din umeri.

– L-am iubit, Kai.

Rămâne tăcut o vreme, cu privirea în pământ.

– Era cât pe ce să te pierdem, mărturisește el. Încheietura mâinii ți se vindeca, la fel și spatele. Dar spiritul... Refuza să se întoarcă.

Încearcă să-mi spună că am murit? Mă trec fiori, căci nici măcar nu vreau să mă gândesc la posibilitatea asta. Dacă aș fi murit, aș fi știut, nu-i așa? Nici măcar Kai nu poate învia morții.

– Știi că cineva care te iubește nu te poate răni în halul ăla, zice el, uitându-se fix la mine. Dragostea n-ar trebui să te omoare.

Nu știu ce să-i răspund. Știu că are dreptate. Că orice ar fi existat între mine și Neizghání nu mai există, asta presupunând că a existat vreodată ceva. Dar sentimentele nu mor peste noapte. Nu pot să nu simt ceea ce simt.

Dar pot să las unele lucruri să se destrame, să încep să fac loc pentru altceva în viața mea, pentru altcineva.

– Acum suntem chit, nu? îl întreb cu prefăcută îndrăzneală, străduindu-mă să aduc înapoi momentul luminos de mai devreme.

El se încruntă, nesigur de manevra mea.

– Ce vrei să zici?

Fac un pas spre el, micșorând distanța dintre noi.

– Eu ți-am salvat ție viața, tu ai salvat-o pe-a mea. Chit, corect?

Suntem față în față, atât de aproape că-i simt respirația pe piele, mirosul de lemn de cedru din păr.

Zâmbește ușor arogant.

– Bine, tehnic vorbind, eu ți-am salvat viața de două ori. Ai uitat de Rock Springs.

– Mă descurcam foarte bine în Rock Springs, îi șoptesc cu buzele atingându-i ușor urechea. Doar te-ai dat mare.

Mă prinde de talie.

– Eu nu așa îmi amintesc momentul, murmură el.

Ezită o clipă deasupra buzelor mele, cerând permisiunea, pe chip cu aceeași expresie de blândețe, de forță necunoscută mie, dar tandră, care mi-a salvat viața, aceeași loialitate care l-a făcut să mă susțină în fața lui Hastiin. Și chiar dacă pe undeva mă simt parcă în prezența celui mai terifiant monstru cu care a trebuit să mă lupt vreodată, mă întind și-mi lipesc buzele de ale lui. Gura îi e surprinzător de moale. Ridică mâinile pe spatele meu, își strecoară degetele în părul meu și mă trage mai aproape.

Sărutul e cât se poate de diferit de arsura sadică a lui Neizghání. Dacă al lui Neizghání era o flacără pârjolitoare, sărutul lui Kai e ca un izvor de munte, răcoros și perfect, curgând prin trupul meu, calmându-mi anxietatea, având puterea de a-mi atenua senzația de singurătate și durerea cu o simplă atingere.

Clanul celor care vindecă – gândul îmi trece prin minte. Până și sărutul lui Kai este vindecător.

Se lipește de mine, apăsându-mă cu șoldurile. Își strecoară un picior între genunchii mei. Și mă las în voia lui.

Mă îmbrățișează pătimaș. Geme și un fior de dorință îmi trece prin tot trupul când îl aud. Mă agăț de el, îi zgârii ușor brațele goale, îl sărut și mai profund. Mâinile îi alunecă pe spatele meu, palmele lui îmi cuprind fesele.

Și sunt iar pe coasta muntelui, în casa bunicii, într-o baltă de vomă, a mea. Sunt iar pe Platoul Negru, tremurând în umbra unei mine de cărbune, cu sângele morților sub unghii. Sunt iar în munții din Lukachukai, tăind capul unui copil.

Deși tot ce vreau în secunda asta e să fiu aici, în trupul meu, cu Kai.

Dorința mi se stinge ca un nenorocit de bec.

Simte imediat că e ceva în neregulă și se retrage, privindu-mă îngrijorat.

– Ești bine? mă întreabă, cu respirația întretăiată, cu vocea scăzută și încărcată de dorință.

E atât de flatant, că mă umflă râsul, o izbucnire scurtă de bucurie.

– Da, sunt bine, îl mint. Doar că trebuie s-o iau mai încet.

El zâmbește ușurat. Se apleacă și-și lipește fruntea de a mea.

– Putem s-o luăm cât de încet vrei tu, Mags.

Își plimbă mâinile pe trupul meu, atingând ușor rana de sub coaste. Mă crispez. Ridic cu atenție tricoul ca să mă uit la locul în care m-a înjunghiat Neizghání. Cicatricea are cam zece centimetri. Rana trebuie să fi fost curată, mai degrabă adâncă decât lată, lama a acționat mai mult ca un fier înroșit care mi-a pătruns în carne, cauterizând-o. O cicatrice în relief, în formă de fulger, care n-o să dispară în veci. Kai o atinge cu vârful degetelor, apăsând ușor. E ceva acolo, sub piele. Simt cum se mișcă sub degetele lui. Țesut cicatrizat? Nu contează. Îmi dau seama într-o clipă ce înseamnă. Neizghání m-a însemnat drept proprietatea lui.

Simt brusc că mă sufoc, cuprinsă de un val de greață și am senzația că pereții vin peste mine, iar camera începe să se învârtă. Kai mă prinde în brațe, scoțând sunete liniștitoare. Ceva în mine se prăbușește. Vreau să fiu atrăgătoare, vreau să fiu dorită de bărbatul ăsta superb și blând. Și, în schimb, sunt nebună de legat.

Fac un pas înapoi, mă îndepărtez de el. Îmi controlez respirația. Pun mâinile în șold și stau așa până sunt iar în stare să vorbesc.

– De ce-ai mințit pentru mine adineauri? îl întreb domol.

Nu vreau să sune ca o acuzație, dar el ridică brusc privirea, uimit.

– Poftim?

– De ce i-ai zis lui Hastiin că l-ai auzit pe Neizghání zicând lucrurile alea?

El ezită, coboară privirea, apoi mă privește iar direct în ochi.

– Știi că sunt de partea ta, nu? Că, orice s-ar întâmpla, întotdeauna voi fi de partea ta.

– Și dacă greșesc, Kai?

– Contează? Oricum ar fi, Maggie, va trebui să-l înfrunți.

– Păi, nu asta am făcut? Și n-a fost tocmai un final fericit.

– Nu în prezența spectatorilor, zice el, și nu când ești luată prin surprindere. Trebuie să-l înfrunți pe terenul tău, după regulile tale. Când ești pregătită. Și când ai un plan.

– Și dacă nu-l pot omorî?

– Trebuie. E singurul mod prin care vei putea să te eliberezi de el.

Mângâie ușor cicatricea și știu că are dreptate.

– Grace are baterii și, cât ai dormit tu, am reușit să ascult CD-urile.

Am uitat complet de CD-uri.

– Ceva nou?

– Îți aduci aminte de inelele lui Ma'ii?

– Inelele direcționale?

– Cred că știu cum se folosesc. Și cred că știu cum să-l omorâm pe Neizghání.

Închid ochii, brusc epuizată. O parte din mine s-a temut mult prea tare ca să-și îngăduie vreodată speranța eliberării totale de Neizghání, iar altă parte se teme de ce-aș putea face, de ce-aș putea deveni fără el. Dar am trăit fără el luni în șir, cel puțin fizic. Și atunci, de ce mă tem, de fapt?

– Nu-ți face griji, zice Kai, trăgându-mă lângă el. O să fiu acolo, cu tine. Nu vei fi singură. Și, de data asta, o să-l învingem.

Vreau să-l cred, iar minciuna e atât de dulce, că o las să ne ofere acest moment de pace dinaintea furtunii.

– Bun, povestește-mi despre inele.

34

Plecăm din Taverna Americană în orele întunecate dinaintea zorilor. Conduc o mică armată. Clive și Rissa sunt în față, pe motociclete, echipa noastră de recunoaștere, agilă și rapidă, gata de orice. Ei vor ajunge primii, vor cerceta zona și vor transmite detaliile prin stațiile radio puse la dispoziție de Grace. Eu și Kai mergem în urma lor, în camioneta mea, iar spatele e asigurat de Hastiin și treizeci de Băieți Înșetați.

Cerul dinspre apus e întunecat ca o cerneală vărsată peste deșert. Perdeaua de nori se dovedește o binecuvântare, ascunzând lumina stelelor, iar luna e doar o aschie strălucitoare. Cea mai rapidă rută ne-ar duce prin Tse Bonito, dar cădem toți de acord că e mai sănătos să ocolim orașul pe la sud, chiar dacă asta înseamnă să pierdem timp.

– O să trecem pe lângă zona sudică a Zidului, sugerează Hastiin. Slabe șanse ca Ogarii să ajungă așa de departe în sud. Nu au atâția oameni.

– Să privim partea plină a paharului, zice Clive.

– Care ar fi...? îl întreb.

– O să vezi zona sudică a Zidului.

Hastiin dă aprobator din cap.

– Poți să fii sigur de asta. Trei sute și ceva de kilometri de turcoaz solid, de vreo cinșpe metri înălțime. O veritabilă minune a celei de A Șasea Lumi.

Și este exact cum a zis Hastiin. La început, pare doar o strălucire albastră în lumina dimineții, semănând mai degrabă cu un ocean îndepărtat. Dar, pe măsură ce ne apropiem, îl văd drept ceea ce este. Opera nemuritorilor *diyin dine'é*.

Hastiin ridică mâna și ne oprim, dornici cu toții să stăm și să admirăm minunea.

– De partea cealaltă a Zidului, e un adevărat coșmar lăsat în urmă de Apa Mare, îi zice unul dintre Însetați prietenului său, destul de tare ca să-l auzim prin geamurile coborâte ale camionetei. Te face să te simți norocos că te-ai născut diné, nu?

– Nu, rostește Kai încet ca să-l aud numai eu. Te face să te simți mic.

Eu prefer să tac, dar Kai e aproape de adevăr. Zidul amintește de puterile pe care le vom înfrunta peste câteva ore. Pentru că, dacă *diyin dine'é* pot să facă astfel de lucruri, ce șanse avem noi împotriva lui Neizghání?

– Să mergem, îi zic lui Kai.

Bag iar camioneta în viteză și pornesc prima. Însetații și frații Goodacre intră și ei în formație în spatele nostru și înaintăm spre vest, cu Zidul în stânga noastră încă vreo sută de kilometri, până când Hastiin ne face semn s-o luăm spre nord.

Timpul trece repede, bucuria de a fi văzut Zidul de aproape și anxietatea generală menținându-ne în alertă, treji, gata de luptă. O vreme schimbăm glume prin stațiile radio. Gemenii semnalează fiecare șanț în care am putea intra cu camioneta. În cele din urmă, o lasă mai moale cu transmisiile. Vântul pătrunde prin geamul lăsat, iar încremenirea rece a zorilor se

insinuează în habitaclu. Eu și Kai suntem tăcuți, fiecare cufundat în gândurile lui. Liniștea e apăsătoare, surprinzător de tensionată.

– Ai dormit bine? îl întreb îngrijorată.

Sunt conștientă de câtă energie a folosit ca să mă vindece și urmează să-i cer și mai mult de atât.

Se uită o clipă la mine, șocat, ca o căprioară prinsă în bătaia farurilor. Apoi pare să-și revină.

– Da, doar că am avut iar coșmaruri. Nu pot să scap de ele.

Îi fac semn că înțeleg. Sunt convinsă că toată lumea a visat urât azi-noapte.

Două ore mai târziu, ajungem la cotitura spre Rough Rock, lăsând în urmă orice șosea, orice urmă de civilizație. Mă întorc să arunc o privire înapoi, dar orașul dispare imediat în întuneric.

– Nu mai e mult, îi zic lui Kai. Oamenii Răi pe care i-am eliminat data trecută își aveau cuibul în mină. E abandonată de ceva vreme, dar vechile mașinării și unelte mai pot fi utilizate încă pentru schimburi în natură. În plus, Oamenii Răi se folosesc de cărbune pentru ritualurile lor...

Îmi dau seama că vorbesc aiurea. Stresul e de vină. Și Kai nici măcar nu mă ascultă. Se uită prin parbriz la cer. Îi urmăresc privirea.

– Uită-te la cer, zice el. Ți se pare că arată normal?

Cerul ar trebui să fie luminos deja, colorat în albastrul imposibil al unei dimineți de toamnă. Însă pare oarecum verde. În depărtare, se aude tunetul.

– Exact ca în visul meu, șoptesc.

Kai se întoarce brusc spre mine, cu ochii mari, îngrijorați.

– Am avut un vis. Când ne-am cunoscut. Niște prostii incredibil de ciudate. Neizghání îmbrăcat în țoale de vrăjitor. Tu, cu un fel de aripi. Oricum, în vis, deasupra Platoului Negru era fix așa.

– Eu cred în vise, zice Kai cu voce spartă. Crezi că visul tău înseamnă ceva?

Mă încrunt.

– Sper că nu. Fiindcă nu s-a terminat bine. Sigur te simți bine? Pari...

Transmițătorul începe să cârâie.

– Iepurașule! Rissa, aici. Ești acolo? Terminat.

Kai ia transmițătorul.

– Aici Iepurașul. Ce vezi? Terminat.

– Încă o mai lași să-ți spună Iepuraș? îl întreb.

– Nu cred c-o pot opri, mormăie el.

– Noi nu vedem nimic, răspunde Rissa.

– N-ai putea să vorbești un pic mai clar? Terminat.

– Adică nu e nimic aici, la intrarea în mină, unde ne-a zis Maggie să ne uităm.

– Ești sigură? o întreb, smulgând transmițătorul din mâna lui Kai.

Adaug cu întârziere un „terminat".

– Sunt sigură. Ai zis să mergem pe drumul spre mină, nu? Ei bine, aici sunt, numai că...

Transmisia se pierde în electricitate statică și prin boxă se aude un bubuit ce trimite ecouri peste tot în jurul nostru. Un fulger străbate cerul de deasupra turnului vechi al minei părăsite.

– Ăsta e semnul nostru, îi zic lui Kai, pe un ton strident, nervoasă.

Opresc camioneta, simțind deja cum tot trupul îmi zvâcnește de neliniște. Deschid portiera și cobor. El trece în locul meu la volan.

– Ești convinsă că vrei să faci asta? mă întreabă.

– Tu respectă planul, da?

Îmi face semn că a înțeles.

– Maggie...

Ridic privirea spre el, deja încordată la maximum, cu adrenalina forțându-mi limitele. Mintea deja calculează ce urmează.

– Să nu uiți că suntem prieteni, îmi zice el. Și că... că sunt de partea ta.

Îi zâmbesc.

– Suntem mai mult decât prieteni. Parteneri, asta suntem. Acum, du-te! Nu-i lăsa pe ceilalți să te aștepte, îi răspund, trântind portiera.

Mă uit după camionetă, care se pierde în întuneric. Scutur mâinile, stresată. Îngrijorată din cauza planului nebunesc pe care l-am pus la cale. În ciuda asigurărilor lui Kai, e posibil ca, de data asta, să nu scap cu viață.

Aștept până dispare și dâra de praf din urma camionetei și-mi pipăi rapid armele. Am pușca pe spate, cartușele la brâu. Îmi lipsește Bökerul, dar am cuțitele de aruncat, Glockul și noul săculeț de piele de la brâu, cu *naayéé' ats'os* primite de la Ma'ii. Inelele sunt aproape calde pe șoldul meu, ca și cum ar fi niște ființe vii. Rotesc umerii și trag adânc aer în piept de câteva ori.

Pornesc încet la drum, întâi în alergare ușoară, tatonând terenul uscat și crăpat. Pământul aici e sterp, nu seamănă deloc cu vegetația aproape luxuriantă a munților sau a micuței mele văi. Urâțenia tristă a Platoului Negru se întinde în jur. În lumina din ce în ce mai puternică a dimineții, sub cerul verde, totul începe să semene atât de tare cu visul meu, că simt cum mi se face pielea de găină.

După vreun kilometru, încep să-mi găsesc ritmul. Alerg din ce în ce mai repede, până când ating un ritm constant, susținut. Turnul continuă să crească, imens sub cerul de culoarea vomei. Alerg cât de silențios și de repede pot, ținând capul aplecat. Ajung la prima clădire din perimetrul exterior și încep să urc

scara de metal care duce spre vârful turnului. Trec rapid de primele etaje, dar, pe la jumătatea urcușului, metalul devine foarte rece în mâinile mele și se zgâlțâie atât de tare, de parcă ar vrea să se desprindă și să mă arunce la pământ. Prea mult zgomot, mă gândesc, deși știu că e imposibil ca el să nu mă fi văzut apropiindu-mă. Mă opresc să-mi încălzesc mâinile, cercetând terenul de dedesubt. Văd motocicletele rulând cu viteză pe platou, dar încă niciun monstru la orizont. Pipăi din nou inelele și-mi aduc aminte de planul lui Kai.

„Hai, Maggie, ești în stare s-o faci", îmi zic în sinea mea. Odată ajunsă pe acoperiș, voi putea vedea întregul peisaj de jur împrejur. E un punct de observație perfect, iar fulgerul ăla îmi spune că și Neizghání e de acord cu mine.

Numai că, în momentul în care ajung pe acoperiș, nu Neizghání e cel care mă așteaptă.

– *Yá'át'ééh*, Magdalena, rostește Coiotul. E absolut minunat. Ai venit să privești carnajul?

– Ma'ii.

– Da, *așa* mă cheamă.

– Oare de ce nu mă surprinde că ești aici? îi zic, pășind spre el.

E îmbrăcat în alt costum de gentleman de western, în tonuri de gri și negru, la gât cu o cascadă de volănașe crem, cu un singur trandafir roșu la rever. Pe vârful capului are o pălărie neagră, de cowboy.

– Unde în altă parte, din tot Dinétah-ul, aș putea fi?

– Unde e? îl întreb, uitându-mă după Neizghání.

Dar suntem singuri, doar eu și farsorul.

– Știu că sunteți amândoi părtași la asta.

Se încruntă.

– Adică tu crezi că eu aș colabora cu nătărăul ăla? Sper că glumești.

– Trebuie să pleci.

– Nu, Magdalena, zice el, oarecum încrâncenat. Cred că o să rămân exact unde sunt.

Înjur, iritată. Eram convinsă că Neizghání va fi aici. A mai admirat și altă dată punctul ăsta de observație, zicând că e un loc bun din care să privească luptele de dedesubt. Și fulgerele.

Dar poate că l-am înțeles greșit. Simt privirea Coiotului fixată asupra mea.

– Ascultă, nu-mi pasă ce rol ai în toate astea. Cu tine o să mă răfuiesc mai târziu. Dar, în momentul ăsta, eu...

Le auzim în același timp. Vuietul unei duzini de motociclete accelerând concomitent și strigătul scos de o sută de creaturi însetate de sânge. Ma'ii înclină capul, ascultând.

– Ah... iată! Chemarea la luptă. Și noi suntem departe!

Mă grăbesc să ajung lângă el, pe marginea acoperișului. O masă de trupuri palide se mișcă spre est, curgând spre buza canionului. Vin tăvălug, ca un val de larve. Zeci de creaturi, din câte văd, se îndreaptă spre lanul de crizanteme sălbatice.

Îi văd pe Băieții Însetați pe motocicletele lor, băgând viteză să-i ajungă. Au aruncătoarele de flăcări în spate. Camioneta e parcată în depărtare și o siluetă singuratică, ce nu poate fi decât Kai, stă pe platforma din spate, cu fața spre monștrii care vin în viteză.

Băieții virează la unison, împrăștiindu-se pe o distanță mare, ca să flancheze monștrii. Își aprind armele și-i acoperă pe *tsé naayéé'* cu o pătură de flăcări. Ecoul zbieretelor scoase de creaturile arzând reverberează pe întregul platou.

– Foarte inteligent, observă Ma'ii.

– Așteaptă. N-au terminat.

Kai se urcă pe acoperișul camionetei. Își fixează bine picioarele și întinde mâinile. Aproape că îl aud îngânând incantația. Îl văd pe Clive în apropierea lui trimițând o pală de foc în aer.

Și vântul începe să bată. Exact ca în Rock Springs, flăcările se întețesc. Devine o tornadă infernală care înghite creaturile ca o bestie hămesită.

– Fascinant, zice Ma'ii, cu ochii la Kai, cu un soi de respect amestecat cu invidie. O întorsătură neașteptată.

Își scoate ceasul din buzunar și-l verifică.

Din punctul meu de observație, văd că i-am decimat. N-au mai rămas decât vreo zece monștri. Clive și Rissa se alătură băieților și împreună îi lovesc, retezându-le capetele și înecându-i în flăcări. Rânjesc, cu un oftat de ușurare. Planul nostru a funcționat.

Apoi, cu coada ochiului, văd venind ceva dinspre sud. Dând roată și venind peste colină.

– Ah! zice Coiotul, de-a dreptul amuzat. Cavaleria.

Mă uit cu oroare cum o puzderie de monștri, și mai mulți decât înainte, se revarsă pe platou și înaintează spre spatele camionetei. Kai se întoarce spre ei, cu mâinile ridicate. Îmi țin răsuflarea când îl văd cum ezită. Știu că este epuizat după ce m-a salvat pe mine și a fost nevoit să-și folosească din nou puterile atât de curând. Urlu inutil spre Hastiin, spre Clive, spre oricine să se ducă să-l ajute, dar ei nu mă pot auzi, iar monștrii se apropie. Kai nu va primi ajutor la timp.

Fulgerul lovește platoul.

Orbitor de intens. Când strălucirea se mai atenuează și reușesc să văd ceva, el e deja acolo. La cinci metri în fața lui Kai, între el și monștri. E magnific, cu părul negru curgându-i în valuri pe spate, ca o perdea de umbre, cu armura sclipind. Are în mâini sabia de foc.

Și oriunde o îndreaptă, urmează dezastrul.

– Punctual! comentează Coiotul, închizând ceasul cu un pocnet. Acum să înceapă distracția.

Mă uit cu gura căscată cum Neizghání mătură totul în calea lui. Monștrii cad secerați. Parcă iau foc la comanda lui sau se desfac pur și simplu în bucăți. Învârte brațul și capetele cad de pe umeri dintr-o lovitură. Alergând, ferindu-se de gurile lor flămânde, e violența întrupată. E frumos mai presus de fire.

– Trebuie să ajung acolo, șoptesc eu, privindu-l cum decimează singur o armată întreagă.

Coiotul își aranjează cu ghearele faldurile moi ale cămășii.

– Mai zăbovește o clipă, Magdalena. Să-ți spun mai întâi o poveste.

– Poftim? îl întreb, captivată de Neizghání care străpunge cu sabia un *tsé naayéé'* imens.

E o forță a naturii, dar ei sunt atât de mulți, iar el, unul singur. Și monștrii par a curge fără oprire. Sute.

– Despre un coiot singuratic, acuzat pe nedrept, și o fată în măsură să-l ajute să se răzbune.

Cu asta reușește într-un târziu să-mi capteze atenția.

– Despre ce vorbești, Ma'ii?

– Chiar nu m-ai văzut? Acolo, pe munte, după ce-ai omorât primul monstru?

Un țipăt îmi atrage privirea spre câmpul de luptă exact la timp ca să-l văd pe unul din Băieții Însetați căzând răpus de o masă de trupuri albe. Chiar și cu sprijinul lui Neizghání, băieții lui Hastiin mor pe capete.

– Oprește-te, Ma'ii! Știu că *tsé naayéé'* sunt ai tăi. De ce faci asta?

Coiotul înclină capul.

– *Tsé naayéé'*?

– Să nu negi. Știu că tu ai sfredelul. Știu că tu i-ai făcut.

– Oh, nu neg asta. Dar m-ai înțeles greșit. Nu i-am făcut doar pe *tsé naayéé'*. Eu i-am făcut pe toți. Toți sunt monștrii mei, Magdalena. De la începutul începuturilor.

– Da, știu. Lukachukai, și Crownpoint, și Rock...

El mă întrerupe brutal, dezaprobator.

– Nu, nu, nu. De mai înainte, de pe coama muntelui, îngână el, melodios, mângâindu-și volănașele. Deasupra Fortului Defiance.

Îmi îngheață sângele în vine.

– A fost atât de simplu, continuă el domol. Știam că Neizghání îi vânează deja pe vrăjitor și pe creaturile lui. Tot ce trebuia să fac era să pun la cale o întâlnire. O fetiță disperată. O misiune inevitabilă de salvare. Un erou care nu mai poate de grija altora. Cum să nu te ia sub aripa lui?

Se înfioară teatral.

– Neplăcută chestia cu bunica ta. Canibali, ce să-i faci? Ce oroare!

Nu pot să respir. Nu se poate să aud toate astea. Pur și simplu nu se poate. Nu poate fi adevărat.

– E un moment regretabil. Sincer. Un părinte nu poate să-și controleze odraslele. Dar uită-te la ultima mea creație, spune el și întinde brațele spre câmpul de luptă de la poalele turnului. Știam că îmi trebuie ceva suficient de monstruos ca să te scot din lâncezeala ta. Și ce-ar fi fost mai potrivit decât ceea ce l-a atras pe Neizghání la tine de la bun început? O fetiță chinuită de monștrii mâncători de oameni. Deși, adaugă el, căzând puțin pe gânduri, dacă e să fiu cinstit, și sunt întotdeauna cinstit, creaturile astea m-au cam dezamăgit. Prea sunt interesate de un singur lucru, înțelegi tu? Și așa de nepricepute la conversație, absolut dezamăgitor. Știai că nici măcar nu sunt în stare să vorbească? Doar mormăie. Gem. Dar n-am auzit niciodată o propoziție inteligibilă, de la niciuna. Bănuiesc că de asta tot caută să devoreze coardele vocale, dar cine poate ști cu adevărat? În niciun caz ele, din păcate.

Chicotește la propria glumă, apoi oftează melancolic înainte de a continua.

– Se pare că sfredelul poate să aprindă scânteia vieții în ele, dar nu poate să le dea și suflet.

Reușesc într-un târziu să deschid gura.

– Ce-ai făcut?

Ma'ii rânjește cu gura până la urechi.

– Păi, am făcut din tine o făptură extraordinară, evident!

– Ce-ai zis? mă răstesc, abia crezându-mi urechilor.

– Nu mă aștept să-mi fii recunoscătoare acum, ci cu timpul, îmi răspunde, plescăind.

Mă holbez la el, oripilată.

– Puterile de clan, evident, îmi explică iritat de parcă intenționat nu vreau să pricep. Cum altfel să le trezesc în tine? În plus, trebuia să fii antrenată de cel mai mare războinic pe care l-au avut diné vreodată.

Se apleacă spre mine, privindu-mă fix, cu ochii scânteietori.

– Aveam nevoie să fii rănită, Magdalena. Aveam nevoie să fii furioasă și aveam nevoie ca furia ta să se îndrepte împotriva unui singur om.

– Deci toată viața mea e un soi de joc între tine și Neizghání?

– Nu e niciun joc, te asigur. Sau e cel mai delicios joc din câte există. N-aș putea spune, mărturisește el, îndreptându-și manșetele cămășii care nu aveau nevoie să fie îndreptate. Ești superbă, Magdalena. O armă mai rafinată decât oricare alta. Nu cred că-ți dai seama cu adevărat. Iar ăla – arată spre bătălia de dedesubt – își dă seama mai mult decât vrea el să recunoască. A existat întotdeauna riscul ca el să te omoare din secunda în care a înțeles că ai un mare potențial. Că ești mult mai bună decât el. Dar eram destul de convins că o să-ți cruțe viața. Pentru că aici e partea interesantă, Magdalena. Te iubește. Mă rog, atât cât poate iubi o creatură ca el, adaugă repede Coiotul.

Încep să mi se înmoaie genunchii.

– Dar ai spus că...

– Ți-am spus ce trebuia ca să crezi ce voiam eu. Aveam nevoie de ura ta. Nu de mila ta. Și te-am încurajat să ți-l urci pe Kai Arviso în pat, pufnește el. Cineva care să te consoleze după moartea lui Neizghání. N-am vrut niciodată să suferi. Nu sunt un monstru, în definitiv.

Un geamăt înfundat îmi scapă de pe buze.

– Și plănuiești să-l omori, nu-i așa? mă întrebă nerăbdător. Cum ai putea să n-o faci? După ce te-a umilit în halul ăla? Exact asta și merită.

– N-ar fi trebuit s-o faci, Ma'ii, rostesc încet și calm.

Scot pistolul din tocul de la șold.

– N-ar fi trebuit să-mi faci una ca asta. Să-i faci așa ceva lui *nalí*.

Vocea începe să-mi tremure.

– Lui Tah.

Pentru că acum știu că focul care a mistuit coliba lui Tah a fost cauzat de fulgerul lui Ma'ii. Fie ca să mă izoleze pe mine și mai mult, fie ca să-l împingă pe Kai în brațele mele, fie din cine știe ce alt motiv bolnav. În momentul de față, nici măcar nu mai contează.

El oftează.

– Nu ești cam melodramatică?

– Nu poți să-ți bați joc de oameni în halul ăsta. Sau de mine.

Ridic arma. O îndrept spre capul lui Ma'ii.

– Văd că nu-mi apreciezi geniul, mormăie el.

Ochii i se îndreaptă spre mine, apoi spre armă, dar de mișcat, nu se mișcă.

– Dar știu bine că azi Neizghání va muri de mâna ucenicei lui. Și tu vrei asta. Kai Arviso vrea asta. E o răzbunare cu sânge-rece pe care n-o regret.

Nu mai spun nimic. Țin doar pistolul îndreptat spre el.

Văd un crâmpei din urechea lui de lup, căci iluzia începe să se destrame.

– Zău așa, Magdalena! Oare violența să fie întotdeauna răsp...

Un glonț în frunte.

Se dă înapoi și cade la pământ.

Mă apropii de trupul care zace întins. Mă uit o clipă la ochii lui ficși, la gura căscată. Mă aplec și-i tai gâtul de la o ureche la cealaltă. O perdea de sânge începe să curgă pe pielea palidă. Tai în continuare, până când capul se desprinde de trup și rămân cu el în mână. Îl arunc peste marginea turnului. *K'aahanáanii* urlă sălbatic, animalic.

Mă uit o vreme cum sângele se scurge șiroaie prin crăpăturile acoperișului. Până când crăpăturile se umplu, iar sângele se revarsă și se adună în bălțoace în jurul trupului decapitat. Absorbite de mânecile frumosului costum de gentleman din Vest.

36

Alerg de-a curmezișul platoului mâncând pământul, simțind că picioarele îmi iau foc. Nu mă ajută puterile de clan, ci doar groaza, panica și durerea care mă cuprind la gândul că s-ar putea să ajung prea târziu. Mintea continuă să reia confesiunea crudă a lui Ma'ii, dar nu am timp să analizez ce mi-a zis. Să-mi dau seama ce-ar trebui să simt. Parte din mine știe că s-ar putea să fiu în stare de șoc și mă folosesc de puținele momente de rațiune de care mai sunt în stare ca să ignor ororile pe care mi le-a făcut Ma'ii de-a lungul timpului și care îmi urlă acum în creier, să le las pentru altă zi. Acum trebuie să-l ajut pe Kai.

„Rămânem la planul inițial", îmi spun în șoaptă. „Nu s-a schimbat nimic. Rămânem la planul inițial." Aceste *naayéé' ats'os* sunt un licăr de speranță în mijlocul a ceea ce pare a fi un vis urât.

Alerg direct în miezul coșmarului.

Pământul e presărat cu cadavre. Corpuri de monștri, arse și înnegrite, arătând atât de uman în formele lor carbonizate. Apoi oamenii, câteva uniforme albastre contrastând cu rămășițele arse ale creaturilor. Băieții Însetați. Merg mai departe, mă apropii de buza canionului, unde e camioneta. Îi văd acum

pe câțiva dintre aliații mei încă în picioare. La început, simt ușurare, căci sunt vii. Apoi, groază.

Clive e în genunchi în fața lui Neizghání, cu vârful sabiei de foc la gâtul lui. Tânărul Goodacre stă ca trăsnit, iar sângele îi curge nestăvilit dintr-o rană deschisă, imensă, la cap. Rissa încearcă disperată să-și tragă fratele din calea lui Neizghání. Kai e lângă gemeni. Irisurile îi sunt acum un ecran mat de mercur, culoarea maronie a dispărut complet. Are mâinile întinse înainte, cu degetele răsfirate, ca și cum ar încerca să oprească un val invizibil. Aerul din preajma lui zumzăie, încărcat de magie. De pericol.

Un cuvânt greșit, o mișcare greșită, și murim toți.

– Neizghání!

Ochii i se îndreaptă brusc spre mine, două abisuri întunecate. Băieții Însetați adunați în jurul nostru țin strâns armele, cu degetele pe trăgaci.

Pășesc rapid în mijlocul lor, cu mâinile ridicate.

– Vorbește cu mine, îi zic lui Neizghání.

Simt presiunea de a fi intrat în bătaia puștilor, a puterilor lui Kai care se întețesc, dar mă uit doar la Neizghání.

– Roșcatul m-a atacat, îmi zice. Nu i-aș fi făcut niciun rău. Am venit doar când am simțit duhoarea monștrilor.

– Atunci, pleacă. Monștrii sunt morți. Lasă-i pe oamenii ăștia în pace.

Îmi zâmbește și, chiar și într-un asemenea moment, zâmbetul lui e ca primele raze ale unei dimineți înghețate de iarnă.

– Ah, uite, nu mai pot face asta acum.

Unul dintre băieți tușește brusc și tresărim cu toții, așteptând o rafală de gloanțe care, din fericire, nu vine.

Respir adânc, încercând să mențin sub control *k'aahanáanii'* care urlă în mine că sunt în pericol și că trebuie să ucid. Pe cineva. Nu contează pe cine. Pe toată lumea.

Mă chinui să-mi păstrez vocea calmă.

– Știai că Ma'ii era cel care crea monștrii? îl întreb destul de tare ca să mă audă toată lumea. Știu că tu n-ai avut niciun amestec.

El se încruntă, parcă norii ar întuneca o clipă soarele.

– Evident că n-am avut niciun amestec.

– Eu n-am știut. Ma'ii a lăsat urme peste tot. Urme de trăsnet. A făcut în așa fel încât să pară că tu ești de vină.

Încruntătura i se adâncește.

– Farsorul a creat multă suferință cu nesocotința lui, recunoaște el. Îi vin eu de hac.

– L-am rezolvat eu.

Mă privește surprins, apoi zâmbetul i se lățește.

– Chíníbaá.

– Acum știi că oamenii ăștia nu-ți sunt dușmani, Neizghání. Lasă-i să plece.

El tace, ca și cum s-ar gândi o clipă.

– Nu și pe acela.

Arată cu sabia spre Kai. Simt cum îmi fuge pământul sub picioare, mai am puțin și mă lasă genunchii. Ar fi trebuit să știu, ar fi trebuit să-mi dau seama că Neizghání va vedea în Kai o amenințare. Dar sub nicio formă n-o să-l abandonez la cheremul Vânătorului de Monștri.

– Nu-l poți avea, îi zic.

El râde, un sunet la fel de melodios ca tunetul unei furtuni de primăvară.

– Și cine o să mă oprească?

– Eu.

Mă privește din cap până în picioare, apoi ochii i se opresc asupra părții stângi a trupului meu.

– Cum se simte darul pe care ți l-am făcut?

Duc involuntar mâna spre semnul fulgerului de sub coaste, dar o las imediat să cadă, căci nu-i pot suferi zâmbetul atoateștiutor.

– Ca să nu mă uiți niciodată, îmi spune. Și ca să te pot găsi întotdeauna.

Face doi pași înainte. Mă lupt cu mine să nu mă retrag și reușesc să-mi mențin poziția. Dacă expir, trupurile noastre se vor atinge. Îmi țin respirația. El se apleacă spre mine, complice, cu părul curgând în valuri, mângâindu-mi pielea.

– Văd că te-a corupt deja.

Mă dau înapoi, împiedicându-mă, parcă m-ar fi lovit cuvintele lui. Știe despre nopțile pe care le-am petrecut împreună în patul lui Grace, despre sărutul nostru de la care n-a trecut decât o zi?

Își țuguie buzele, privindu-mi expresia feței, dar nu reușesc să-mi dau seama ce gândește.

– E foarte viclean, Chíníbaá, și n-o să-ți reproșez naivitatea. Dar trebuie să știi că el...

Scutur din cap. Fac încă un pas în spate. Nu pot să mai accept încă o dezvăluire, încă o trădare. O să mă distrugă complet.

– Să nu îndrăznești...

Se oprește, continuând să mă privească.

– Atunci, întreabă-l. Întreabă-l tu. Întreabă-l de ce e aici. De ce a devenit *partenerul* tău.

Pronunță cuvântul cu dispreț.

– Nu pot să...

– Întreabă-l!

Mă întorc spre Kai. Puterea pe care o manevra s-a epuizat, dar aerul în jurul lui încă e greu și încărcat, ochii încă au culoarea

mercurului. E palid, transpirat, cu părul lui perfect dat pe spate, să nu-i acopere chipul perfect.

– Nu e așa cum zice el, Maggie.

Înghit, brusc îngrozită. De tremurul din vocea lui, de privirea lui panicată.

Neizghání spune adevărul.

– Ce nu e așa, Kai?

Vocea îmi e atât de slabă, atât de speriată, că abia mă recunosc.

Neizghání râde.

– Spune-i. Pisica te-a recunoscut de cum a pus ochii pe tine, a văzut exact ce ești. Te-a auzit vorbind, ți-a auzit cuvintele vrăjite. Spune-i care e puterea clanului tău.

– Despre ce vorbește, Kai? Despre tămăduitori?

Îmi dau seama că nu mi-a spus niciodată care sunt celelalte puteri de clan ale sale. Am presupus că au legătură cu Știința Vremii. Dar acum nu mai știu. Nu știu.

– Poate că la început mi-am urmărit doar propriul interes, începe Kai, precaut.

Îmi vorbește la fel ca atunci când eram lângă casa lui Tah și îl înfruntam pe Longarm. Ca și cum aș reprezenta un pericol pentru el.

– Dar timpul pe care l-am petrecut împreună... continuă el. N-a fost nimic fals în asta, Mags. Suntem prieteni. Prieteni adevărați. Aș face orice... N-am avut intenția să...

– N-ai avut intenția? Intenția să *ce*?

Ezită.

– Zi-mi!

Ridic glasul.

– Zi-mi!

– Mags...

– Nu-mi spune așa, mă răstesc la el.

Tremur, simțind cum groaza îmi pătrunde în oase și amenință să mă rupă în bucăți. Pentru că încep să-mi dau seama. Chipul lui. Șarmul. Toate atât de supranaturale sub luminile din Shalimar, când aveam alifia aia la ochi. A fost în fața mea tot timpul și eu n-am putut vedea. Dar trebuie s-o aud din gura lui. Am nevoie să-l aud mărturisind.

– Care e cealaltă putere de clan a ta, Kai? Nu tămăduirea. Nici Știința Vremii. Pentru ce ești „născut"?

Nu mai încearcă să mă mintă.

– *Bit'ąą'nii*. Vorbe ascunse.

– Și ce înseamnă asta?

– Pot să-i conving pe oameni să nu-mi facă rău. Îți aduci aminte de băieții Urioste?

Bătaia pe care a încasat-o în Burque pentru că s-a culcat cu fata baronilor locali.

– Îmi aduc aminte.

Expiră adânc. Închide ochii o clipă, ca și cum s-ar pregăti să dea piept cu o furtună.

– Și pot să-i conving pe oameni... să mă ajute.

Mă lupt împotriva unui val de greață care mă face să mă îndoi de durere. Totul începe să capete sens. Felul în care a reușit să-l convingă pe Longarm să-l lase să plece în ziua aia. La fel cum a făcut și cu Hastiin. Și cu Grace.

Și cu mine.

– Limbă aurită, șoptesc, gândindu-mă la vorbele lui Grace.

– Mă pricep să mânuiesc cuvintele, mă corectează el blând. Atâta tot.

Privesc peste platou, la lumea de dincolo de el. Dar nu am unde să mă duc. Nu am cum să scap de adevăr.

– Ți-ai folosit puterile și asupra mea?

– Maggie, zice el și e atâta regret în vocea lui că mi se oprește inima. Trebuie să înțelegi. Visele mele. La început nu reușeam să pricep ce înseamnă. Să fiu vânat de Ucigașul de Monștri. Cum ar fi putut... ce-ar fi avut Ucigașul de Monștri cu mine?

Ochii îi fug o clipă spre Neizghání, care e încă în spatele meu.

– Dar visele nu mint. Știam că Ucigașul va veni după mine.

Mă așteptam să-mi mărturisească cum m-a manipulat să-l sărut. Să-l las să stea cu mine. Dar asta... Apoi îmi aduc aminte de visele lui Kai. Cum își făcea griji, cerându-mi să-l trezesc dacă începe să vorbească. Cum a încercat, și nu o dată, să bea ca să le uite, ca să nu le mai aibă. Și fața lui azi, când l-am întrebat cum a dormit.

– Ce-mi spui, de fapt?

– Pur și simplu n-am știut dacă Ucigașul de Monștri care va veni după mine va fi el. Sau... tu. Apoi ai apărut la ușa bunicului și, din clipa în care am înțeles cine ești... N-avea cum să fie o coincidență, cum putea să fie? Trebuia să mă asigur că mă placi.

Noaptea aia în rulota mea. Oferta lui de a se culca cu mine.

– Așa că...

– Parteneri. Prieteni.

Începe să mi se facă silă.

– A fost ideea lui Tah?

– Nu! Bunicul n-a știut nimic. Nu i-am povestit visele mele. N-ar fi făcut decât să se îngrijoreze. Nici măcar n-am știut cine e Ucigașul de Monștri până când Tah nu te-a adus în discuție într-o zi, apoi ai apărut la ușă cu o căpățână de monstru și mi-a picat fisa. Și mi-a fost clar ce aveam de făcut.

– Câteodată îți învingi dușmanii transformându-i în prieteni.

Cuvintele pe care mi le-a spus atunci, explicându-mi de ce a fost atât de amabil cu Coiotul în acea primă noapte. Dar nu vorbea doar despre Coiot. Vorbea despre mine. A stat acolo

și mi-a zis ce urma să facă și mie mi-a luat timp până acum ca să înțeleg. Mișto. L-am avertizat în legătură cu Coiotul, i-am zis că trebuie să-l vadă pe farsor așa cum e, dar Kai îmi spunea că *el* e la fel de rău, la fel de manipulator, însă eu am fost prea oarbă ca să văd.

– Trebuie să știu ceva, Kai. Am nevoie să aflu adevărul.

– Știu. O să-ți spun. Încerc.

– În prima noapte, în rulota mea, când ai încercat să te culci cu mine. Era un mijloc de a-ți atinge țelul? Îi spuneai unei fete singure, distruse psihic, ce voia să audă? O poveste precum cea pe care i-ai zis-o lui Longarm? Pentru ca, atunci când Neizghání ar fi venit să te omoare, tu să mă fi sedus deja? Ca să fiu dispusă să mă lupt cu Neizghání pentru tine?

Se încruntă, ca și cum, de data asta, el ar fi cel rănit.

– Nu, Mags, n-a fost așa, îmi răspunde, apoi șovăie. Bine, poate la început a fost. Dar nu și mai târziu. După ce m-ai salvat de Longarm. După ce-am văzut cât ești de curajoasă. Cât de mult l-ai iubit pe bunicul. Și când credeai cu atâta convingere că ești un soi de mașinărie de ucis și asta te sfâșie pe dinăuntru. Iar eu am văzut că ești mult mai mult de atât. Un lider. Un erou.

Neizghání scoate un sunet dezaprobator lângă mine, dar îl ignor.

– Și sărutul ăla, Kai? Ce-a fost cu el?

Roșește și se uită drept în ochii mei.

– Sărutul a fost real.

Clipesc iute de câteva ori, încercând să alung lacrimile nedorite. Mă doare stomacul și-mi încrucișez brațele în dreptul lui, ca să-mi țin măruntaiele la locul lor.

– Ar fi fost mai bine dacă era o minciună.

– Maggie, nu! Nu face asta!

Vocea îi e caldă, blândă. Aceeași voce care mă chema înapoi când muream în arenă. Mă agăț de gândul ăsta. Kai a luptat pentru mine. M-a vindecat. Asta a fost real. A fost *real*. Sărutul nostru a fost real.

Dar la fel de reală a fost și înșelătoria lui.

– M-ai vindecat ca să mă salvezi? Sau ca să supraviețuiesc și să pot să lupt împotriva lui Neizghání?

– Te-am vindecat pentru că... nu te puteam pierde.

Mă întorc cu spatele la el, nesigură pe picioare. Mă sprijin cu mâinile pe genunchi, încercând să respir normal. Îmi spun că, dacă cineva m-a păcălit și-a profitat de mine, ei bine, atunci e numai vina mea. Nu asta am zis și despre Ma'ii? Kai a fost mai bun, atâta tot.

Trag adânc aer în piept. Mă întorc iar spre Kai și, Dumnezeule mare, cât de tare doare. Tot ce vreau e să dau timpul înapoi, să ne întoarcem iar în biblioteca lui Grace. Dar momentul a trecut și n-o să-l mai retrăim niciodată.

– De ce-mi spui toate astea? De ce nu te folosești și acum de *bit'ąą'nii*, când ai mai multă nevoie de ea? Nu mă poți convinge să mă lupt cu Neizghání pentru tine?

El dă din cap încet, precaut.

– Aș putea. Dar nu vreau să te mint. Nu vreau să te păcălesc.

Aud hohote de râs în spatele meu.

– Cine minte o dată minte mereu. Chíníbaá, el singur recunoaște că nu poate fi de încredere. Te-a folosit, a făcut tot ce i-a stat în putință să te întărâte împotriva mea. Omoară-l pentru trădarea lui și să terminăm cu povestea asta.

– Pleacă!

– Nu trebuie să-ți fie rușine că ai fost folosită. Tu ești o ființă cu cinci degete și seminția ta nu poate să...

– Am spus să pleci!

Îl simt pe Neizghání încordându-se, așa că adaug un „te rog". Mă întorc spre el. Se uită la mine cu ochi iscoditori.

– Am... nevoie de timp să mă gândesc.

La început, am impresia că o să refuze, dar după un moment se îndepărtează.

Mă ghemuiesc, sprijinindu-mă de pământ, ca să-mi revin. Am nevoie de un plan. De un plan mai bun. Nu de planul lui Ma'ii, de al lui Neizghání, nici măcar de al lui Kai... Apoi un gând prinde contur. Îngrozitor. Monstruos. Dar perfect. Mă ridic. Kai se îndreaptă de spate, ca un om în fața plutonului de execuție.

– Ce se întâmplă în visele tale, Kai? îl întreb. Când vine Ucigașul după tine?

Se crispează.

– Mor.

– Și apoi?

Scutură din cap, neștiind la ce mă refer.

– Și apoi? repet.

Pentru că am o idee. O idee ridicol de dureroasă. Dar dacă funcționează...

Privesc cum chipul i se luminează, căci în sfârșit înțelege.

După care îl cuprinde groaza.

Înghite în sec, tendoanele gâtului i se încordează și văd cum mintea îi lucrează febril, căutând o altă cale de ieșire. Orice altă cale de ieșire.

Coboară pleoapele, ca și cum ar fi ajuns la aceeași concluzie ca mine. Când deschide iar ochii și mă privește, irisurile sunt de un căprui solemn, argintiul a dispărut aproape complet.

Și știu ce am de făcut.

Scot Glockul din toc. Mă uit în spate la Neizghání. El mă privește curios. Dar nu intervine și e destul de departe ca să nu mă audă când îi vorbesc lui Kai aplecându-mă spre el.

– Aveai dreptate în privința mea, Kai, îi șoptesc apăsat. Despre faptul că sunt mai mult decât o simplă ucigașă. Și cred... cred că vreau să încerc.

Privirea mi se îndreaptă spre semnul de lângă inima mea.

– El n-o să mă lase niciodată în pace, adaug. Nici pe tine n-o să te lase.

– Dacă supraviețuiesc, dar te pierd în favoarea lui, sunt mort oricum.

Bat cu palma inelele din săculețul de la brâu, ca să-i aduc aminte de planul nostru.

– Îți închipui că nu pot să câștig? Cred că mă simt jignită.

Zâmbesc, dar nu există nici pic de veselie în vocea mea.

– Ai puțină încredere.

Kai e alb la față și încordat. În cele din urmă, își lasă mâinile moi pe lângă trup, într-un gest de supunere.

– Am încredere.

Fac trei pași în spate. Ridic arma. *K'aahanáanii* e mut, lăsându-mă singură, fără niciun fel de ajutor ca să-mi ușureze sarcina. Și nu e deloc ușoară chestia asta. Dar mâna mi-e sigură și ținta, bine stabilită.

– A venit momentul să mori, Iepurașule, îi șoptesc.

Și simplu, fără ezitări, îi trag un glonț în inimă.

37

Kai se prăbușește. Lovește pământul cu un zgomot surd. Clive se chinuie să se ridice în picioare și se năpustește asupra mea cu un urlet agonizant, în mână cu un cuțit de vânătoare pe care nu l-am observat până acum. Mă feresc, dându-mă înapoi rapid și mă ratează la mare distanță. Apoi Neizghání răsare lângă mine și lovește cu mânerul sabiei în țeasta și așa rănită a lui Clive. Roșcatul cade lat, cu picioarele și mâinile rășchirate, drept lângă trupul lui Kai.

Tăcerea ne înconjoară. Pământul se cutremură. Tunetul mugește undeva în depărtare.

Hastiin și restul trupei se holbează. Nu știu cât de mult au auzit. Cât de mult au înțeles.

Neizghání începe să râdă. Puternic, fericit, un sunet menit să trezească spiritul zeului soare.

– N-ai încetat niciodată să mă uimești, zice el gânditor, împingând trupul lui Kai cu vârful mocasinului. Am uitat cât de puternică e nevoia ta de a vărsa sânge. Dar mai bine că e mort. Lucrurile pe care mi le-a zis Pisica despre puterile lui prevesteau haosul.

– Mda... zic eu, încercând ca glasul să nu-mi sune ca și cum inima mi-e ruptă în două, ca și cum sunt pe cale să-mi vărs

mațele văzându-l pe Kai zăcând în noroi cu o gaură în inimă, cu sângele scurgându-i-se din trup, exact ca în coșmarurile mele.

Nu pot să rămân aici. Trebuie să mă pun în mișcare. O iau din loc, dar fără să știu încotro. Vreau doar să... fiu departe. Neizghání mă urmează. Îmi atinge brațul când mă opresc într-un târziu. Senzația de déjà-vu mă lovește ca un nenorocit de baros. Suntem iar pe Platoul Negru, cel dinainte, cu morții la picioarele mele. Cu sângele altor oameni pe mâini.

– Vrei să știi de ce te-am sărutat, Chíníbaá? îmi vorbește el. Atunci, în arenă. Nici măcar nu m-ai întrebat.

Mă întorc. E prea aproape de mine. Ochii lui ascund secretele lumii ăsteia. Buzele lui sunt aproape lipite de ale mele. Înghit valul brusc de lichid din gură, mă lupt împotriva stării de leșin care amenință să mă cuprindă. Mâinile îmi tremură. De dorință sau de groază, nu sunt sigură.

– Eu... eu... mă bâlbâi inutil.

Miroase a fulger, a căldură și a ozon. A putere. Mă agăț de amintirea lui Kai. De apele reci de munte și de calmul vindecător. Dar totul e întinat acum. Suficient de fisurat încât Neizghání să aibă pe unde pătrunde în mintea mea.

Vocea îi e o șoaptă feroce.

– Pentru că în momentul acela erai magnifică și eu te-am văzut așa cum erai. Te-am văzut *pe tine*. N-o să uit niciodată, Chíníbaá. Fata care iese învingătoare în luptă.

Îmi cuprinde obrazul în mână, palma lui fierbinte se lipește de pielea mea.

Îmi aduc aminte de sărutul din arenă. Felul brutal în care mi-a strivit buzele, gustul de aramă al sângelui, de metal fierbinte.

– Gura ta avea gustul morții, îi șoptesc.

El rânjește, sălbatic și dureros de frumos.

– Ca și a ta, Chíníbaá. E ceea ce împărtășim noi doi, acest gust al morții. Nu mă voi mai îndoi niciodată de asta.

Îmi atinge cicatricea de sub inimă, locul în care m-a însemnat.

– Îmi aparții.

Face un pas înapoi și-mi întinde mâna.

Și-mi dau seama în clipa asta că nu e prea târziu. Că aș putea să-l iau de mână și să lupt iar alături de el. Să-l uit pe Kai. Să uit planul meu nebun. Aș putea să mă ascund iar în siguranță sub aripa lui Neizghání și să rămân ucenica lui favorită. Să-i simt iar buzele pe buzele mele. Promisiunea unui viitor împreună e încă vie, tentantă. Gândul mă atrage cu atâta forță, că mă ia amețeala.

Dar e ceva ce vreau mai mult decât pe Neizghání. Chiar mai mult decât pe Kai.

Nu-l prind de mână. Îi fac semn s-o ia înainte.

Cum se întoarce cu spatele la mine, scot de la brâu săculețul cu *naayéé' ats'os*. Rup șireturile ca să-l deschid și scot inelele. Sunt exact așa cum mi le amintesc. Nici grele, nici ușoare, cu pene și ușor calde la atingere. Acum, că le văd, ideea mea îmi pare și mai nebunească, dar e singura șansă pe care o am. Desfac cercul în culorile curcubeului suficient ca să se potrivească.

Neizghání încă e cu spatele la mine. Mă mișc înainte să apuc să mă răzgândesc. Mă întind spre el și-i trec cercul peste cap. Îi ajunge în jurul gâtului. Privesc fascinată cum cercul se strânge fulgerător.

Mă dau înapoi, cu Glockul pregătit. Privesc în continuare, cu degetul pe trăgaci. Știu că, de la distanța asta, glonțul n-o să-l omoare, dar s-ar putea să-l încetinească. Ceea ce e ridicol. Chiar dacă reușesc să-l încetinesc, asta nu face decât să-mi întârzie moartea, pentru că, după trădarea asta, o să mă omoare cu siguranță. Nu, trebuie să reușesc. Altfel s-a zis cu mine.

El se împiedică, apoi se întoarce spre mine, scapă sabia când duce mâna la inelul care îl gâtuie. Picioarele îi alunecă și trebuie să dea din cealaltă mână ca să-și păstreze echilibrul. Se încruntă nedumerit.

Mă mișc rapid în jurul lui, descriind un cerc larg, plasând inelele în punctele cardinale. Est, nord, vest și sud. Când așez ultimul inel, trupul i se cutremură ca scuturat de un fior puternic și pică în genunchi, țintuit de sfori invizibile. Încearcă să mă înhațe, întinzând degetele după mine spasmodic, dar mă feresc cu ușurință. Capul îi cade în piept, ca și cum nu l-ar mai putea ține ridicat.

– Ce e asta? scuipă el și tușește, în timp ce părul negru ca pana corbului îi alunecă pe lângă obraji.

– Îmi pare rău...

Abia reușesc să rostesc cuvintele.

– Ce mi-ai făcut?

Stă acolo, neputincios, în timp ce eu culeg sabia de foc de jos. Lama e ușoară ca libertatea și grea ca durerea, dar palma mea se înfășoară în jurul mânerului, de parcă ar fi fost făcut pentru mine. Pun pistolul în toc, preferând sabia, pentru eventualitatea în care Kai a calculat greșit și o să fiu nevoită să-i retez capul lui Neizgháni.

– Chíníbaá, se bâlbâie el.

Ochii de onix se îndreaptă o clipă spre sabie, apoi se fixează asupra mea.

– Mă trădezi? întreabă cu uimire. Dar l-ai ucis pentru mine. Ce faci?

– Nu sunt sigură, îi șoptesc, dar ai avut dreptate. Când te-am sărutat, tot ce-am simțit a fost moarte. Și cred că vreau mai mult de atât, Neizgháni. Cred că vreau și viață. Și dragoste. O dragoste care nu încearcă să mă ucidă.

Sprâncenele stufoase i se unesc într-o încruntătură, de parcă ce spun eu nu are sens și poate că nici nu are.

– Nu poți să mă ții legat așa pe vecie. O să mă eliberez și atunci va trebui să răspunzi pentru ce-ai făcut.

Începe să se zvârcolească. Se chinuie să se lupte cu forța care îl ține legat, dar cu și mai puțin succes ca înainte, căci *naayéé' ats'os* îl storc de putere.

– Adu-ți aminte tot ce-am făcut pentru tine, șuieră în direcția mea, pe un ton încărcat de cruzimea disperării. Eu te-am făcut ceea ce ești.

– Știu. Cu bune și rele, știu că tu m-ai făcut, îi zic, apoi îmi vin în minte cuvintele lui Ma'ii. Dar există o fetiță pe care trebuie s-o salvez.

– Ce fetiță? scuipă el. Alegi o creatură cu cinci degete în locul meu?

Duc mâna la semnul de sub coaste, cu gândul la fetița de pe marginea prăpastiei, deasupra Fortului Defiance, care și-a pierdut bunica și care a fost și ea pierdută de atunci.

– Da, se pare că da.

Urletele lui Neizghání mă izbesc ca ultimele suflări ale unui uragan ce și-a pierdut tăria, când el începe să se scufunde. Privesc cum pământul de sub tălpile sale se deschide și-l primește. Se scufundă întâi până la glezne, până la genunchi, apoi până la piept, pământul curgând în jurul lui ca nisipurile mișcătoare.

Mă întorc cu spatele. Nu mai pot răbda să mă uit.

Aștept până când singurul sunet pe care îl mai aud e vântul suflând peste platou. Îmi spun că așa e cel mai bine, dar, în clipa asta, nu simt că e mai bine. Simt doar durere.

Sunetul unei piedici eliberate îmi atrage atenția. Mă răsucesc pe călcâie.

Rissa stă cu puşca ei AG-15 aţintită asupra mea.

– Ar trebui să pleci, îmi zice ea, cu voce dogită.

– Ce?

Are chipul întunecat, pantalonii de uniformă, pătaţi de sânge şi sfâşiaţi, iar ochii, roşii. Se uită la mine, apoi în stânga ei, la trupul nemişcat al fratelui ei, la Kai.

– Nu mai eşti bine-venită aici, Ucigaşo de Monştri.

O privesc şocată.

– Dar l-am oprit. V-ar fi omorât pe toţi.

– Nu ştiu ce-ar fi făcut Neizghání. Ştiu doar ce-ai făcut tu.

– Ce-am făcut? Am...

Apoi îmi pică fisa. Ea crede că l-am împuşcat pe Kai cu sânge-rece. Îi simt furia şi dezgustul emanând din trupul ei ca un abur.

Honágháahnii se trezeşte în mine, umplându-mi venele cu foc viu. *Honágháahnii* îngână cântecul de moarte al Rissei. Dar nu vreau s-o ucid pe fiica lui Grace. Ea nu înţelege, atâta tot.

– Kai ţi-a salvat viaţa, zice Rissa, cu glas plin de ură. Am văzut când te-au adus înapoi din arena de luptă. Am văzut ce-a făcut. Cât s-a sacrificat. Şi în ce mod de rahat l-ai răsplătit.

– Dar nu l-am...

Încerc să-mi domolesc indignarea, frustrarea şi să-mi aduc aminte că toate astea sunt doar temporare. Că trebuie să am încredere în Kai că se va trezi şi că, atunci când va reveni, mă va găsi. Şi Rissa o să-mi fie datoare cu nişte scuze cum nici nu-şi imaginează.

– Du-te! urlă ea, cu mâinile tremurând pe trăgaci.

Transpiraţia îi curge pe faţă. Ştiu că a simţit *honágháahnii*, chiar dacă nu înţelege exact ce este.

– Te las să pleci, adaugă ea, pentru tot ce-ai făcut pentru noi. Dar, dacă te mai văd pe-aici vreodată, te omor.

– De parcă tu chiar ai putea să mă omori pe mine, îi zic, cuvintele ieşindu-mi din gură înainte să gândesc.

Ea dă din cap mohorâtă.

– Ai dreptate. Poate că nu pot să te omor. Da' bănuiesc c-o să aflăm.

Îl văd pe Hastiin în depărtare, uitându-se în direcţia noastră. Dar nu sare să mă ajute. Şi el crede că l-am omorât pe Kai cu sânge-rece.

Învârt sabia lui Neizghání peste umăr şi mă îndrept spre camionetă. Rissa nu mă opreşte. Doar merge în urma mea la o distanţă suficientă ca să mă împuşte la nevoie. Puterile de clan îmi susură în urechi în câte feluri aş putea s-o ucid, dar le strunesc. Mă aşez în scaun, la volan. Pun cu grijă sabia în suportul din camionetă.

Rissa rămâne în picioare, lângă maşină. Îi simt privirea când închid portiera. Răsucesc cheia şi pornesc motorul.

– Să nu-l îngropaţi, da? Nu înţelegi tot ce crezi tu că înţelegi. Oferă-i o şansă.

Ea nu dă niciun semn că m-ar fi auzit, dar ştiu că aşa e.

Arunc o ultimă privire spre locul în care stătea Neizghání. Nu e nimic care să-l marcheze ca fiind special. Vântul se înteţeşte şi ridică praful.

Plec.

38

Au trecut patru zile.

Apusul celei de-a cincea zile strălucește în nuanțe minunate de roșu, portocaliu și purpuriu, iar eu privesc spectacolul de pe marginea unei stânci de unde îmi văd rulota. Stau aici, în dumbrava cu plopi, ascunsă de ochii oricui s-ar uita în direcția mea. După ce-am plecat de pe Platoul Negru, am umblat aiurea o vreme. Am urcat în munți, trăind doar cu mâncarea și apa pe care le-am adus cu mine. În cele din urmă, setea m-a trimis în Valea de Cristal și acum stau aici, pe stânca asta, de ore în șir și încă n-am coborât la rulotă.

A trebuit să arunc doar o privire spre casa mea, ca să-mi dau seama că a mai trecut cineva pe aici de când am plecat. Mai devreme, am avut impresia că zăresc o rază de soare reflectându-se pe un nasture de sidef, o mână maronie și cioturoasă dând perdelele la o parte. Dar, dacă mă înșel și nu e Tah în rulotă, cred că durerea mă va distruge complet. Iar dacă am dreptate și el este, cum să-i spun despre Kai? Așa că stau unde sunt, pe buza stâncii. Ascunsă.

Câinii mei sunt bine. Cea mai mică, singura supraviețuitoare dintre pui, stă covrig la picioarele mele. Ceilalți s-au împrăștiat. Vânează pe undeva sau patrulează ori fac ce fac de obicei câinii din rezervație. Dar asta mică stă lipită de mine.

Îmi aşez bine sabia de foc în spate. Îmi lipseşte puşca, dar nu le pot purta pe amândouă în acelaşi timp şi, oricum, prefer o armă care poate chema focul din cer. Presimt că voi avea nevoie în curând de ajutor supranatural. Lista mea cu morţi e lungă, dar cea a duşmanilor e şi mai şi. Nu am niciun dubiu că Neizghání va scăpa din închisoarea lui de pe Platoul Negru şi că, într-o bună zi, va veni după mine. Şi ştiu că atunci întâlnirea se va încheia cu unul dintre noi mort. Mă aştept ca, mai devreme sau mai târziu, Ogarii să afle adevărul despre sfârşitul lui Longarm şi moartea să mă prindă din urmă. Sau poate că Rissa va fi cea care-mi va face de petrecanie, ţinându-şi astfel promisiunea.

Vântul se înteţeşte din nou, clătinând crengile în jurul meu. Norii se adună şi ei, grei de ploaie, din ce în ce mai aproape cu fiecare clipă. Sunt de un cenuşiu-întunecat, aproape negri, brăzdaţi din loc în loc de dâre argintii, ca ochii unui vraci anume. Ameninţă să aducă potop peste lume când se vor rupe.

Dedesubt, ceva îmi atrage atenţia. Văd uşa din faţă deschizându-se. Un bătrân iese din rulotă, cu o cană în mână. Observ aburul ridicându-se din cană şi aproape că simt aroma bogată. Stomacul îmi chiorăie nejustificat.

Tah se uită direct la mine.

Înjur în barbă. Nu foarte apăsat. Evident că bătrânul mă vede.

Îmi croiesc drum spre poale, cu căţeluşa după mine. Se lasă noaptea şi simt pădurea trezindu-se la viaţă. Bâzâitul domol al insectelor, agitaţia rozătoarelor din tufişuri, strigătul nocturn al păsăretului. Pentru prima dată după zile întregi, încep să simt durerea celor petrecute pe Platoul Negru apăsându-mi mai puţin umerii.

Tah îmi întinde cana. O iau din mâna lui şi sorb din cafeaua neagră, amară, o las să-mi frigă limba. Zâmbesc.

– Vino acasă, fiica mea *shí*, îmi zice, ținând ușa deschisă. O să-l așteptăm împreună.

Nu-l întreb de unde știe sau dacă mă urăște pentru ce-am făcut. Primesc doar blândețea pe care mi-o oferă. Și aștept furtuna, o descărcare cum n-a mai fost alta în Dinétah, să se reverse peste mine.

MULȚUMIRI

Mulțumiri femeilor din White Club care mi-au permis să intru în gașca lor de scriitoare. Am fost cu adevărat o novice, și totuși m-ați primit cu brațele deschise. Mulțumiri lui Hillary Fields, care mi-a cerut să mă gândesc și la o a treia cale, lui Pam Watts, care mi-a zis că e în regulă să fiu subtilă, și lui Randi Ya'el Chaikind, care a fost întotdeauna alături de mine la nevoie.

Mulțumesc tuturor celor care m-au finanțat prin programul GoFunded pentru a participa la VONA/Voices 2015, mai ales lui Tami Riddle, care a cumpărat afurisitul ăla de bilet de avion.

Neînfricatelor mele scriitoare beta: Kaia Alderson, Tiera Greene, Mari Kurisato și Leslye Penelope. Datorită vouă, cititorii mei nu vor trebui să viziteze Insula Tristeții și, în cele din urmă, au primit sărutul acela.

Mulțumesc soțului meu, Michael Roanhorse, care a sacrificat timp, artă și, câteodată, privilegiile lui masculine ca să mă sprijine. Fiicei mele, care s-a plâns de fiecare dată când mami a trebuit să scrie, dar care a desenat în același timp imagini cu Maggie omorând monștri, ca să le pun pe peretele biroului meu.

Mulțumiri lui Pernell Begay pentru că mi-a corectat scrierea navajo și s-a asigurat că rămân pe drumul cel bun. Toate greșelile/ofensele îmi aparțin în totalitate.

Mulțumesc lui Daniel José Older, care mi-a trimis prima scrisoare de respingere, dar apoi s-a revanșat de o sută de ori. Nu era necesar să-mi răspunzi la toate emailurile mele de scriitoare novice, dar ai făcut-o cu grație. După ce mi-ai zis, cu toată considerația, să mă „relaxez".

Mulțumesc editorului meu, Joe Monti, complicele și prietenul meu. Ai crezut în mine și în Maggie și îți voi fi veșnic mai recunoscătoare decât pot exprima în cuvinte. Și să fii sigur că nu te vei mai rătăci niciodată în Rezervație, căci vei fi mereu bine-venit în casa noastră, împreună cu familia ta.

Mulțumesc superagentei mele, Sara Megibow, pentru că a fost mereu de partea mea și pentru că m-a ajutat să pun la cale planul pentru cucerirea lumii. Mai avem mult de lucru, dar avem destule provizii de vin și am încredere în noi!

Îți mulțumesc, Tommy Arnold, pentru coperta nemaipomenit de artistică.

Mulțumesc tuturor celor de la Saga Press care au muncit să vadă cartea ieșită în lume. E nevoie de o echipă incredibilă pentru ca asta să se întâmple.

Și vă mulțumesc vouă care sunteți parte din lumea asta ciudată și minunată care e Book Twitter, mulțumesc pentru entuziasmul vostru, pentru sprijin și pentru spiritul de comunitate pe care mi l-ați insuflat. Mă simt onorată.

Ku'daa, ahxéhee', vă mulțumesc.

NEMIRA ONLINE

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

promoții pe site:
nemira.ro »

concursuri pe Facebook
facebook.com/ed.nemira »

articole pe blog:
blog.nemira.ro »

AR
MA

JOIN

Recrutăm vâr
Amazoane și
să călătorim p
Luptători plini
capabile să
orci însetați de s
Minți sclipitoare,
unor crime terifian
cărora să le aduce
science fi

JOIN

Printre ge
Frank Herb
regi ne sunt Steph
iar regine, N.K

În librăriile din to

IMAGINA

POWER

Foto © Stephen Land Photography

Rebecca Roanhorse este o scriitoare americană premiată cu **Nebula**, **Hugo** și **Locus** pentru proză scurtă. Povestirile ei pot fi citite în reviste precum ***New Sun***, ***Apex Magazine***, ***The Mythic Dream*** și în diverse antologii. A publicat articole în ***Uncanny Magazine*** și ***Strange Horizons***.

Calea fulgerului (***Trail of Lightning***) a fost recompensat cu Premiul **Locus** (2019) pentru roman de debut și a fost nominalizat la Premiile **Nebula** (2018), **Hugo** (2019) și **World Fantasy** (2019).

Rebecca Roanhorse trăiește în New Mexico, alături de familia sa.

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Aproape întreaga lume se află sub ape, după ce schimbarea climatică a adus apocalipsa. Dar Dinétah, fosta rezervație a indienilor navajo, a renăscut. Zei și eroi de legendă umblă acum liberi pe pământ, însă liberi sunt și monștrii.

Maggie descoperă că are puteri supranaturale, ce-i permit să vâneze și să anihileze creaturile care amenință viața liniștită din rezervație. Alături de Kai Arviso, un tămăduitor cu multe ciudățenii, ea călătorește prin rezervație pe urma unor legende de mult pierdute, face negoț cu diverși pungași și înfruntă magia neagră din lumea decăzută a tehnologiei.

„O poveste postapocaliptică fermecătoare ce combină personaje inteligent conturate, o atmosferă de Vestul Sălbatic și multe întorsături de situație. O lectură de neratat."

Library Journal

Finalist la Premiul **NEBULA**

Premiul LOCUS pentru debut

Finalist la Premiul **HUGO**

ISBN 978-606-43-0615-9

ARMADA powered by NEMIRA

radio SEVEN | 103.4 fm

e-BOOK DISPONIBIL NEMIRA.RO